

വി. പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ

ALPHA INSTITUTE OF THEOLOGY AND SCIENCE

Thalassery, Kerala, India - 670 101

Ph: 0490 2344727, 2343707

www.alphathalassery.org, Email: alphits@gmail.com

Title

Letters of Paul

Published by

The Director,
Alpha Institute
Archdiocese of Tellicherry
Sandesa Bhavan, Tellicherry
670 101, Kannur, Kerala
Ph: 0490 - 2344727, 2343707

Published on

February 2012

ഉള്ളടക്കം

..... Editorial Board

Rev. Dr. Joseph Pamplany
Rev. Dr. Thomas Kochukarottu

Office Assistance

Rev. Sr. Alphonse SH
Ms. Maneesha

Design, Layout

Mr. Midhun Thomas

Printing

Vimala Offset, Thalassery

© Copy Right

All rights reserved.
No part of this publication may be reproduced, stored in or introduced into a retrieval system, or transmitted, in any form, or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior written permission of the publisher

1. വിശുദ്ധ പൗലോസ്: വ്യക്തിയും ദർശനവും	5
2. റോമാക്കാർക്ക് എഴുതിയ ലേഖനം	39
3. കോരിന്തോസുകാർക്ക് എഴുതിയ ഒന്നാംലേഖനം	52
4. കോരിന്തോസുകാർക്ക് എഴുതിയ രണ്ടാംലേഖനം	60
5. ഗലാത്തിയാക്കാർക്ക് എഴുതിയ ലേഖനം	65
6. എഫെസോസുകാർക്ക് എഴുതിയ ലേഖനം	73
7. ഫിലിപ്പിയർക്ക് എഴുതിയ ലേഖനം	78
8. കൊളോസോസുകാർക്ക് എഴുതിയ ലേഖനം	83
9. തൈമോതിമോസുകാർക്ക് എഴുതിയ ഒന്നാംലേഖനം	88
10. തൈമോതിമോസുകാർക്ക് എഴുതിയ രണ്ടാംലേഖനം	97
11. തിമോത്തേയോസിന് എഴുതിയ ഒന്നാം ലേഖനം	101
12. തിമോത്തേയോസിന് എഴുതിയ രണ്ടാം ലേഖനം	105
13. തീത്തോസിന് എഴുതിയ ലേഖനം	107
14. ഫിലെമോന് എഴുതിയ ലേഖനം	115

വിശുദ്ധ പൗലോസ്: വ്യക്തിയും ദർശനവും

പുതിയനിയമത്തിലെ 27 പുസ്തകങ്ങളിൽ 13 എണ്ണവും വി. പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ രചനകളായാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. പുതിയനിയമത്തിൽ ആദ്യമായി രചിക്കപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഈ രചനകളാണ്. അപ്പസ്തോല പ്രവർത്തനങ്ങൾ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെയും ഭൂരിഭാഗം വി.പൗലോസിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളും പ്രഭാഷണങ്ങളുമാണ് വിവരിക്കുന്നത്.

പൗലോസ് എന്ന മഹാപ്രേഷിതൻ

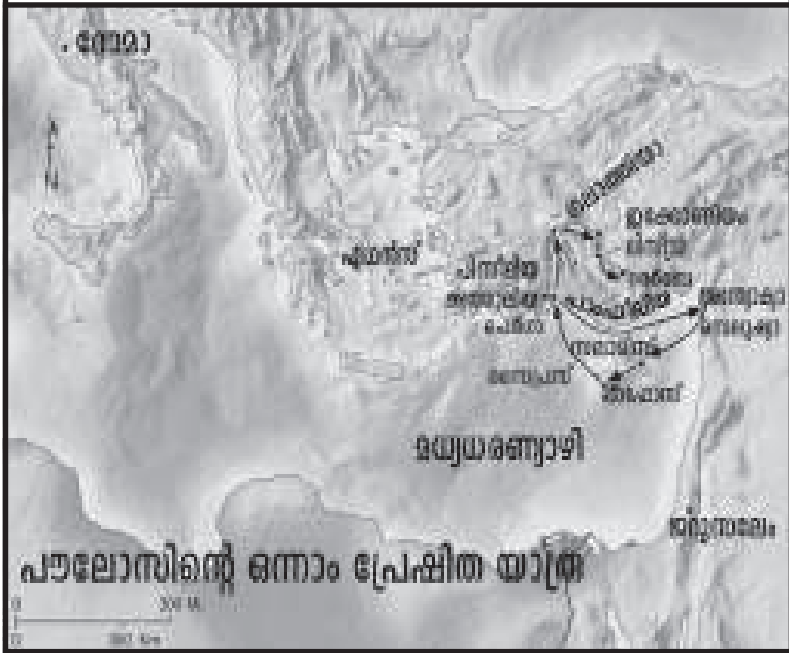
ക്രിസ്തുവിന്റെ അപ്പസ്തോലനും ആദിമസഭയിലെ ഏറ്റവും ശക്തനായ പ്രേഷിതനും സഭയെ ആദ്യത്തെ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനും സഭയെ കൃത്തിന്റെ പ്രണേതാവാണു് പൗലോസ് ശ്ലീഹാ. ക്രൈസ്തവസഭയുടെ രണ്ടാമത്തെ സ്ഥാപകനെന്നും ചിലപ്പോൾ അദ്ദേഹം അറിയപ്പെടാറുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാനസാന്തരത്തിനുമുമ്പ് അരമായ ഭാഷയിൽ 'സാവൂൾ' എന്നാണ് അദ്ദേഹം അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. എന്നാൽ, മാനസാന്തരത്തിനു ശേഷം അരമായ വാക്കിന്റെ റോമൻ രൂപമായ 'പൗലോസ്' എന്ന് അദ്ദേഹം അറിയപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. പുതിയ നിയമപുസ്തകങ്ങളിൽ പകുതിയോളം പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ പേരിലാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്.

പൗലോസിന്റെ ജീവിതത്തെയും ചിന്തയെയും കുറിച്ചുള്ള അറിവു നമുക്ക് പ്രധാനമായും ലഭിക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നാണ്. അപ്പസ്തോല പ്രവർത്തനങ്ങളിൽനിന്നും അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ജീവചരിത്രപരമായ അറിവു ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. പതിമൂന്നു ലേഖനങ്ങളാണ് പരമ്പരാഗതമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്.

അപ്പ 21:39; 22:3-ൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതനുസരിച്ച് പൗലോസ് കീലിക്യായിലെ പ്രധാനപട്ടണമായ താർസോസിൽ ജനിച്ച ഒരു യഹൂദപൗരനാണ്. ജനിച്ചത് എ.ഡി. 10-ലാണെന്നാണ് പൊതുവായ അഭിപ്രായം. ബി.സി. 63-ൽ പലസ്തീനായും പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങളും റോമൻ ഭര

അപ്പ 13-14 അധ്യായങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്ന ഒന്നാംപ്രേഷിത യാത്രയിൽ (എ.ഡി. 47-49) പൗലോസ് സന്ദർശിച്ച സ്ഥലങ്ങൾ (സഹയാത്രികൻ - ബാർണബാസ്)

1. അന്ത്യോക്യാ	-	യാത്രയുടെ തുടക്കം
2. സൈപ്രസ്	-	ബാർണബാസിന്റെ പട്ടണം
3. സലാമിസ്	-	മർക്കോസ് കൂട്ടിച്ചേരുന്നു
4. പാഫോസ്	-	സെർജിയൂസിന്റെ മാനസാന്തരം
5. പെർഗാ	-	മർക്കോസ് വേർപിരിയുന്നു
6. പിസീഡിയ	-	ആദ്യവിജാതീയക്രൈസ്തവ സമൂഹം
7. ഇക്കോണിയാ	-	അനേകർ വിശ്വസിക്കുന്നു
8. ലിസ്ട്രാ	-	പൗലോസും ബാർണബാസും ദേവൻമാരായി കരുതപ്പെടുന്നു
9. ദർബേ	-	പൗലോസിന്റെ വിജയം
10. ലിസ്ട്രാ	-	പൗലോസ് മുപ്പന്മാരെ നിയമിക്കുന്നു
11. ഇക്കോണിയാ	-	പൗലോസ് മുപ്പന്മാരെ നിയമിക്കുന്നു
12. ഫിസീദിയ	-	പൗലോസ് മുപ്പന്മാരെ നിയമിക്കുന്നു
13. പെർഗാ	-	പൗലോസ് മുപ്പന്മാരെ നിയമിക്കുന്നു
14. അത്താലിയാ	-	മടക്കയാത്ര
15. അന്ത്യോക്യാ	-	തിരിച്ചെത്തുന്നു

ണത്തിലായതിനാൽ റോമൻ ആധിപത്യത്തിലായിരുന്നു തർസോസ്. അപ്പ 22:28-ൽ പൗലോസ് അവകാശപ്പെടുന്നതനുസരിച്ച് അദ്ദേഹം ജന്മനാ ഒരു റോമൻ പൗരനാണ്. പൗലോസ് യവനസംസ്കാരത്തിൽ (Hellenistic) വളർത്തപ്പെട്ട ഒരു ഡയാസ്പൊറ (പലസ്തീനായ്ക്കു പുറത്ത് താമസിച്ചിരുന്ന) യഹൂദനായിരുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രീക്കുഭാഷയിലുള്ള പാണ്ഡിത്യംതന്നെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അതായത് യവനരോമാ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് അദ്ദേഹം വളർത്തപ്പെട്ടത്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യകാല വിദ്യാഭ്യാസം സഭവനത്തിൽവെച്ചുതന്നെയായിരുന്നിരിക്കണം. പൗലോസ് തന്നെ അഭിമാനത്തോടുകൂടി തന്റെ കുടുംബത്തിലെ നിഷ്ഠയുള്ള ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്നുണ്ട്. എട്ടാം ദിവസം പരിച്ഛേദനം ചെയ്യപ്പെട്ട ബബമിൻ ഗോത്രത്തിൽ പിറന്ന യഹൂദനാണദ്ദേഹം (ഫിലി 3:5). താർസോസ് ബുദ്ധിജീവികളുടെ കേന്ദ്രമായിരുന്നു. സ്റ്റോയിക്ക് തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ചിന്തയുടെയും പശ്ചാത്തലമാണ് താർസോസിലുണ്ടായിരുന്നത്. എങ്കിലും ഈ ചിന്തയുടെ സ്വാധീനമൊന്നും പൗലോസിൽ കാണുന്നില്ല. അപ്പ 22:3 അനുസരിച്ച് ജറൂസലേമിൽ ഗമാലിയേലിന്റെ അടുത്താണ് പഠനം നടത്തിയത്. തൻമൂലം ബൈബിൾ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ പൗലോസ് യഹൂദനബിമാരുടെ ശൈലി സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഫിലി 3:5 അനുസരിച്ച്, റബ്ബിമാരെപ്പോലെ പൗലോസും ഒരു ഫരിസേയനാണ്. അപ്പ 26:10; ഫിലി 3:5-6 ഉം അനുസരിച്ച് പൗലോസ് സാൻഹെദ്രിൻ സംഘത്തിൽ അംഗമായിരുന്നിരിക്കണം. പൗലോസ് ജറൂസലേമിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു യുവവിദ്യാർത്ഥിയെന്നനിലയിൽ ഈശോയെ കണ്ടിരിക്കാനിടയുണ്ട്. പക്ഷേ, അത്തരം സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചോ, ഈശോയുടെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചോ പഠനങ്ങളെക്കുറിച്ചോ പൗലോസ് യാതൊന്നും സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ല. തുകൽപണിയും കൂടാതെ രമ്യങ്ങളാക്കുന്ന വിദ്യയും അദ്ദേഹം പഠിച്ചിരുന്നു (അപ്പ 18:3). ഇത് അദ്ദേഹത്തിന് പിന്നീടുള്ള പ്രേഷിത പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സഹായകമായിരുന്നു. (1 കോറി 9:6; 1 തെസ 2:9).

മാനസാന്തരത്തിനുമുമ്പ് ഒരു മതമർദ്ദകനായി വർത്തിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹം (അപ്പ 8:3; 26:11) ജറൂസലേമിനു പുറത്തുള്ള ക്രൈസ്തവരെയും ജറൂസലേമിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നു ശിക്ഷിക്കാൻ അധികാരം സിദ്ധിച്ച വ്യക്തിയായിരുന്നു (അപ്പ 9:1-2; 22:5; 1 കോറി 15:9; ഗലാ 1:13,23). അപ്പ സതോല പ്രവർത്തനത്തിൽ പൗലോസിന്റെ പേർ ആദ്യമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നത് സ്തേഫാനോസിന്റെ വധത്തോടനുബന്ധിച്ചാണ്. കൊലയാളികളുടെ വസ്ത്രസൂക്ഷിപ്പുകാരനായിട്ട് (അപ്പ 7:58). വിജയശ്രീലാളിതനായ ഒരു മിശിഹായെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന പൗലോസിന് ക്രൂശിതനായ കർത്താവിനെ ആദ്യം അംഗീകരിക്കാനായില്ല (ഗലാ 3:13).

പൗലോസിന്റെ ശാരീരിക സാന്നിധ്യം അശക്തവും ഭാഷണം മനസ്സിലേശാത്തതുമാണെന്ന് കോറിന്തോസുകാരിൽ ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരുന്നു (2 കോറി 10:10). ഈ ശാരീരികാശക്തിയെ ദൈവം തനിക്കു നൽകിയ മുളച്ച് (2 കോറി 12:7) എന്നാണ് പൗലോസ് വിശേഷിപ്പിക്കു

നന്ത്. ഈ മുളച്ച് എന്താണെന്ന് വ്യക്തമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും വിശദീകരണങ്ങൾ നൽകുന്നുണ്ട്. മലേറിയ, കണ്ണിന്റെ അസുഖം അല്ലെങ്കിൽ തലവേദന ഇതിലേതെങ്കിലുമായിരിക്കാമെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. ഏതു രോഗമായിരുന്നാലും ഏത് പ്രതിബന്ധങ്ങളെയും തരണം ചെയ്യാൻ പോരുന്ന മനോധൈര്യം അദ്ദേഹത്തിനു കൈമുതലായുണ്ടായിരുന്നു (2 കോറി 11:24-28).

മാനസാന്തരം: ദമാസ്ക്കസിലേക്കുള്ള യാത്രയിലാണ് പൗലോസിന് മാനസാന്തരം സംഭവിക്കുന്നത് (അപ്പ 9:1-9). ഈ മാനസാന്തരം ഒരു അപ്രതീക്ഷിത സംഭവമല്ല. കാരണം പൗലോസും മിശിഹായെ പ്രതീക്ഷിച്ചു കഴിയുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം യഹൂദനിയമത്തിന്റെ മുന്നിൽ നീതിമാനായിരുന്നു (ഫിലി 3:6). മാനസാന്തരകഥ (അപ്പ 9:1-20) ദൈവം പ്രവാചകന്മാരെ വിളിക്കുന്നതുപോലെ ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ് (cf. ജെ 1:4-10). പൗലോസിന്റെ വിളിയുടെ വ്യക്തമായ വിവരണം ഗലാ 1:11-17ൽ കാണാൻ സാധിക്കും. ക്രിസ്തു ദൈവപുത്രനാണെന്നും വിജാതിയരോട് സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവനാണ് താനെന്നും പൗലോസിന് ബോധ്യമായത് ദമാസ്ക്കസ് അനുഭവത്തിലൂടെയാണ്. അപ്പ.പ്രവർത്തനങ്ങളിൽതന്നെ പൗലോസിന്റെ മാനസാന്തരകഥ ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. (അപ്പ 9:1-20; 22:6-16; 26:9-18). ഈ വിവരണങ്ങളിൽ മാനസാന്തരസംഭവത്തിലുണ്ടായിരുന്ന അതിസാദാവിക വസ്തുതകൾ ഊന്നിപറയപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ് (ഉദാ. സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നുള്ള ശബ്ദവും വെളിച്ചവും പൗലോസിന്റെ അന്ധതയും സൗഖ്യമാകലും). പൗലോസിന്റെ ഈ മാനസാന്തരം കർത്താവിന്റെ ശിഷ്യനായ അനന്തിയാസ് മുഖേനയാണ് സംഭവിക്കുന്നത് (അപ്പ 9:16-18; 22:12-16). അതുപോലെതന്നെ പൗലോസിന് മാമ്മോദീസാ നൽകുന്നതും അദ്ദേഹമാണ് (9:18; 22:16). ഇതൊന്നും ലേഖനങ്ങളിൽ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എങ്കിലും 1 കോറി 9:1; 15:8 എന്നിവയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ദമാസ്കസ് സംഭവത്തെ തനിക്കു ലഭിച്ച ഉത്ഥിതന്റെ ദർശനമായിട്ടാണ് പൗലോസ് മനസ്സിലാക്കിയത് എന്നു വ്യക്തമാണ്. അങ്ങനെ ക്രൂശിതനായ ഈശോ, മിശിഹാതന്നെയാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ബോധ്യമായി.

പ്രേഷിത പ്രവർത്തനം: മാനസാന്തരത്തിനുശേഷമുള്ള കാലഘട്ടം പൗലോസ് തന്റെ ജീവിതം പൂർണ്ണമായും ദൈവിക ആഹ്വാനത്തിനുവിട്ടുകൊടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ കാലനിർണ്ണയം നടത്തുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. കാരണം, വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിലെ വിവിധ പുസ്തകങ്ങൾ തന്നെ ഒരേ കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് വ്യത്യസ്തമായ അറിവാണ് നൽകുന്നത്. ഉദാഹരണമായി, പൗലോസ്, ജറുസലേമിലേക്ക് അഞ്ചുപ്രാവശ്യം യാത്രനടത്തിയതായി അപ്പ. പ്രവർത്തനങ്ങൾ പറയുന്നുവോൾ (അപ്പ 9:26; 11:30) കേവലം മൂന്നു പ്രാവശ്യം മാത്രമേ യാത്രനടത്തിയിട്ടുള്ളൂവെന്ന് ലേഖനങ്ങൾ സാക്ഷിക്കുന്നു (ഗലാ 2:1; 12:18; റോമ 15:25) അതുപോലെതന്നെ ജറുസലേം കൗൺസിലിന്റെ കാര്യത്തിലും വ്യത്യസ്തസൂചനകളാണ് ലഭിക്കുന്നത്. അപ്പ 15:6-21 അനുസരിച്ച് ഇത് നടക്കുന്നത് പൗലോസിന്റെപ്രേഷിത പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ കാലഘട്ടത്തിലാണ്. എന്നാൽ ഗലാ 2:1-10 അനുസരിച്ച് ജറുസലേം കൗൺസിൽ നട

ക്കുന്നത്. പൗലോസിന്റെ മാനസാന്തരത്തിനുശേഷം പതിനഞ്ച് - പതിനാറ് വർഷം കഴിഞ്ഞാണ്. ഈ കൗൺസിലിൽവെച്ച് പൗലോസ് നടത്താമെന്നേറ്റിരുന്ന ധനശേഖരണത്തെക്കുറിച്ച് അപ്പ. പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ കാര്യമായ സൂചനയില്ല. എന്നാൽ ലേഖനങ്ങളിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് (1 കോറി 16:1-4; 2 കോറി 8-9; റോമ 15:25-28). പൗലോസിന്റെ പ്രേഷിത പ്രവർത്തനം തുടങ്ങുന്നത് ജറുസലേമിൽനിന്നാണ്. അതുപോലെ അദ്ദേഹം പലപ്രാവശ്യം ജറുസലേമിൽ വരുകയും തിരികെ പോകുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട് (അപ്പ 13:46; 18:6). ഇത് യഹൂദരിൽനിന്നും ദൈവവചനം വിജാതീയതലേക്ക് തിരിയുന്നതിന്റെ പ്രതീകമാണ്. എന്നാൽ പൗലോസ് മൂന്നു പ്രാവശ്യംമാത്രമേ പ്രേഷിത യാത്ര നടത്തിയിട്ടുള്ളൂവെന്നാണ് പണ്ഡിതമതം. ജറുസലേം കൗൺസിലിനു മുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹം മക്കദോനിയായിലും അക്കായിയായിലും സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചു എന്നുകരുതപ്പെടുന്നു. നീണ്ട പതിനാലുവർഷത്തെ നിശബ്ദജീവിതം (ഗലാ 1:21; 2:1) ഇതാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന അറിവിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ മാനസാന്തരത്തിന് (34-35 എ.ഡി.) ശേഷം അദ്ദേഹം മൂന്ന് വർഷം അറേബ്യയിൽ ചെലവഴിച്ചു (ഗലാ 1:17). കുറേ നാളത്തെ വിചിന്തനങ്ങൾക്കുശേഷം ദമാസ്കസിലും മറ്റും സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കണം. തൻമൂലം ഏറെ താമസിയാതെ അവിടെനിന്നും പോരേണ്ടിവന്നു (2 കോറി 11:32-33; അപ്പ 9:23-25). മാനസാന്തരത്തിനുശേഷമുള്ള ആദ്യത്തെ ജറുസലേം യാത്ര എ.ഡി. 37-ൽ ആയിരിക്കാനാണു സാധ്യത.

ജറുസലേമിൽ 15 ദിവസത്തെ സന്ദർശനത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹം സിറിയായിലും കിലിക്യായിലും പ്രേഷിത പ്രവർത്തനത്തിനായി തിരിച്ചു (ഗലാ 1:21). അപ്പ 13,14 അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ സൈപ്രസിലേക്കും മദ്ധ്യ ഏഷ്യയിലേക്കുമുള്ള പ്രേഷിത യാത്രയെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്നു (പിസീദിയയിലായിലെ അന്ത്യോക്യാ, ഇക്കോണിയം, ദർബെ, ലിസ്ത്രോ). ലിസ്ത്രോയിൽവെച്ച് അദ്ദേഹം കല്ലെറിയപ്പെട്ടു (അപ്പ 14:19; 2 കോറി 11:25). ഈ പതിനാലു വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അദ്ദേഹം വടക്കേഗലാത്തിയയിൽ സഭകൾ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കണം (മക്കദോനിയ, ഫിലിപ്പി, തെസലോണിക്ക, അക്കായിയാ (cf. 1 തെസ 1:2-3:10). അപ്പ. പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ജറുസലേം സുന്നഹദോസിന് ശേഷമാണ് പൗലോസ് പ്രേഷിത പ്രവർത്തനം നടത്തിയത് (അപ്പ 16:11-18:21). ഈ സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം പൗലോസിനോടൊപ്പം സിൽവാനോസും (സീലാസ്) തിമോത്തേയോസും ഉണ്ടായിരുന്നു. (1 തെസ 1:1; 2കോറി 1:19). ഫിലിപ്പിയിൽ വെച്ചാണ് അദ്ദേഹത്തിനു വടിക്കൊണ്ട് അടിയേറ്റത് (അപ്പ 16:22). കോറിന്തോസിൽ അദ്ദേഹം ഒന്നരവർഷം തടവുകാരനായി കഴിഞ്ഞു (അപ്പ 18:11). ഇവിടെ വെച്ചായിരിക്കണം ആദ്യലേഖനമായ തെസലോണിക്കർക്കുള്ള ഒന്നാം ലേഖനം എഴുതിയത്. ഇവിടെവെച്ചുതന്നെയാണ് അദ്ദേഹം ഗാല്ല്വിയോയുടെ മുന്നിൽ വിചാരണ ചെയ്യപ്പെടുന്നത്. ഗാല്ല്വിയോ ഗവർണ്ണറാകുന്നത് 50-51ൽ ആണ്

ജറുസലേം സുന്നഹദോസ് മിക്കവാറും 50-ലോ 51-ലോ ആയിരി

അപ്പ 15:36 മുതൽ 18:22 വരെ വിവരിക്കുന്ന പൗലോസിന്റെ രണ്ടാംപ്രേഷിതയാത്രയിൽ (എ.ഡി. 50-53) സന്ദർശിച്ച സ്ഥലങ്ങൾ (സഹയാത്രികൻ - സീലാസ്)

1. അന്ത്യോക്യാ	-	യാത്രയുടെ തുടക്കം
2. സിലീസിയ	-	സിറിയായിലെ പട്ടണം
3. ദർബേ	-	യാത്ര തുടരുന്നു
4. ലിസ്ത്രാ	-	തിമോത്തിയോസ് കൂട്ടുചേരുന്നു
5. ഫ്രമീജിയ, ഗലാത്തിയാ	-	ബിഥീനിയായിലേക്കു പോകുന്നത് പരിശുദ്ധാത്മാവു തടയുന്നു
6. ത്രോവാസ്	-	പൗലോസിന്റെ ദർശനം
7. ഫിലിപ്പി	-	ലിദിയയുടെ മാനസാന്തരം, പൗലോസ് കാരാഗൃഹത്തിൽ, അത്യന്തകഠമായ രക്ഷപെടൽ
8. തെസലോണിക്കാ	-	യാത്ര തുടരുന്നു
9. ബേറോയാ	-	പൗലോസിന്റെ പ്രഭാഷണം
10. ആഥൻസ്	-	അരയോപ്പലസിലെ പ്രസംഗം
11. കോറിന്ത്	-	ഒന്നരവർഷം താമസിക്കുന്നു
12. എഫേസോസ്	-	വിടവാങ്ങൽ
13. ജറുസലേം	-	പൗലോസിന്റെ പ്രഭാഷണം
14. സിറിയ	-	മടങ്ങിയെത്തുന്നു

ക്കാനാണ് സാധ്യത (cfr. ഗലാ 2:1-10; അപ്പ 15:1-21). വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ച വിജാതിയർ പരിചേരണം സ്വീകരിക്കണമോ വേണ്ടയോ എന്നതായിരുന്നു പ്രധാന ചർച്ചാവിഷയം. പരിചേരണം ആവശ്യമില്ല എന്നു തന്നെ തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടു. ജറുസലേമിലെ സഭയുടെ നേതാക്കൾ ആയിരുന്ന പത്രോസും യാക്കോബും യോഹന്നാനും പൗലോസിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ അംഗീകരിച്ചു. കൂടാതെ ജറുസലേമിലേക്കുള്ള പാവപ്പെട്ട വർക്കുവേണ്ടി പണം പിരിക്കാനും പൗലോസ് ചുമതലയേറ്റു (റോമ 15:26; 1 കോറി 16:1-4; 2 കോറി 8-9). ജറുസലേം സുന്നഹദോസിനു ശേഷം പൗലോസ് അന്ത്യോക്യായിലേക്കു യാത്രതിരിച്ചു (അപ്പ 15:30). അധികം താമസിയാതെ കേപ്പായും അന്ത്യോക്യായിൽ വന്നു (ഗലാ 2:11). ഇവിടെ വെച്ചാണ് പൗലോസ് പത്രോസിനെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നത് (ഗലാ 2:11-14).

ഇതിനുശേഷം പൗലോസ് എഫേസോസിലേക്ക് ഒരു പ്രേഷിതയാത്ര നടത്തി (എ.ഡി. 52-54). ഇവിടെ വെച്ചാണ് കൊറിന്തോസു കാർക്കുള്ള ലേഖനമയക്കുന്നത്. ഇവിടെ നിന്നു കൊറിന്തോസിലേക്ക് ഒരു സന്ദർശനം നടത്താൻ പൗലോസ് ശ്ലീഹാ ആഗ്രഹിച്ചെങ്കിലും ദുഃഖമുള്ളവരുമായിരുന്ന ആ സന്ദർശനം മാറ്റിവെച്ചു കണ്ണീരോടുകൂടിയ ഒരു കത്ത് അയയ്ക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തത് (2 കോറി 2:1-4; 7:8). 2 കോറി 10-13 അദ്ധ്യായങ്ങൾ ഈ എഴുത്തിന്റെ ഭാഗമാണെന്നു കരുതപ്പെടുന്നു. ഗലാത്തിയർക്കുള്ള ലേഖനവും ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ് എഴുതപ്പെടുന്നത്. കാരണം, അവിടെയും കൊറിന്തോസിലെ പോലെ മറ്റൊരു ക്രിസ്തുവോ (2 കോറി 11:4) മറ്റൊരു സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്ന ആളോ ഉണ്ടായിരുന്നു (ഗലാ 1:6)

എഫേസോസിലെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനത്തിനിടയിൽ അദ്ദേഹം ജയിലിലടയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കണം (2 കോറി 1:8-11). അപ്പ. പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഈ ജയിൽവാസത്തെ കുറിച്ചു സൂചനയൊന്നുമില്ലെങ്കിലും (അപ്പ 19-ാം അദ്ധ്യായം) 2 കോറി 11:23-ൽ താൻ വളരെ കൂടുതൽ കാരാഗൃഹവാസമനുഭവിച്ചു എന്ന് പൗലോസുതന്നെ പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അപ്പ. പ്രവർത്തനത്തിൽ (16:23-39) ഫിലിപ്പിയിലെ കാരാഗൃഹവാസത്തെക്കുറിച്ച് മാത്രമേ സൂചനയുള്ളൂ. എഫേസോസിലെ കാരാഗൃഹവാസത്തിനിടയിലായിരിക്കണം എപ്പ്രഫ്രോസിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണം നൽകുന്നത് (ഫിലി 2:25-30). തന്മൂലം ഫിലിപ്പിയർക്കും ഫിലെമോനു മുള്ള ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിയതും ഈ ജയിൽവാസകാലത്തായിരിക്കണം.

എഫേസോസിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം ത്രോവാസിലേക്കും തുടർന്ന് മക്കദോനിയായിലേക്കും പോയി (2 കോറി 2:12-13). അവിടെവെച്ച് അദ്ദേഹം തീത്തോസിനെ കണ്ടുമുട്ടുന്നു. തീത്തോസ് കോറിന്തോസിൽനിന്നു നല്ല വാർത്തകൾ പൗലോസിനെ അറിയിച്ചു (2 കോറി 7:5-7). ഇതിനു മറുപടിയായി പൗലോസ് ഒരു അനുരജ്ഞനകത്ത് അയക്കുന്നു 2 കോറി 1-9 അദ്ധ്യായങ്ങൾ ഈ കത്ത് ആയിരിക്കണം. പിന്നീട് അദ്ദേഹം കോറിന്തോസിലേക്ക് പോയി (55-56) മൂന്നു മാസം അവിടെ ചെലവഴിച്ചു. അവിടെവെച്ച് റോമക്കാർക്കുള്ള ലേഖനമെഴുതി. അവിടെനിന്നു തനിക്കു ലഭിച്ച പിരിവ് കൊണ്ട്, യൂദന്മാരിൽനിന്ന് എതിർപ്പ് പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊ

അപ്പ 18:23-28:31 ൽ വിവരിക്കുന്നതും റോമിൽ അവസാനിക്കുന്നതുമായ പൗലോസിന്റെ മൂന്നാംപ്രേഷിതയാത്രയിൽ (എ.ഡി. 53-58) സന്ദർശിച്ച സ്ഥലങ്ങൾ (സഹയാത്രികൻ - തിമോത്തിയോസ്)

- 1. ഫ്രീജിയ, ഗലാത്തിയാ - യാത്ര തുടങ്ങുന്നു
- 2. എഫേസോസ് - പൗലോസ് രണ്ടുവർഷം താമസിക്കുന്നു
1 കോറിന്തോസ്, ഗലാത്തിയാ ലേഖനങ്ങൾ എഴുതുന്നു
- 3. മാസിഡോണിയാ - കോറിന്തോസുകാർക്കുള്ള രണ്ടാം ലേഖനം എഴുതുന്നു
- 4. കോറിന്ത് - മൂന്നുമാസം താമസിക്കുന്നു,
റോമാക്കാർക്കുള്ള ലേഖനം എഴുതുന്നു
- 5. ത്രോവാസ് - ഏഴുദിവസം താമസിക്കുന്നു, യവൂത്തിക്ക സിനെ കണ്ടുമുട്ടുന്നു
- 6. മാസോസ് - അപ്പ 20:13-14
- 7. മിത്തലേനെ, സാമോസ് - യാത്ര തുടരുന്നു
- 8. മിലേത്തൂസ് - എഫേസോസിനോടു വിടവാങ്ങുന്നു
- 9. ജറൂസലേം - തടവിലാകുന്നു
- 10. കേസറിയ - പൗലോസ് രണ്ടുവർഷം കാരാഗൃഹത്തിൽ,
തടവുകാല ലേഖനങ്ങൾ എഴുതുന്നു
- 11. മാൾട്ട - കപ്പലപകടം
- 12. റോമാ - പൗലോസിന്റെ മരണംവരെ ഇവിടെ പ്രവർത്തനം തുടരുന്നു

ണ്ടുതന്നെ ജറൂസലേമിലേക്ക് യാത്രതിരിച്ചു (റോമ 15:31). അപ്പ 20:3-21:16-ൽ പൗലോസിന്റെ ജറൂസലേമിലേക്കുള്ള അവസാനയാത്രയെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്നുണ്ട് (21:27-30). ജയിൽവാസത്തെക്കുറിച്ചും (23:31-26:32) കേസറിയയിലേക്കുള്ള മടക്കത്തെക്കുറിച്ചും (27:1-28) റോമായിലേക്കുള്ള കപ്പൽ യാത്രയെക്കുറിച്ചും പ്രതിപാദിക്കുന്നു. അജപാലനലേഖനങ്ങളായ തിമോത്തേയോസിനും തീത്തോസിനുമുള്ള ലേഖനങ്ങളും പൗലോസിന്റെതുതന്നെ എന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. റോമായിലെ ആദ്യത്തെ ജയിൽവാസത്തിൽനിന്നു രണ്ടുവർഷത്തിനുശേഷം പൗലോസ് മോചി ക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എന്ന് കരുതാം (2 തിമോ 4:16-17). അതേ തുടർന്ന് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നതുപോലെ സ്പെയിനിലേക്ക് യാത്ര നടത്തി (റോമ 15:24, 28) എന്നു കരുതുന്നവരുണ്ട്. അവിടെനിന്നു ക്രേത്തേ (തീത്തോ1:5), എഫേസോസ്, മക്കദോനിയ (1 തിമോ 1:3) മിലേത്തൂസ്, കോറിന്തോസ് (2 തിമോ 4:20) ത്രോവാസ് (1 തിമോ 4:13) നിക്കോപോളിസ് (തീത്തോ 3:12) മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിലൂടെ യാത്ര ചെയ്തു റോമിലേക്കു തിരിച്ചു പോന്നു. എ.ഡി. 64-ൽ നീറോയുടെ മതമർദ്ദന കാലത്ത് അദ്ദേഹം വീണ്ടും ജയിലിലടയ്ക്കപ്പെട്ടു. തിമോത്തേ യോസിനുള്ള രണ്ടാം ലേഖനം ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ് എഴുതപ്പെട്ടത്. എ.ഡി. 65-നും 67-നും ഇടയ്ക്ക് അദ്ദേഹം ശിരച്ഛേദം ചെയ്യപ്പെട്ടു എന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു.

പൗലോസിന്റെ ജീവിതത്തിലെ പ്രധാന സംഭവങ്ങൾ

വർഷം (എ.ഡി)	സംഭവങ്ങൾ	ബൈബിൾ സൂചന
10	ജനനം - താർസൂസിൽ	
22	ഗമാലിയേലിന്റെ കീഴിൽ വിദ്യാഭ്യാസം	അപ്പ 22:3
30	ഈശോയുടെ മരണം	
32	ദമാസ്കസിൽവെച്ചുള്ള മാനസാന്തരം, അറേബ്യയിലെ വാസം	ഗലാ 1:15-17, അപ്പ 9:23-25
35	ജറൂസലേമിലേക്കുള്ള ആദ്യയാത്ര	ഗലാ 1:17, അപ്പ 9:26-29
45-48	ഒന്നാം പ്രേഷിതയാത്ര - സൈപ്രസ് ഏഷ്യാമൈനറിന്റെ തെക്ക് ഭാഗം	അപ്പ 13:1-14:28
48	ജറൂസലേം കൗൺസിൽ	അപ്പ 15:1-27

48-51	രണ്ടാം പ്രേഷിതയാത്ര - ഏഷ്യാമൈനർ, ഗ്രീസ്, ഫിലിപ്പി, തൈസലോണിക്കാ - ജറുസലേമിലേക്കുള്ള ധനശേഖരണം	അപ്പ 15:36-18:22
49 ഡിസം.-51 ജൂൺ	കോറിന്തിലെ വാസം (ഒന്നര വർഷം), തൈസലോണിക്കാർക്കുള്ള ഒന്നാം ലേഖനം എഴുതുന്നു	അപ്പ 18:1-18; അപ്പ 18:11
51 മെയ്	പൗലോസ് ഗാലിയോയുടെ മുമ്പിൽ, കോറിന്തിൽ നിന്ന് കേസറിയിലേക്കു പോകുന്നു	അപ്പ 18:12
53-55	മൂന്നാം പ്രേഷിതയാത്ര - ഏഷ്യാമൈനർ, ഗ്രീസ്	അപ്പ 18:23-21:26
52-54	ഏഫേസോസിലെ താമസം (രണ്ട് വർഷം)	അപ്പ 19:10; 1 കോറി 16:1-8
53	കോറിന്തോസുകാർക്കുള്ള ആദ്യത്തെ എഴുത്ത്	1 കോറി 5:9
53	സ്തേഫാനോസ്, ഫോർത്തുണാത്തൂസ്, അക്കായിക്കൂസ് എന്നിവരുടെ സന്ദർശനം	1 കോറി 1:11; 7:1
54	1 കോറിന്തോസ്, ഫിലിപ്പി, ഫിലെമോൻ എന്നീ ലേഖനങ്ങൾ എഴുതുന്നു	
54	കോറിന്തിലേക്കുള്ള ക്ഷിപ്രസന്ദർശനം, എഫേസോസിലേക്ക് മടങ്ങിവരുന്നു. തുടർന്ന് “കണ്ണിരിന്റെ കത്ത്” രചിച്ച് തീത്തോസിന്റെ കൈവശം കോറിന്തിലേക്ക് കൊടുത്തയക്കുന്നു	2 കോറി 2:1;13:2 2 കോറി 2:4; 7:8,12
54	എഫേസോസിൽനിന്ന് ത്രോവാസിലേക്കും തുടർന്ന് മാസിഡോണിയയിലേക്കും പോകുന്നു	2 കോറി 2:12-13; അപ്പ 20:1
54	മാസിഡോണിയയിൽവെച്ച് 2 കോറിന്തോസ്, ഗലാത്തിയാ എന്നീ ലേഖനങ്ങൾ എഴുതുന്നു	

54-55	കോറിന്തിലേക്കുള്ള മൂന്നാം സന്ദർശനം (മൂന്ന് മാസം)	റോമാ 15:26; 16:1; അപ്പ 20:2-3
55	കോറിന്തിൽവെച്ച് റോമാക്കാർക്കുള്ള ലേഖനം എഴുതുന്നു	
55	ജറുസലേമിലേക്കുള്ള മൂന്നാം സന്ദർശനം - സംഭാവന കൈമാറുന്നു	അപ്പ 25:11-23, 30
55-57	പൗലോസ് കേസറിയിൽ തടവിലാകുന്നു	അപ്പ 23:21-26
58	റോമിലേക്കുള്ള യാത്ര	അപ്പ 27:1-28
58-67	റോമിലെ തടവ്	അപ്പ 28:15-31
67	ശിരച്ഛേദം	

വി. പൗലോസിന്റെ 13 ലേഖനങ്ങൾ

പൗലോസിന്റെ 13 ലേഖനങ്ങളെ സാധാരണഗതിയിൽ രണ്ടായി തരം തിരിക്കാറുണ്ട്: (1) പൊതുലേഖനങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും പ്രാദേശികസഭകളെ അഭിസംബോധന ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള ലേഖനങ്ങളാണിവ. റോമാ, കോറിന്തോസ് (2 ലേഖനങ്ങൾ), എഫേസൂസ്, ഫിലിപ്പി, കൊളോസൂസ് തൈസലോനിക്ക (2 ലേഖനങ്ങൾ) എന്നീ 9 ലേഖനങ്ങളാണ് ഈ വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്നത്. (2) സ്വകാര്യലേഖനങ്ങൾ പൗലോസ്സ്ത്രീഹാ സഭയിലെ വ്യക്തികളെ അഭിസംബോധന ചെയ്തുകൊണ്ട് എഴുതിയ ലേഖനങ്ങളാണിവ. തിമോത്തെയോസ് (രണ്ടു ലേഖനങ്ങൾ), തീത്തോസ്, ഫിലെമോൻ എന്നീ നാലു ലേഖനങ്ങൾ ഈ വിഭാഗത്തിൽ പെടുന്നു. ഈ ലേഖനങ്ങളുടെ കാനോനികക്രമം അവയുടെ വലിപ്പത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ക്രമീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആദ്യം പൊതുലേഖനങ്ങളെ അവയുടെ വലിപ്പത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലും തുടർന്ന് സ്വകാര്യലേഖനങ്ങളെ അവയുടെ വലിപ്പത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലും തുടർന്ന് സ്വകാര്യലേഖനങ്ങളെ അവയുടെ ചേർക്കുന്ന പട്ടികയിലെ ഓരോ ലേഖനത്തിലെയും വാക്കുകളുടെ എണ്ണം ഈ നിഗമനത്തെ സാധൂകരിക്കുന്നു:

റോമാ	7,114
1 കോറി	6,841
2 കോറി	4,488
ഗലാ	2,232
എഫേ	2,423
ഫിലി	1,631
കൊളോ	1,582
1 തെസ്സ	1,482
2 തെസ്സ	823
1 തിമോ	1,591
2 തിമോ	1,239
തീത്തോ	659
ഫിലെ	335

പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ ലേഖനങ്ങളെ അവയുടെ കർത്യതത്തിന്റെ ആധികാരികതയെ ആധാരമാക്കി മൂന്നായി തരംതിരിക്കാറുണ്ട്: (1) പൗലോസിന്റെ രചനകളെന്ന് പണ്ഡിത ലോകം ഒന്നടങ്കം അംഗീകരിക്കുന്ന ലേഖനങ്ങൾ റോമാ, 1,2 കോറിന്തോസ്, ഗലാത്തിയാ ഫിലിപ്പി, 1 തെസ്സലോണിക്ക, ഫിലെമോൻ എന്നീ ഏഴുലേഖനങ്ങൾ ഈ ഗണത്തിൽ (Proto - Pauline letters) പെടുന്നു.

(2) പൗലോസ് ശ്ലീഹാ രചിച്ചതാണോ എന്നതിനെക്കുറിച്ച് ചില പണ്ഡിതരെങ്കിലും സംശയം ഉന്നയിക്കുന്ന ലേഖനങ്ങൾ (Deutero - Pauline letters): 2 തെസ്സലോ

ണിക്കാ, എഫെസുസ്, കൊളോസുസ് എന്നീ മൂന്നു ലേഖനങ്ങൾ ഈ വിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്നു. പൗലോസിന്റെ ശിഷ്യഗണങ്ങളിലാരെങ്കിലും പൗലോസിന്റെ പ്രഭാഷണങ്ങളെ ആധാരമാക്കി രചിച്ചവയാണ് ഈ ലേഖനങ്ങൾ എന്നു കരുതപ്പെടുന്നു.

(3) പൗലോസിന്റെ രചനകളല്ലെന്ന് പണ്ഡിതരിൽ ഭൂരിഭാഗവും വാദിക്കുന്ന ലേഖനങ്ങൾ (Trito-Pauline letters): 1,2 തിമോത്തി, തീത്തോസ് എന്നീ ലേഖനങ്ങളാണിവ. എന്നാൽ ഇപ്രകാരമൊരു വിഭജനം ചില നിക്ഷിപ്ത താല്പര്യങ്ങളോടെയുള്ളവയാണെന്നു വ്യക്തമാണ്. സഭയുടെ ഘടനയെക്കുറിച്ചും പൗരോഹിത്യം, മെത്രാൻ പദവി തുടങ്ങിയവയെക്കുറിച്ചും പരാമർശിക്കുന്ന അജപാലക ലേഖനങ്ങളൊന്നും പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളല്ല എന്നു വാദിക്കുന്നവരുടെ ഗൂഢലക്ഷ്യങ്ങൾ വ്യക്തമാണല്ലോ. 13 ലേഖനങ്ങളും വി. പൗലോസിന്റെ രചനകളാണെന്ന നിഗമനമാണ് ആൽഫാ ബൈബിൾ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. വിശദാംശങ്ങൾ ഓരോ ലേഖനത്തോടുമൊപ്പമുള്ള ആമുഖ പഠനങ്ങളിൽ ലഭ്യമാണ്.

പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളുടെ ഇതര വിഭജനങ്ങൾ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു:

വിഭജനം/മാനദണ്ഡം	ലേഖനങ്ങൾ
പ്രധാന ലേഖനങ്ങൾ - (ദൈവശാസ്ത്രം, ഉള്ളടക്കം എന്നിവയെ ആധാരമാക്കിയുള്ള നിഗമനം)	റോമാ 1,2 കോറിന്തോസ്, ഗലാത്തിയാ
തടവുകാല ലേഖനങ്ങൾ - (പൗലോസ് തടവിലായിരുന്ന കാലത്ത് എഴുതപ്പെട്ട ലേഖനങ്ങൾ)	ഫിലിപ്പി, എഫെസോസ്, കൊളോസോസ്, ഫിലമോൻ

അജപാലന ലേഖനങ്ങൾ - (താൻ സ്ഥാപിച്ച സഭകളിലെ അജപാലകർക്ക് പൗലോസ് എഴുതിയ ലേഖനങ്ങൾ)	1,2 തിമോത്തെയോസ്, തീത്തോസ്
ആദ്യകാല ലേഖനങ്ങൾ - (രചനാകാലത്തെ ആധാരമാക്കിയുള്ള വിഭജനം)	1 തെസ്സലോണിക്കാ, കോറിന്തോസു കാർക്കുള്ള ലേഖനങ്ങൾ

പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ 13 ലേഖനങ്ങളെ ആധികാരികഗ്രന്ഥങ്ങളായി എ.ഡി. 367 ൽ വി. അത്തനാഗോറസ് പ്രഖ്യാപിച്ചിരുന്നു. എ.ഡി. 397 ൽ കാർത്തേജിൽ ചേർന്ന സൂനഹദോസ് ഈ ലേഖനങ്ങളെ വിശുദ്ധ ബൈബിളിന്റെ അനിവാര്യഭാഗമായി പ്രഖ്യാപിച്ചത്. 1 പത്രോസ് 3:16 ൽ പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളെ തിരുവചനങ്ങളായി പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട് എന്നത് ഏറെ ശ്രദ്ധാർഹമാണ്.

ഉറവിടങ്ങൾ

പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളുടെ ഉറവിടങ്ങൾ പലതാണെന്ന് പൊതുവിൽ അനുമാനിക്കപ്പെടുന്നു. ഇവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവയെ ചുവടെചേർക്കുന്ന പട്ടികയിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം:

- വാചിക സുവിശേഷ പാരമ്പര്യങ്ങൾ
 - ഈശോയുടെ ഉത്ഥാനവിവരണങ്ങൾ (1 കോറി 15:1-8)
 - ഈശോയുടെ പ്രബോധനങ്ങൾ (1 കോറി 7:10; 1 കോറി 9:14; 1 തെസ്സ 4:15)
- ആരാധനാക്രമ പാരമ്പര്യങ്ങൾ
 - കർത്താവിന്റെ അത്താഴം (1 കോറി 11:23-25)
 - മാമ്മോദീസ (ഗലാ 3:27-29; റോമാ 6:4-5; 1 കോറി 6:11)
 - ക്രിസ്തു വിജ്ഞാനീയ ഗീതങ്ങൾ (ഫിലി 2:6-11; കൊളോ 1:12-20; 1 തിമോ 3:16; എഫേ 5:14)
 - വിശ്വാസ പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ (റോമാ 1:3-4; 3:30; 10:9; 1 കോറി 12:3; ഗലാ 2:20)
- വിവിധ പ്രാർത്ഥനകൾ
 - ആമ്മേൻ പ്രാർത്ഥനകൾ (ഗലാ 6:18; 1 കോറി 14:16)
 - മാറാനാത്ത പ്രാർത്ഥന (1 കോറി 16:22)
 - ആബ്ബാ പ്രാർത്ഥന (ഗലാ 4:6; റോമാ 8:15)
 - സ്തുതിപ്പുകളും ആശീർവാദങ്ങളും (റോമാ 1:25; 11:36; 16:25-27; 2 കോറി 11:31)
- ഇതര പാരമ്പര്യങ്ങൾ
 - വിജ്ഞാന സൂക്തങ്ങൾ (ഗലാ 6:3; 2 കോറി 9:6; 1 കോറി 15:33)
 - നന്മ-തിന്മകളുടെ പട്ടിക (1 കോറി 5-6; ഗലാ 5)
 - ഗാർഹിക മര്യാദകൾ (1 തിമോത്തി)

പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം

പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ ആരംഭകാലത്ത് ഏറെയൊന്നും ശ്രദ്ധാർഹങ്ങളായിരുന്നില്ല എന്നതാണു സത്യം. എന്നാൽ യഹൂദരും ക്രൈസ്തവരും തമ്മിലുള്ള പിളർപ്പ് പൂർണ്ണമാകുകയും സഭയുടെ വളർച്ച വിജാതീയരുടെയിടയിൽ ത്വരിതപ്പെടുകയും ചെയ്തപ്പോൾ വിജാതീയരുടെ അപ്പസ്തോലനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഗമനങ്ങളും ഏറെ പ്രസക്തമാകുകയായിരുന്നു. പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ ഇതൾവിടർത്തുന്ന ദൈവശാസ്ത്ര വീക്ഷണം സഭാചരിത്രത്തെ എപ്രകാരം രൂപപ്പെടുത്തി എന്ന് സംക്ഷിപ്തമായ ചില സൂചനകൾ നൽകാൻ മാത്രമേ ഈ പഠനത്തിന്റെ പരിമിതിയിൽ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

1. യഹൂദമതത്തിനുള്ളിലെ ഒരു വിഘടന വിഭാഗമായി (Sect) ഒരുങ്ങിനിന്നിരുന്ന ക്രിസ്തീയ ജീവിതക്രമത്തെ യഹൂദമതത്തിനു വെളിയിലിറക്കി സ്വതന്ത്രമായ ഒരു മതവും ജീവിതശൈലിയുമാക്കി വളർത്തിയത് പൗലോസ് ശ്ലീഹായാണ്. ക്രൈസ്തവരെല്ലാം പരിച്ഛേദനം സ്വീകരിച്ച് യഹൂദരാകണം എന്ന നിലപാടിനെ പൗലോസ് എതിർത്തു. പരിച്ഛേദനമല്ല, യേശുവിലുള്ള വിശ്വാസമാണ് ഒരുവനെ ക്രിസ്ത്യാനിയാക്കുന്നത് എന്നു പൗലോസ് വാദിച്ചു. പൗലോസിന്റെ വാദത്തെ ജെറുസലേം കൗൺസിൽ അംഗീകരിച്ചു. യഹൂദമതത്തിനുവെളിയിൽ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിനു സാർവ്വത്രികമാനം നൽകി എന്നതാണ് പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ സംഭാവന.

2. ഏ.ഡി. 33 മുതൽ 67 വരെയുള്ള ആധിമസഭയുടെ ചരിത്രത്തിലേക്കു വെളിച്ചം വീശുന്ന ഏറ്റവും ആധികാരിക രേഖകളായി പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളെ പരിഗണിക്കാം. ക്രൈസ്തവവിശ്വാസരൂപീകരണത്തിന്റെ ശൈശവദശയിലെ പ്രതിസന്ധികൾ (intra muros), ആദിമ ദശകങ്ങളിൽ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന മതമർദ്ദനങ്ങൾ (extra muros) എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവുകളിലേക്കു വെളിച്ചം വീശുന്നത് ലേഖനങ്ങളാണ്.

3. യഹൂദപാരമ്പര്യങ്ങളോടു സമ്പൂർണ്ണ വിശ്വസ്തത പുലർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ ഉത്ത ക്രിസ്ത്യാനിയായി ജീവിക്കാനാകുമെന്നതിന്റെ സജീവ മാതൃകയാണ് പൗലോസ് തന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ക്രിസ്ത്യാനിയാകാൻ യഹൂദവിഭേദിയാകേണ്ടതില്ല. പഴയനിയമം പഠിപ്പിച്ചതത്രേയും സത്യമാണ്; കാരണം അവയെല്ലാം ക്രിസ്തുവിലേക്കു വിരൽ ചൂണ്ടുന്നവയാണ്. ക്രിസ്തുവിനെ കേന്ദ്രമാക്കി പഴയനിയമം വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോഴേ അവയുടെ അർത്ഥം കൂടുതൽ മിഴിവുറ്റതാകുകയുള്ളൂ എന്ന് പൗലോസിന് ഉത്തമബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. വിശ്വാസങ്ങളുടെ പേരിലുള്ള ഭിന്നത അർത്ഥ ശൂന്യമാണെന്ന് ശ്ലീഹാ വ്യക്തമാക്കുകയാണിവിടെ.

4. ക്രൈസ്തവ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഊടും പാവവും മെനഞ്ഞെടുത്തത് പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളുടെ വീക്ഷണ ഗതികളാണ്. യഹൂദ

രുടെ ഏകദൈവവിശ്വാസം മുറുകെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ യേശുവിന്റെ ദൈവപുത്രസ്ഥാനം അസന്ദിഗ്ദ്ധമായി അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പൗലോസ് പുതിയനിയമത്തിന്റെ ക്രിസ്തുവിജ്ഞാനീയത്തിന് അടിത്തറപാകി. സഭയെ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമായി അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിന്റേയും വിശ്വാസം വഴിയുള്ള നീതീകരണം അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ക്രൈസ്തവ രക്ഷാശാസ്ത്രത്തിന്റേയും തലതൊട്ടപ്പനാകാൻ പൗലോസിനു കഴിഞ്ഞു. മരണാനന്തര ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രബോധനങ്ങളിലൂടെ ക്രൈസ്തവയുഗാന്ത്യദൈവശാസ്ത്രത്തിനും മാമ്മോദീസായുടെ അർത്ഥതലങ്ങളും കർത്താവിന്റെ അന്തഃഘ്നത്തിന്റെ ആന്തരിക മാനങ്ങളും വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ട് കൗദാശിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിനും പൗലോസ് അടിസ്ഥാനം കുറിച്ചു. ചുരുക്കത്തിൽ ക്രൈസ്തവ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രാഥമിക ഗ്രന്ഥങ്ങളായി പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടവയാണ് പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ.

പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളിലെ ദൈവശാസ്ത്ര പ്രമേയങ്ങൾ

പുതിയനിയമദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവായി അറിയപ്പെടുന്ന വി. പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ ഇതൾവിടർത്തുന്ന ദൈവശാസ്ത്രപ്രമേയങ്ങളെ സംക്ഷിപ്തമായി വിവരിക്കാനേ ഈ പഠനത്തിന്റെ പരിമിതമായ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിൽ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

വിശ്വാസംവഴിയുള്ള നീതീകരണം

ഹീബ്രുഭാഷയിലെ സാദക്, സദീക്, സെദെക്, സെദാക്കാ (sadaq, saddiq, sedaqa) എന്നീ പദങ്ങൾക്കു സമാനമായി ഗ്രീക്കുഭാഷയിലുള്ള ദികായിയോസ് (dikaios), ദികായി യോസ്യനേ (dikaiosyne), ദികായിയോമ (dikaioma) എന്നീ പദങ്ങളാണ് ഈ ആശയത്തെ സൂചിപ്പിക്കാനായി പൗലോസ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. നിർഭാഗ്യവശാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ മൂലഭാഷകളിലെ ആന്തരികാർത്ഥം തൃപ്തികരമാം വിധം ഉൾക്കൊണ്ട് പ്രകടിപ്പിക്കാൻ ഇംഗ്ലീഷിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന Justification, righteousness മുതലായ വാക്കുകൾക്കോ മലയാളത്തിലെ നീതീകരണം എന്ന വാക്കിനോ ആവില്ല. കാരണം, ഇവയൊക്കെ നിയമത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന പദങ്ങളാണ്. എന്നാൽ, റോമ 5:16 ൽ സൂചിപ്പിക്കുംപോലെ, ദൈവികദാനമായ രക്ഷയെ ദ്യോതിപ്പിക്കാനാണ് ഈ പദം പൗലോസ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഉപയോഗിക്കുന്ന പദമാണിത്. ആദിമാതാപിതാക്കളുടെ (ദൈവത്തെപ്പോലെയാകാനുള്ള) ദുരാഗ്രഹത്തിന്റെ ഫലമായുണ്ടായ വിധി മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന് ശിക്ഷയ്ക്കു കാരണമായി. എന്നാൽ, യേശുക്രിസ്തുവിലൂടെ അനുഭവവേദ്യമായ കൃപാദാനം എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും നീതീകരണത്തിനു വഴിതെളിച്ചു (റോമ 5:15-16). അങ്ങനെ ദൈവവവും മനു

ഷ്യനും തമ്മിലുള്ള യഥാർത്ഥ ബന്ധം പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. ഇപ്രകാരം സാധിതമായ അനുരഞ്ജനം - നീതികരണം ദൈവത്തിന്റെ കൃപാദാനം മാത്രമാണ്.

നീതികരണം പഴയനിയത്തിൽ ഒരു അമൂർത്തസങ്കല്പമല്ല, മറിച്ച്, ദൈവ - മനുഷ്യ ഉടമ്പടിബന്ധത്തിന്റെ വിവിധ മാനങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. ഈ ബന്ധത്തെ ഹനിക്കുന്നതെന്തും നീതിക്കെതിരാണ്. അതിനാൽ, അളവിലും തൂക്കത്തിലും (ലേവ്യ 19:36) സംസാരത്തിലും (സുഭ 8:8) സാമൂഹികവും കുടുംബപരവുമായ ബന്ധങ്ങളിലും (ഉൽപ 38:26) നീതിപൂർവ്വകമായ സമീപനം നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നു. നീതിപാലനം രാജാക്കന്മാരുടെയും ന്യായാധിപന്മാരുടെയും ധർമ്മമായിരുന്നു (നിയ 16:18-19; 1 രാജ 10:9).

ഉടമ്പടിയിൽ വിശ്വസ്തനായ ദൈവമാണ് യഥാർത്ഥ നീതിമാൻ (ഏശ 24:16). കാരണം, അവിടുന്ന് തന്റെ രക്ഷാകര പ്രവൃത്തികളിലൂടെ (മിക്കാ 6) ഉടമ്പടി ബന്ധം മുന്നോട്ടുനയിക്കുന്നു; അടിച്ചമർത്തപ്പെടുന്നവനും (സങ്കീ 9:7-12; 103:6; സുഭാ 22:22-23). നീതിനിഷേധിക്കപ്പെടുന്ന നിഷ്കളങ്കനും (1 രാജ 8:32) ദൈവം നീതി നടത്തിക്കൊടുക്കുന്നു. ദൈവം ഇസ്രായേലിനെ ന്യായം വിധിക്കുകയും (ഏശ 3:13-15; ജറെ 2:9; ഹോസി 4:1) സൃഷ്ടികളെയെല്ലാം അതിനുസാക്ഷികളാകാൻ ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. (സങ്കീ 50:6; 98:7-9; മിക്കാ 6:1-2) നിയമം അനുസരിച്ചുകൊണ്ട് തന്നോട് നീതിപൂർവ്വം പ്രത്യുത്തരിക്കാൻ നീതിമാനായ ദൈവം തന്റെ ജനത്തോടാവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. (നിയ 6:25; 24:10-13; ജോബ് 29:14-17). നീതി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിലൂടെ ഒരുവൻ ജീവിക്കുമെന്ന് യഹൂദർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു (എസെ 18:5-9; ഹബ 2:4).

പൗലോസിന്റെ ദൈവശാസ്ത്ര വീക്ഷണത്തിൽ യേശുക്രിസ്തുവാണ് മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ നീതിയും വിശുദ്ധീകരണവും (1 കോറി 1:30). ദൈവത്തിന്റെ നീതിയും മനുഷ്യന്റെ നീതിയും വ്യത്യസ്തമാണ് (റോമ 10:3). ദൈവനീതിയെക്കുറിച്ച് പ്രധാനമായും അഞ്ച് ആശയങ്ങളാണ് പൗലോസ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

a. നീതികരണം ദൈവത്തിന്റെ ദാനമാണ് (റോമ 3:21-5:21). ഈ നീതികരണത്തിന്റെ പൂർണ്ണത യേശുക്രിസ്തുവാണ്. യേശുവിന്റെ സുവിശേഷത്തിലൂടെയാണ് 'വിശ്വാസത്തിൽനിന്നു രക്ഷയിലേക്കു നയിക്കുന്ന' നീതി വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ടത്. (റോമ 1:16-17). ഇപ്രകാരം വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട യേശുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കാണ് പിതാവായ ദൈവം രക്ഷ ദാനമായി നൽകുന്നത് (റോമ 3:25-26).

b. നീതികരണം ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നു. നീതികരിക്കപ്പെടുന്നവർ ദൈവത്തിന്റെ ദത്തുപുത്രരായിത്തീരുന്നു.

c. നീതികരണം പുതുജീവിതത്തിന്റെ കർമ്മോത്സുകമായ പ്രകാശനമാണ്. ഈ പുതുജീവിതം പരിശുദ്ധാത്മാവിലുള്ളതും നീതികരിക്കപ്പെട്ടവർക്കുള്ള ദൈവത്തിന്റെ സമ്മാനവുമാണ് (റോമ 8:9-11). ഈ പുതുജീവിതം സ്നേഹത്തിലേക്കു വഴിതുറക്കുന്നതാണ് (ഗല 5:22-26).

d. നീതികരണം പ്രത്യാശയുടെ അടയാളം കൂടിയാണ്. കാരണം, നീതികരണത്തിന്റെ പൂർണ്ണത യേശുവിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ആഗമനത്തിലാണ് പൂർണ്ണമാകുന്നത്. അവിടുത്തെ ആഗമനത്തിൽ നീതികരിക്കപ്പെട്ടവർ മഹത്തീകരിക്കപ്പെടും (റോമ 8:30). ദൈവരാജ്യം പൂർണ്ണമഹത്വത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന യുഗത്തിലേക്കാണ് രക്ഷാകരചരിത്രം നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഇത് സാധ്യമാകുന്നത് എല്ലാ സൃഷ്ടികളും യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ പദ്ധതിയോട് അനുരൂപപ്പെടുമ്പോഴാണ്. മറ്റൊരു വാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ, എല്ലാ സൃഷ്ടികളും നീതികരിക്കപ്പെടുമ്പോഴാണ്.

e. നീതികരണം ദാനമാണെങ്കിലും അത് നൈയാമികം കൂടിയാണ്. കാരണം നീതികരണത്തിലൂടെ ഒരുവൻ യേശുവിന്റെ നീതിയിലും വിശുദ്ധിയിലുമാണ് പങ്കുപറ്റുന്നത് (1 കോറി 1:30). ഒരുവൻ നീതികരിക്കപ്പെടുവാൻ വേണ്ടി നന്മചെയ്യുകയല്ല മറിച്ച് നീതികരിക്കപ്പെട്ടതിനാൽ നന്മചെയ്യുകയാണ്. അതായത് സുകൃത ജീവിതം നീതികരണത്തിന്റെ അന്തരഫലമാണ് (ഫിലി 1:11).

പൗലോസ് ശ്ലീഹാ റോമക്കാർക്കും ഗലാത്തിയാക്കാർക്കും എഴുതിയ ലേഖനങ്ങളുടെ അന്തസ്സത്ത വിശ്വാസം വഴിയുള്ള നീതികരണമാണ്.

പൗലോസിന്റെ വീക്ഷണമനുസരിച്ച് യേശുക്രിസ്തു മനുഷ്യന്റെ നീതികരണമാണ്. നിയമം അനുശാസിക്കുന്ന പ്രവൃത്തികൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിലൂടെയോ സ്വന്തം കഴിവിലൂടെയോ ആരും നീതികരിക്കപ്പെടുന്നില്ല (ഗലാ 2:6-9) നീതികരണം ദൈവത്തിന്റെ ദാനമാണെങ്കിലും ഇതിനു തടസ്സമായി നിൽക്കുന്നത് മനുഷ്യന്റെ പാപാവസ്ഥയാണ്. ഈ പാപാവസ്ഥയ്ക്കുള്ള പരിഹാരം യേശുക്രിസ്തുവാണ്. യേശുക്രിസ്തുവിലൂടെ ദൈവം മനുഷ്യനു സൗജന്യമായി നൽകുന്ന നീതികരണത്തെ മനുഷ്യൻ അംഗീകരിക്കുന്നതാണ് വിശ്വാസം. തന്മൂലം 'ദൈവത്തിന്റെ നീതി' (റോമ 10:3) എന്നത് ദൈവത്തിന്റെ ഒരു ഗുണത്തെല്ലാ ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകര പദ്ധതിയെ മുഴുവനുമാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. മനുഷ്യനുമായുള്ള ബന്ധം പുനഃസ്ഥാപിക്കുക എന്നത് ഈ രക്ഷാകര പദ്ധതിയുടെ അന്തസ്സത്ത തന്നെയാണ്. ഈ ബന്ധം നിയമാനുഷ്ഠാനത്തിലൂടെ നേടാനാവുകയില്ല (ഗലാ 3:15-25). വിശ്വാസം വെളിപ്പെടുന്നതുവരെ മാത്രമേ നിയമത്തിനു പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ (3:23). പഴയ നിയമകാലത്ത് നിയമത്തിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ദൈവനീതി ഇപ്പോൾ യേശുക്രിസ്തുവിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (റോമ 3:21-26). ഈ വെളിപാടിനെ അംഗീകരിക്കുന്നതാണ് വിശ്വാസം. ഈ വിശ്വാസം വഴിയാണ് നാം നീതികരിക്കപ്പെടുന്നത്, അല്ലാതെ നിയമാനുഷ്ഠാനത്തിലൂടെയല്ല.

പാപാവസ്ഥയിലുള്ള മനുഷ്യന്റെ നീതികരണം ദൈവത്തിന്റെ കൃപാവരത്തെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. ഈ കൃപാവരമാണ് യേശുക്രിസ്തുവിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ടത്. തന്മൂലം, യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസം മാത്രമാണ് രക്ഷയുടെ ആധാരം (റോമ 3:22; 5:1). വിശ്വാസം എന്നതിലൂടെ പൗലോസ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്, യേശുക്രിസ്തു തന്റെ

രക്ഷാകര പദ്ധതിയിലൂടെ മനുഷ്യകുലത്തെ വീണ്ടെടുത്തു എന്ന അവ ബോധത്താൽ പ്രേരിതനായി ഒരുവൻ തന്നെതന്നെ യേശുവിനോടും അവിടത്തെ വചനത്തോടും അനുരൂപപ്പെടുത്താനും ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ മൂല്യങ്ങൾ പ്രാവർത്തികമാക്കാനും ശ്രമിക്കുന്നതാണ്. ദൈവവുമായി തനിക്കുള്ള ബന്ധം തന്റെ കഴിവുകളുടെയോ പുണ്യപ്രവൃത്തികളുടെയോ ഫലമായി ഉളവാകരുത്; മറിച്ച്, ദൈവത്തിന്റെ കൃപകൊണ്ടുമാത്രമാണ് എന്നതാണ് നീതീകരിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യന്റെ ചിന്ത.

വിശ്വാസം വഴിയുള്ള നീതീകരണത്തെ പഴയനിയമത്തിലെ ഉദാഹരണങ്ങളിലൂടെയാണ് പൗലോസ് സമർത്ഥിക്കുന്നത്. അബ്രാഹാം നീതീകരിക്കപ്പെട്ടതു വിശ്വാസം വഴിയാണ് (റോമ 4: ഗലാ 3:6-9 cfr. ഉൽപ 15:6). ഹബ 2:4 നെ ആധാരമാക്കിയാണ് വിശ്വാസം വഴിയുള്ള നീതീകരണം എന്ന ആശയം പൗലോസ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത് (റോമ 1:17; ഗലാ 3: 11). സങ്കീർത്തനങ്ങളും പൗലോസിന്റെ ചിന്തയ്ക്കു പിൻബലമേകുന്നു (cfr. സങ്കീ 9:4; 7-8; 17:1-15; 18:20; 35:22-25; 143:2; റോമാ 3:20; ഗലാ 2:16). അവസാനകാലങ്ങളിൽ ദൈവം എല്ലാവരെയും നീതീകരിക്കും എന്ന പ്രവാചകദർശനവും പൗലോസിന്റെ ചിന്തയെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട് (cfr. ഏശ 46:12-13 ജെറ 31: 31-34).

എന്നാൽ പൗലോസിന്റെ ഈ ദൈവശാസ്ത്ര വിചിന്തനം യാക്കോ 2:18-26 ന് വിരുദ്ധമാണെന്ന് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തോന്നാം. പ്രവൃത്തി കൂടാതെയുള്ള വിശ്വാസം നിർജീവമാണെന്നും വിശ്വാസം വഴിയല്ല പ്രവൃത്തികൾ മുഖേനയാണ് ഒരുവൻ നീതീകരിക്കപ്പെടുന്നതെന്നും യാക്കോബ് വ്യക്തമാക്കുന്നു. (2:17,26). എന്നാൽ സൂക്ഷ്മാപഗ്രഥനത്തിൽ ഇവ രണ്ടും വിരുദ്ധാശയങ്ങളല്ലെന്ന് വ്യക്തമാകും; വിശ്വാസം പ്രവൃത്തിയിലൂടെയാണ് പൂർണ്ണമാകുന്നത് എന്നാണ് യാക്കോബ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. നീതീകരണത്തിന്റെ അനന്തരഫലം സൂക്ഷ്മാപഗ്രഥനമാണെന്ന പൗലോസിന്റെ ആശയവുമായി ഇത് ഒത്തുപോകുന്നുണ്ട്.

വിശ്വാസം വഴിയുള്ള നീതീകരണം എന്ന ആശയം 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മാർട്ടിൻലൂഥറും കത്തോലിക്കാസഭയും തമ്മിൽ ശക്തമായ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസത്തിനു കാരണമായി.

കൃപാവരം

മനുഷ്യന്റെമേൽ ദൈവം ചൊരിയുന്ന അതുല്യമായ അനുഗ്രഹത്തെയാണ് പൗലോ സ് കൃപാവരം എന്നതിലൂടെ വിവക്ഷിക്കുന്നത്. പഴയനിയമത്തിൽ കൃപാവരത്തിന്റെ മാധ്യമം ഉടമ്പടിയാണെന്നെങ്കിൽ പുതിയ നിയമത്തിൽ അത് യേശുക്രിസ്തുവാണ്.

മൂന്ന് ഹീബ്രുപദങ്ങളാണ് പഴയനിയമത്തിൽ ഈ ആശയം സൂചിപ്പിക്കാനായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്: 1. ഹെൻ (Hen): രാജാക്കന്മാരും മറ്റും തങ്ങളുടെ അധീനതയിലുള്ളവരോട് കാണിക്കുന്ന ഔദാര്യപൂർണ്ണമായ അനുഭാവം (cfr. 1 സാമു 27:5; എസ്തേ 5:8). ദൈവകൃപയെ സൂചിപ്പിക്കാനും (ഉൽപ 6:8; പുറ 33:12ff; ജെറ 31:2) ദൈവാനുഗ്രഹം നേടിത്തരുന്ന വൈയക്തികഗുണങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കാനും (സുഭാ 3:4; 3:34; 13:15)

ഈ പദം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. 2. ഹനാൻ (Hanan): ആവശ്യനേരത്ത് ഒരു വന്നു നൽകുന്ന അനർഹമായ കാര്യങ്ങളെയാണ് ഈ പദം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഇതിന് പ്രേരകമായിട്ടുള്ളത് സ്നേഹമാണ് (നിയ 7:7-8). എന്നാൽ, ഇത് അവകാശമല്ല (പുറ 33:19). ഏകാന്തതയിലും (സങ്കീ 25:16) വിശപ്പിലും (111:4-5) പാപത്തിലും (51:1) തങ്ങളോട് കരുണ കാട്ടണമെന്ന് സങ്കീർത്തകൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്. പശ്ചാത്തപിക്കുന്നവരോടും (ആമോ 5:15) തന്നെ കാത്തിരിക്കുന്നവരോടും (ഏശ 30:18) ദൈവം കാര്യവും കാണിക്കും. പ്രത്യാശിക്കുന്നവർക്കും (ഉൽപ 43:29; സംഖ്യ 6:25) ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നവർക്കുമാണ് (സങ്കീ 67) അവിടുത്തെ കാര്യവും ലഭിക്കുന്നത്. 3. ഹെസെദ് (Hesed): അനുകമ്പ എന്നാണ് ഈ പദത്തിന്റെ സാമാന്യാർത്ഥം. ആദ്യ രണ്ടു പദങ്ങൾ ചില പ്രത്യേക അവസരങ്ങളിൽ ദൈവം നൽകുന്ന കാര്യങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ ഹെസദ് ദൈവത്തിന്റെ മാറ്റമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

കാരിസ് (charis) എന്ന ഗ്രീക്കുപദമാണ് കൃപയെ സൂചിപ്പിക്കാൻ പുതിയനിയമം ഉപയോഗിക്കുന്നത്. കാരിത്തുൻ (charitun) എന്ന ക്രിയാരൂപം, കൃപ നൽകുന്നതിനെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത് (എഫേ 1:6). കെക്കരിത്തോമെനേ (Kecharitomene) എന്ന പ്രത്യയരൂപമാകട്ടെ, സംബോധനാ രൂപത്തിലാണ് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത് (ലൂക്കാ 1:28). കാരിസ്മ (charisma), കാരിസ് (charis) എന്നീപദങ്ങൾ സമാനാർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും സൂക്ഷ്മാർത്ഥത്തിൽ ഇവ തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. കാരിസ്മ എന്നത്, ഒരുവനോട് കാണിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുമ്പോൾ (റോമാ 1:11; 1 കോറി 1:7) കാര്യവും കാണിക്കുന്നതിനു കാരണമായ മനോഭാവത്തെയാണ് കാരിസ് എന്ന പദം സൂചിപ്പിക്കുന്നത് (റോമാ 1:7; 16:20; 1 പത്രോ 1:2; 2 പത്രോ 1:2; 2 യോഹ 3; വെളി 1:4; 22:21).

പൗലോസിന്റെ വിചിന്തനങ്ങളുടെ കേന്ദ്രാശയം ദൈവകൃപയാണ്. യേശുക്രിസ്തുവിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ദൈവസ്നേഹം തന്നെയാണ് കൃപ (റോമാ 1:7; 1 കോറി 1:3). യേശുവിന്റെ രക്ഷാകരപ്രവൃത്തികളെ ദൈവകൃപയുടെ ആവിഷ്കരണങ്ങളായാണ് പൗലോസ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഉദാ: സമ്പന്നനായിരുന്നിട്ടും അവിടുന്ന് ദരിദ്രനായി (2 കോറി 8:9); ദാസന്റെ രൂപം സ്വീകരിച്ചു (ഫിലി 2:7); നാം പാപികളായിരിക്കെ (റോമാ 5:8) ദൈവം നമ്മെ യേശുക്രിസ്തുവിൽ അനുരഞ്ജിപ്പിച്ചു (2 കോറി 5:18-21).

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കൃപ നമുക്ക് ലഭിക്കുന്നത് കുരിശിലൂടെയാണ് (റോമാ 5:9; ഗലാ 2:20; എഫേ 1:20). വിശ്വാസം വഴി കൃപയാലാണ് നാം നീതീകരിക്കപ്പെടുന്നത് (റോമാ 3:24-25; 5:1). കൃപ നിയമത്തിനും (ഗലാ 5:2-6) മാനുഷിക വിജ്ഞാനത്തിനും (2 കോറി 1:12) പാപത്തിനും (റോമാ 6:1) അതീതമാണ്. പാപത്തിൽ മുതലായ നമ്മെ കൃപാസമ്പന്നനായ ദൈവം യേശുക്രിസ്തുവിനോടുകൂടെ ജീവിപ്പിച്ചു (എഫേ 2:4-5).

വിശ്വാസം വഴിയാണ് കൃപ ലഭിക്കുന്നത് (എഫേ 2:8). കൃപയുടെ

സമൃദ്ധി പ്രകടമാകുന്നതും വിശ്വാസത്തിലാണ് (റോമാ 5:17; എഫേ 1:7; 2:7). കൃപയെ അവഗണിക്കുന്നതും (1 കോറി 15:2; 2 കോറി 6:1) നിയമാനുഷ്ഠാനത്തിൽ വ്യഗ്രതകാണിക്കുന്നതും (ഗലാ 2:21; 5:4) കൃപയെ നിഷ്ഠലമാക്കുന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിച്ച ജീവിക്കുന്നവന്റെ ഏതു പാപവും ദൈവം തന്റെ കൃപയാൽ ക്ഷമിക്കും (1 തിമോ 1:15-16).

ദൈവകൃപ ലോകമുഴുവൻ വ്യാപിക്കുന്നത് കൃപ സ്വീകരിച്ച ജനങ്ങളിലൂടെയാണ് (2 കോറി 4:15). വിജാതീയരോട് സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കാനുള്ള കൃപ (charisma) പൗലോസിന് നൽകിയത് ദൈവമാണ് (റോമാ 15:15; എഫേ 3:8). സഭയിലെ ദാനങ്ങളും സ്ഥാനങ്ങളും ദൈവകൃപയാൽ ലഭിക്കുന്നതാണ് (റോമാ 12:3-8; എഫേ 4:7,11-12). തന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ അഭിവാദനങ്ങളും ആശംസകളും അർപ്പിക്കാൻ പൗലോസ് കൃപ എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട് (റോമാ 16:20; ഗലാ 6:18; 1 കോറി 1:3; 16:23; 2 കോറി 1:2; 13:13; എഫേ 1:2; 6:24; ഫിലി 1:2; 4:23; കൊളോ 1:2; 4:18; 1 തെസ 1:1; 5:8).

വിശുദ്ധീകരണം

നമ്മയിൽ വളർന്നുകൊണ്ട് ദൈവവുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുന്ന പ്രക്രിയയെയാണ് പൗലോസ് വിശുദ്ധീകരണം എന്ന് വിവക്ഷിക്കുന്നത്. ഇത് കൃപാവരത്താൽ സംജാതമാകുന്ന അവസ്ഥയോ മനുഷ്യൻ ലക്ഷ്യം വയ്ക്കേണ്ട പൂർണ്ണതയുടെ അവസ്ഥയോ ആകാം.

ദൈവവുമായുള്ള മനുഷ്യ ബന്ധത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് പഴയനിയമം വിശുദ്ധിയെക്കുറിച്ച് പഠിപ്പിക്കുന്നത്. വിശുദ്ധിയെക്കുറിച്ചുള്ള വീക്ഷണത്തിൽ പ്രധാനമായും രണ്ടു ചിന്താധാരകൾ പഴയനിയമത്തിൽ കാണാം. ഒന്നാമതായി, വിശുദ്ധി ദൈവമായ കർത്താവിന് ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായ വിശേഷണമാണ്; വിശുദ്ധിയുടെ ഉറവിടം ദൈവമാണ് (ജോബ് 6:10; ഏശ 6:1-5; 11:9). ദൈവം വിശുദ്ധിയുടെ പൂർണ്ണതയാകയാൽ ദൈവിക കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന പുരോഹിതരും, ദൈവസാന്നിധ്യമുള്ള ദേവാലയവും വിശുദ്ധമാണ് (പുറ 19:6; 29:42-44; ലേവ്യ 19:2; 1 രാജ 9:3; ജറെ 1:5). “ഇസ്രായേലിന്റെ പരിശുദ്ധൻ” എന്നാണ് യാഹ്വെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധിയെക്കുറിച്ച് ഏശയ്യായും (5:16; 40:25) എസെക്കിയേയും (20:41; 28:22,25; 36:23; 38:16; 38:27) പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. രണ്ടാമതായി, ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധിക്ക് മനുഷ്യൻ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നത് ധർമ്മീകരണമായ ജീവിതം നയിച്ചുകൊണ്ടാണ് എന്ന ചിന്ത പ്രവാസാനന്തര കാലഘട്ടത്തിൽ ശക്തി പ്രാപിച്ചു. അതായത്, ധർമ്മീകരണജീവിതവും വിശുദ്ധിയും തമ്മിൽ അഭേദ്യബന്ധമുണ്ടെന്നതാണ് ഈ ചിന്തയുടെ ഉള്ളടക്കം (ഏശ 5; ജറെ 5-7; ആമോ 4-5; ഹോസി 11; എസെ 18).

“വിശുദ്ധീകരണം” എന്ന പദത്തിന് ദൈവശാസ്ത്രപരമായ മാനം നൽകുന്നത് പൗലോസ് ശ്ലീഹായാണ്.

ക്രിസ്ത്യാനികളെ ‘വിശുദ്ധർ’ എന്നാണ് പൗലോസ് അഭിസംബോധന ചെയ്തിരുന്നത് (റോമാ 1:7; 12:13; 1 കോറി 6:1; 16:1). ധർമ്മീകരണമായി

പൂർണ്ണത പ്രാപിച്ചവർ എന്ന അർത്ഥത്തിലല്ല, ഇവിടെ ഈ പദം ഉപയോഗിക്കുന്നത്. മറിച്ച്, ക്രിസ്തുവിന്റെ തിരുശരീരരക്തങ്ങളിൽ ഭാഗഭാക്കുകളായവർ എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ്. എന്നാൽ, കാലക്രമത്തിൽ വിശുദ്ധിയുടെ മാനദണ്ഡം ധർമ്മീകരണമാണെന്ന ചിന്ത ആദിമസഭയിൽ വളർന്നുവന്നു (എഫേ 1:4; 5:26). വിശുദ്ധീകരണത്തെക്കുറിച്ച് രണ്ടുതരം ചിന്താഗതികൾ ആദിമസഭയിൽ നിലനിന്നിരുന്നു. ഒന്നാമതായി, സഭ ദൈവത്തിന്റെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട വിശുദ്ധജനവും വിശുദ്ധിയുടെ ഉറവിടമായ കർത്താവിന്റെ ശരീരവുമാകയാൽ, സഭയിൽ അംഗങ്ങളാകുന്നതിലൂടെയാണ് ഒരുവൻ വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നത്. രണ്ടാമതായി, സഭയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത് ദൈവമാകയാൽ വിശുദ്ധീകരണം തികച്ചും ദൈവികമായ കർമ്മമാണ്.

പാപത്തിന്റെ ബന്ധത്തിലാണ്ടുപോയ മനുഷ്യരെ ദൈവം തന്റെ കൃപയാൽ വിശുദ്ധീകരിച്ചു. കാരണം, ദൈവകൃപ, പാപത്തേക്കാൾ ശക്തമായിരുന്നു (റോമാ 5:20). ദൈവകൃപയാൽ മനുഷ്യൻ നീതികരിക്കപ്പെടുമ്പോഴാണ് വിശുദ്ധീകരണം സാധ്യമാകുന്നത്. ഗതകാലതിന്മകളെ വിട്ടുപേക്ഷിച്ച് നമ്മുടെ വഴിയിലൂടെ ചരിക്കുന്നതാണ് വിശുദ്ധീകരണം (റോമാ 6:4,12-19). ക്രിസ്തുവിലുള്ള പുതിയ ജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷണമായ വിശുദ്ധീകരണം നമ്മിലും ധർമ്മീകരണത്തിലുമുള്ള വളർച്ചയെയാണ് ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്നത് (1 തെസ 4:3,7).

വിശുദ്ധീകരണം, അടിസ്ഥാനപരമായി പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവൃത്തിയാണ് (റോമാ 7:6; 8:2-4,11-13; ഗലാ 5:16-25). നീതിമതകരണത്തിനു സമാനമായ അർത്ഥത്തിലും “വിശുദ്ധീകരണം” എന്ന പദം പൗലോസ് ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. 1 കോറി 1:2-ൽ, ക്രിസ്തുവിൽ വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടവരാണ് വിശുദ്ധർ എന്ന് പൗലോസ് അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നത്. നമ്മുടെ വിശുദ്ധീകരണമായ ക്രിസ്തുവാൻ (1 കോറി 1:30) നമ്മുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയെല്ലാം മാനദണ്ഡമായി വർത്തിക്കേണ്ടത് (cfr. 1 കോറി 10:14-21; 2 കോറി 6:14-7:1; എഫേ 1:4-5). ഈ വാചകങ്ങളിലെല്ലാം വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടവൻ മറ്റുള്ളവരിൽനിന്ന് വേർതിരിക്കപ്പെട്ടവനാണ് എന്ന പഴയനിയമചിന്തയുടെ അനുരണനങ്ങൾ ദർശിക്കാനാവും.

ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ ആരംഭത്തെ മാത്രമല്ല, ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തെ മുഴുവൻ നിരന്തരമായ ഒരു വിശുദ്ധീകരണ പ്രക്രിയയായിട്ടാണ് പൗലോസ് വിലയിരുത്തുന്നത് (റോമാ 12:1; 15:16; 2 കോറി 7:1; എഫേ 2:19-22). ക്രിസ്തുവിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ആഗമനത്തോടെയാണ് ഈ വിശുദ്ധീകരണ പ്രക്രിയ പൂർത്തിയാകുന്നത് (1 തെസ 5:23-24). ഈ വിശുദ്ധീകരണ പ്രക്രിയ അഭംഗൂരം മുമ്പോട്ടു നയിക്കുന്നത് ക്രിസ്തുവാൻ (എഫേ 5:25-30). ക്രിസ്ത്യാനിയാകുന്നതോടെ ഒരുവന്റെ വിശുദ്ധീകരണം പൂർണ്ണമാകുന്നില്ല, ആരംഭിക്കുന്നതേയുള്ളൂ, എന്ന ആശയം പൗലോസ് ആവർത്തിച്ചു പറയുന്നുണ്ട് (എഫേ 4:12-13; 22-5:2; ഫിലി 1:9-11; 2:12-16).

വി ടെ പ്ല

ഒരു പ്രത്യേക മോചനദ്രവ്യം കൊടുത്തു വീണ്ടെടുക്കുക എന്ന നൈയാമിക പ്രവൃത്തി വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകരപ്ര

വർത്തനങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. നിയമാവർത്തനം, സങ്കീർത്തനങ്ങൾ, രണ്ടാം ഏശയ്യാ എന്നിവിടങ്ങളിലാണ് ഈ ആശയം വളരെ കൂടുതലായി കാണുന്നത്.

പാദാ, ഗാൽ, കോപെർ എന്നീ ഹീബ്രുപദങ്ങളാണ് വീണ്ടെടുപ്പ് (മോചനം) എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പഴയനിയമത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ മൂന്നു പദങ്ങൾ സാധാരണ വ്യവഹാരഭാഷയിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന പദങ്ങളാണ്. അവകാശം നഷ്ടപ്പെടുമ്പോൾ വസ്തുവിനെ അല്ലെങ്കിൽ വ്യക്തിയെ അല്ലെങ്കിൽ അവസ്ഥയെ പ്രത്യേക തുകകൊടുത്ത് വീണ്ടെടുത്ത് പുന:സ്ഥാപിക്കുക എന്നതാണ് ഈ വാക്കുകൾക്കൊണ്ട് ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നത്.

പാദാ (Pada): വീണ്ടെടുപ്പിനെ സൂചിപ്പിക്കാൻ ഏറ്റവും കൂടുതലായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ പദം വ്യക്തികളെ അല്ലെങ്കിൽ മൃഗങ്ങളെ വീണ്ടെടുക്കുക എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. അടിമയായി വിൽക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീ (പുറ 21:8), കാളയും അതിന്റെ ഉടമസ്ഥനും (21:30) മനുഷ്യന്റെയും മൃഗത്തിന്റെയും കടിഞ്ഞുലുകൾ, (സംഖ്യ 18:15-16) എന്നിവയെ നിശ്ചിത മോചനദ്രവ്യം നൽകി വീണ്ടെടുക്കാം. ലേവ്യരെ മോചനദ്രവ്യമായി പരിഗണിച്ചിട്ടുണ്ട് (3:46-51). പാദാ എന്നപദം ആരാണ്, ആർക്കാണ്, എന്തിനാണ് മോചനദ്രവ്യം കൊടുക്കുന്നത് എന്ന കാര്യം പരിഗണിക്കാതെ മോചനം എന്ന പ്രവൃത്തിയിൽ ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്നു.

ഗാൽ (Gaal): ഒരുവൻ ദരിദ്രനായിത്തീർന്ന് തന്റെ അവകാശത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം വിറ്റാൽ അടുത്ത ചാർച്ചക്കാർക്ക് അതു വീണ്ടെടുക്കുന്നതിന് 'ഗാൽ' എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുന്നു (ലേവ്യ 25:25). റൂത്ത് 4:4-6, ജെറ 32:6-12 എന്നിവിടങ്ങളിലും ഈ പദം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദരിദ്രനായിത്തീർന്നു സ്വയം അന്യർക്കായി വിൽക്കപ്പെട്ട ഒരുവനെ അവന്റെ ബന്ധുക്കൾക്ക് വീണ്ടെടുക്കാമെന്നും ഇവിടെ പറയുന്നുണ്ട് (ലേവ്യ 25:47-49). അതിനാൽ ഇവിടെ വീണ്ടെടുക്കുന്നവൻ ഒരു ബന്ധുവാണ്. വസ്തുവകകളുടെ വീണ്ടെടുപ്പിനെ സൂചിപ്പിക്കാനും ഈ പദം ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട് (ലേവ്യ 27:15a, 19-20).

കോപെർ (Kopher): ഈ മൂലക്രിയാധാതുവിന് മതപരമായ അർത്ഥമാണുള്ളതെങ്കിലും കോപെർ എന്ന നാമപദം മോചനദ്രവ്യം (പുറ 21:30; സങ്കീ 49:7-8) കോഴ (ആമോ 5:12) എന്നീ അർത്ഥങ്ങളിലാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.

വീണ്ടെടുപ്പ്, മോചനം, മോചനദ്രവ്യം എന്നീ പദങ്ങൾ മേൽവിവരിച്ചതിനു പുറമേ പ്രതീകാത്മകമായും വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇസ്രായേൽ മുഴുവന്റെയും, വ്യക്തികൾ ഓരോരുത്തരുടെയും മോചനം എന്നീ അർത്ഥങ്ങളിൽ ഈ പദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദൈവമാണ് ഇവിടെ വീണ്ടെടുപ്പു നടത്തുന്നത്.

ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകര പ്രവൃത്തികളെ വീണ്ടെടുപ്പ് (മോചനം) എന്നു വിളിക്കാം. ഈജിപ്തിന്റെ അടിമത്തത്തിൽ നിന്നു ഇസ്രായേൽ ജനതയെ മോചിപ്പിച്ചതിനെ സൂചിപ്പിക്കാനാണ് ഈ ആദ്യത്തെ രണ്ടുപ

ദങ്ങളും കൂടുതലായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. ദൈവം ഇതു സാധിച്ചതു തന്റെ സ്വന്തം ശക്തിയാലാണ്, എന്തെങ്കിലും മോചനദ്രവ്യം നൽകിയില്ല (പുറ 6:6; 15:13; നിയ 7:8; 9:26; 13:6; 15:15; 24:18; ഹോസി 13:14; മിക്ക 6:4). ദുരിതത്തിൽനിന്നും പ്രവാസത്തിൽനിന്നും കർത്താവ് ഇസ്രായേലിനെ മോചിച്ചു (2 സാമു 4:8; 1 രാജാ 1:29; സങ്കീ 29:22; 78:42; ജെറ 31:11).

രണ്ടാം ഏശയ്യായുടെ ഒരു സുപ്രധാന വിഷയം മോചനമാണ് (ഏശ 43:1; 44:22-23; 52:9). ദൈവത്തെ ഏശയ്യാ പ്രവാചകൻ രക്ഷകൻ എന്നു വിളിക്കുന്നുണ്ട് (44:24; 47:4). തന്റെ സ്വന്തം ജനമായതുകൊണ്ടാണ് അവിടുന്ന് അവരെ രക്ഷിച്ചത്.

'വീണ്ടെടുപ്പിനെ' സൂചിപ്പിക്കാൻ പൗലോസ് ഉപയോഗിക്കുന്നത് ഗ്രീക്കിലെ മൂലപദമായ ലിത്രോ (Lytro) യും അതിന്റെ മറ്റു രൂപങ്ങളുമാണ്. ഗ്രീക്കിലെ സാമൂഹിക സംവിധാനത്തിൽ ഈ വാക്ക് അടിമകളുടെയും തടവുകാരുടെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായി ദേവാലയത്തിൽ അർപ്പിക്കുന്ന മോചനദ്രവ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മോചനം, മോചനദ്രവ്യം തുടങ്ങിയപദങ്ങൾ വളരെ കുറച്ചുമാത്രമേ പുതിയനിയമത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നുള്ളൂ. തന്റെ പീഡാസഹനത്തെയും മരണത്തെയും മോചനദ്രവ്യമായി യേശു അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് (മത്താ 20:28; മർക്കോ 10:45). ഈ പ്രസ്താവനയ്ക്ക് ഏശയ്യായിലെ കർത്തുദാസനുമായി ബന്ധമുണ്ട് (ഏശ 53:5-6, 10). ദൈവഹിതത്തിന് സ്വയം വഴങ്ങിയ യേശു അവിടുത്തേക്ക് സ്വയം സമർപ്പിച്ചു. എല്ലാവർക്കുമുള്ള പാപമോചനത്തിനാണ് യേശു തന്റെ ജീവനെ മോചനദ്രവ്യമായി നൽകിയത് (1 തിമോ 2:6; തീത്തോ 2:14). യേശു കുരിശുമരണംവഴി തന്റെ ജീവനെ മോചനദ്രവ്യമായി നൽകി അനേകരുടെ രക്ഷ സാധിച്ചു (1 തിമോ 2:6). ഇവിടെ വീണ്ടെടുപ്പിന്റെ ഗുണം ലഭിക്കുന്നത് വീണ്ടെടുക്കപ്പെടുന്നവനാണ്. കർത്താവിന്റെ സഹനദാസനെക്കുറിച്ചുള്ള ഗീതത്തിൽ ഈ ആശയം കാണാം (ഏശ 53:6, 12). യേശു തന്റെ ജീവൻ മോചനദ്രവ്യമായി നൽകിയത് ആർക്ക് എന്ന ചോദ്യം പ്രസക്തമാണ്. പിതാവിന്റെ ഹിതത്തിന് സ്വയം സമർപ്പിച്ചു പുത്രൻ, പിതാവിനു തന്നെയോണോ മോചനദ്രവ്യമായി തന്റെ ജീവിതം നൽകിയത്. അഗസ്റ്റിനെപ്പോലെ ചില സഭാപിതാക്കന്മാർ പിശാചിനാണ് യേശു മോചനദ്രവ്യം നൽകിയതെന്നു പറഞ്ഞു. ആർക്ക് മോചനദ്രവ്യം നൽകി എന്നതിനേക്കാളും പ്രസക്തം, മനുഷ്യനു രക്ഷ ലഭിച്ചു എന്നതാണ്.

വീണ്ടെടുപ്പിന് ശരീരത്തിന്റെ ഉയിർപ്പ് എന്നയർത്ഥത്തിൽ യുഗാന്ത്യോ യുഖമായ ഒരുതലം വി. പൗലോസിൽ കാണാം (റോമാ 8:23). ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകര പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയെല്ലാം ആത്യന്തികലക്ഷ്യം മനുഷ്യനെ സ്വന്തമാക്കലാണ് (എഫേ 1:14). യേശു തന്റെ പീഡാസഹനവും മരണവും ഉത്ഥാനവും വഴിയാണ് വീണ്ടെടുപ്പ് നടത്തിയതെന്ന് പൗലോസ് ശ്ലീഹാ തന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ ആവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. അവൻ തിന്മയിൽനിന്നു നമ്മെ മോചിച്ചു (തീത്തോ 2:14). സ്വന്തം രക്തത്താൽ ആവിടുമ്പോൾ നമ്മെ ദൈവസന്നിധിയിലെത്തിച്ചു. യേശുക്രിസ്തുവിലൂടെയുള്ള വീണ്ടെടുപ്പിലൂടെ നമ്മൾ നീതീകരിക്കപ്പെടുന്നു (റോമാ 3:24).

നമ്മുടെ വീണ്ടെടുപ്പിനു വേണ്ടിയാണ് അവിടുന്ന് മരിച്ചത് (1 കൊളോ 1:30; എഫേ 1:7).

വീണ്ടെടുപ്പിനെ സൂചിപ്പിക്കാൻ വിലയ്ക്കു വാങ്ങപ്പെടുക എന്ന വാക്കും പൗലോസ് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട് (1 കോറി 6:20; 7:23). നമ്മുടെ രക്ഷയ്ക്കായി യേശു കൊടുത്തവില അവിടുത്തെ ജീവനാണ്. നിയമത്തിന്റെ ശാപത്തിൽനിന്ന് നമ്മെ രക്ഷിക്കാൻ ശപിക്കപ്പെട്ട കുരിശുതന്നെ അവിടുന്ന് തിരഞ്ഞെടുത്തു (ഗലാ 3:3). പുതിയനിയമത്തിൽ രക്ഷാകര പ്രവർത്തനത്തെ കുറിക്കാൻ വീണ്ടെടുപ്പ് എന്ന വാക്ക് വളരെ കുറച്ചു മാത്രമേ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളൂ. എന്നാൽ, ക്രമേണ ആ വാക്ക് ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ രക്ഷാകര പ്രവർത്തനങ്ങളെയെല്ലാം സൂചിപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങി.

പൗലോസിന്റെ സഭാദർശനം

വിളിച്ചുകൂട്ടപ്പെട്ടവർ എന്നർത്ഥമുള്ള *എക്ളേശിയ* എന്ന ഗ്രീക്കുപദമാണു സഭയെ സൂചിപ്പിക്കാനായി പൗലോസ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഈ പദത്തിന് പല അർത്ഥതലങ്ങളുണ്ട്. (1) യേശുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരുടെ പ്രാദേശിക സമൂഹം. (2) യേശുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന എല്ലാ മനുഷ്യരെയും പൊതുവായി വിളിക്കുന്ന സംജ്ഞ. (3) സംഘടിതമായ ഏതാനും വിശ്വാസികളുടെ കൂട്ടായ്മ. പൗലോസിന്റെ സഭാദർശനത്തിലെ സുപ്രധാനമായ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ താഴെപ്പറയുന്നവയാണ്:

1. പന്തക്കുസ്താ തിരുനാൾ മുതൽ യേശുവിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ആഗമനംവരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ച് പുതിയ സൃഷ്ടികളായി തീർന്നവരുടെ സമൂഹത്തെയാണ് പുതിയ നിയമത്തിൽ സഭ എന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത് (1 കോറി 15:52; 1 തെസ 4:13-17). പരിശുദ്ധാത്മാവിൽ ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ച സഭാംഗങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിനോടും അന്യോന്യവും അഭേദമായി ഐക്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (റോമാ 6:3-4; 1 കോറി 12:12-13; ഗലാ 3:27; എഫേ 4:5; കൊളോ 2:10-12). സഭ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരവും ക്രിസ്തു സഭയുടെ ശിരസ്സുമാണ് (1 കോറി 12:27). പരിശുദ്ധാത്മാവ് വസിക്കുന്ന ദൈവാലയമാണ് സഭ (എഫേ 2:21-22). സഭ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരവും (എഫേ 5:30-31) ക്രിസ്തുവിന്റെ മണവാട്ടിയുമാണ് (2 കോറി 11:2-4).

2. യേശുവിന്റെ മരണം, ഉത്ഥാനം, സ്വർഗ്ഗാരോഹണം എന്നീ രഹസ്യങ്ങളാണു സഭയുടെ അടിസ്ഥാനം. തന്മൂലം ഈ പെസഹാ രഹസ്യങ്ങളുടെ പൂർത്തീകരണത്തിനു മുൻപു സഭ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല (ഗലാ 3:23-25).

3. യേശുവിന്റെ രക്തത്താൽ വിലയ്ക്കു വാങ്ങപ്പെടുന്നതിനു മുൻപും (എഫേ 5:25-27), അവിടുത്തെ ഉത്ഥാനത്തിനു മുൻപും (കൊളോ 3:1-3), അവിടുന്ന് സൃഷ്ടവസ്തുക്കൾ മുഴുവന്റെയും കർത്താവായതിനു മുൻപും (എഫേ 1:20-21), പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ആഗമനത്തിനു മുൻപും സഭ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

4. സഭയും ക്രിസ്തുവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻ പൗലോസ് ശ്രീഹാ ഉപയോഗിക്കുന്ന ചില പ്രതീകങ്ങൾ ഏറെ അർത്ഥവ്യാപ്തിയുള്ളതാണ്: ഭവനത്തിന്റെ മൂലക്കല്ലും മറ്റുകളുകളും (1 കോറി 3:9; എഫേ 2:19-22), ശിരസ്സും ശരീരത്തിലെ അവയവങ്ങളും (1 കോറി 12:12-13; 27; എഫേ 4:4), രണ്ടാമത്തെ ആദവും പുതിയ സൃഷ്ടിയും (1 കോറി 15:22,45; 2 കോറി 5:17), വരനും വധുവും (2 കോറി 11:2; എഫേ 5:25-33).

5. *സഭയെ* പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നതിനായി നിരവധി സംജ്ഞകൾ പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വിശുദ്ധജനം: യേശുവിന്റെ തിരുരക്തത്താൽ വീണ്ടെടുക്കപ്പെടുകയും നീതീകരിക്കപ്പെടുകയും വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തവരുടെ സമൂഹമാണ് സഭ (1 കോറി 1:2). പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനത്താലാണ് ദൈവജനം വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നത് (റോമാ 15:16; 1 കോറി 14:33; 2 കോറി 1:1; എഫേ 2:19; 5:26). വിശുദ്ധമാകുന്നതിലൂടെ സഭാംഗങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ വിശുദ്ധിയിൽ പങ്കുകാരാകുന്നു (1 കോറി 1:30). സഭ പിതാവിന്റെയും (1 തെസ 4:7) പുത്രന്റെയും (1 കോറി 1:2; 6:11; എഫേ 5:26) പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും (റോമാ 8) പ്രവർത്തനഫലമായി രൂപം കൊണ്ടതാണ് എന്ന ആശയമാണ് വിശുദ്ധ ജനം എന്ന സങ്കല്പത്തിനു പിന്നിലുള്ളത്. സംഭാംഗങ്ങൾ ദൈവത്താൽ നീതീകരിക്കപ്പെട്ടവരാണ്.

വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹം: തങ്ങളെ വിശുദ്ധ ജനമായി വിളിച്ചുചേർത്ത ദൈവത്തോടുള്ള ജനത്തിന്റെ പ്രത്യുത്തരമാണ് വിശ്വാസം. ഇപ്രകാരം വിശ്വസിക്കുന്ന സമൂഹത്തോടു ദൈവം വിശ്വസ്തനായിരിക്കും (1 കോറി 1:9; 10:13; 2 കോറി 1:18; 1 തെസ 5:24; ഹെബ്രാ 2:17; 3:2; 1 യോഹ 1:9). ഈ വിശ്വാസം വഴിയാണ് ദൈവജനം നീതീകരിക്കപ്പെടുന്നതും വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നതും.

ദാസന്മാരുടെ സമൂഹം: തന്നെത്തന്നെ ദാസനാക്കിയ ക്രിസ്തുവിനെ (ഫിലി 2:7) പ്രതി വിശ്വാസികൾ അന്യോന്യം ദാസന്മാരാണ് (2 കോറി 4:5; ഗലാ 5:13). എല്ലാവരെയും നേടേണ്ടതിനു വിശ്വാസി എല്ലാവരുടെയും ദാസനാകണം (1 കോറി 9:19). യേശുവിന്റെ പ്രബോധനങ്ങളുടെയും മാതൃകയുടെയും വെളിച്ചത്തിലാണ് ഈ സങ്കല്പം ആദിമസഭയിൽ രൂപപ്പെട്ടുവന്നത് (മത്താ 6:24; 10:24; 20:27; മർക്കോ 10:44; ലൂക്കാ 17:10; യോഹ 13:16). തങ്ങളെത്തന്നെ ദൈവത്തിന്റെ ദാസന്മാരായി ചിത്രീകരിക്കുക എന്നത് ആദിമ സഭയിലെ പാരമ്പര്യമായിരുന്നു (റോമാ 1:1; ഫിലി 1:1; യാക്കോ 1:1; 2 പത്രോ 1:1; യൂദാ 1:1; വെളി 1:1). ഈ മനോഭാവമാണു സഭയിലെ കൂട്ടായ്മയുടെ അടിസ്ഥാനം. എന്നാൽ ഈ ദാസ്യം ഭയമോ പാരതന്ത്ര്യമോ ആയിരുന്നില്ല. മറിച്ച് ദൈവമക്കളുടെ സാമന്ത്ര്യത്തിന്റെ പ്രകടനമായിട്ടാണ് പൗലോസ് വിലയിരുത്തുന്നത് (റോമാ 6:18; 8:12-15; ഗലാ 4:3; 5:1). സഭയിലെ അധികാരികളെ ശുശ്രൂഷകരായി പരിഗണിച്ചിരുന്നതിന്റെ കാരണവും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു (അപ്പ 6:1; 2 കോറി 8:9; 1 കോറി 12:5).

ദൈവജനം: സഭയെക്കുറിച്ച് പുതിയനിയമത്തിലുള്ള വിവിധ സങ്കല്പങ്ങളിൽ ഏറ്റവും സുന്ദരമായത് സഭ ദൈവജനമാണ് എന്ന പൗലോസിന്റെ ആശയമാണ്. പഴയ നിയമത്തിലെ ദൈവജനത്തിന്റെ എല്ലാ പ്രത്യേകതകളും പുതിയ ദൈവജനമായ സഭയുടെ പേരിലും ആരോപിക്കുന്നുണ്ട്. ഉദാ. പുതിയ ഇസ്രായേലായ സഭ (ഗലാ 6:16) ദൈവവുമായി പുതിയ ഉടമ്പടിയിലേർപ്പെട്ടവളാണ്. പുതിയ പരിച്ഛേദനവും (റോമാ 2:29), അബ്രാഹത്തിന്റെ സന്താനപരമ്പരയിലെ ഭാഗഭാഗിത്വവും വഴി (റോമാ 4; ഗലാ 3:29) സഭ പഴയനിയമത്തിലെ ദൈവജനത്തിന്റെ പിന്തുടർച്ചാവകാശിയാണ്. സഭ ദൈവജനമാണ് എന്ന പ്രസ്താവനയ്ക്ക് പൗലോസ് നൽകുന്ന വിവിധ അർത്ഥതലങ്ങൾ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു: (i) ദൈവം തന്റെ സ്വന്തമായി തിരഞ്ഞെടുത്ത ജനമാണ് സഭ (2 കോറി 6:16). (ii) ഹൃദയത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഉടമ്പടിയിലൂടെ സഭ ദൈവത്തോട് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തന്മൂലം കുടുംബ ബന്ധത്തിനു തുല്യമായ ബന്ധമാണു സഭാംഗങ്ങൾക്കു ദൈവത്തോടുള്ളത് (2 കോറി 6:18; ഗലാ 4:24). (iii) എല്ലാ അംഗങ്ങളും ദൈവജനമാകയാൽ ആർക്കും ആരുടെമേലും അധികാരമില്ല (ഗലാ 3:28). (iv) സഭ ദൈവമക്കളുടെ സമൂഹമാണ് (റോമാ 9:26; 2 കോറി 6:16-18). (v) അതിനാൽ അംഗങ്ങൾ അന്യോന്യം സഹോദരരുമാണ് (1 കോറി 6:5).

6. സഭ ക്രിസ്തുവിൽ ഒരു ശരീരമാണ് (റോമാ 12:5). മാത്രമല്ല, സഭ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം കൂടിയാണ് (എഫേ 1:23). ഇതിന് വളരെ ആഴമേറിയ അർത്ഥ തലങ്ങളുണ്ട്. (i) ക്രിസ്തു തന്റെ ശരീരം ബലി യർപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് മനുഷ്യനെ വീണ്ടെടുത്തത്. തന്മൂലം, രക്ഷിക്കപ്പെട്ടവരെല്ലാം യേശുവിന്റെ ശരീരത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. ഈ ഐക്യം പലപ്രയോഗങ്ങളിലൂടെ പ്രകടിപ്പിക്കാറുണ്ട്. (ഉദാ. റോമാ 6:1-5; 1 കോറി 12:13; ഗലാ 2:19-21; 6:14-17). ഏക ശരീരമാണെന്ന അവബോധമാണു സഭയുടെ ഐക്യത്തിന് അടിസ്ഥാനം (cfr. റോമാ 5:15-21). (ii) തന്റെ ശരീരത്തെ ബഹുമാനിക്കാനും (റോമാ 12:4; 1 കോറി 6:13-19; 2 കോറി 5:10; കൊളോ 2:16-23) അന്യോന്യം സഹായിക്കാനും (റോമാ 12:5; 1 കോറി 12: 14-26; 2 കോറി 4:7-12; എഫേ 4:16; ഫിലി 3:10-21; കൊളോ 1:24) അംഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വർണ്ണവർഗ്ഗ വൈജാത്യങ്ങളെ അതിജീവിക്കാനും (1 കോറി 12:13; എഫേ 2:14-22) ഈ ആശയം പ്രചോദനമേകുന്നു.

പാപവും രക്ഷയും പൗലോസിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ

മനുഷ്യന്റെ പരമ ലക്ഷ്യമായ രക്ഷയെ വിശദീകരിക്കുക എന്നത് ദൈവശാസ്ത്രത്തിലെ വിഷമ പ്രശ്നം തന്നെയാണ്. ഒരു മനുഷ്യന്റെ പാപം മൂലം മനുഷ്യകുലമൊന്നാകെ പാപികളാകുകയും മറ്റൊരു മനുഷ്യന്റെ നന്മവഴി സകലരും നീതീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്ത വിശ്വാസ രഹസ്യമാണ് രക്ഷ എന്ന പദത്തിന്റെ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിൽ വിവക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത്. പാപത്തിന്റെ സാർവ്വത്രികതപോലെ രക്ഷയുടെ സാർവ്വത്രി

കതയും യുക്തിപരമായി ഗ്രഹിക്കുക ദുഷ്കരമാണ്. ക്രിസ്തുവിലൂടെ കൈവന്ന രക്ഷയുടെ ദൈവിക രഹസ്യങ്ങളെ വിശ്വാസത്തിന്റെയും യുക്തിയുടെയും സമഗ്രതയിൽ ആദ്യമായി അവതരിപ്പിച്ചത് വി. പൗലോസാണ്.

പാപം പൗലോസിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ

പൗലോസിന്റെ രക്ഷാശാസ്ത്രം പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വീക്ഷണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. പാപം എന്നത് പൗലോസിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ഒന്നാമതായി ദൈവനിഷേധമാണ് (asebeia). ദൈവത്തെ ദൈവമായി അംഗീകരിച്ച് ആരാധിക്കാത്ത അവസ്ഥയാണിത്. എല്ലാത്തരം തിന്മകളും (adikia) ഉത്ഭവിക്കുന്നത് ദൈവനിഷേധത്തിൽ നിന്നാണ്. ദൈവനിഷേധവും തിന്മയും മാനുഷികതയുടെ ലംബ-തിരശ്ചീനമാനങ്ങളായാണ് പൗലോസ് കരുതുന്നത് (റോമാ 1:18-27). ദൈവത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നതിലുള്ള വിമുഖതയാണ് പാപപ്രവർത്തികൾക്കുള്ള അടിസ്ഥാന കാരണം. വിജാതിയരുടെ പാപത്തിന്റെ മൂലകാരണം ദൈവനിഷേധമാണ്. അനുഷ്ഠാനപരതയിലൂടെ രക്ഷ ഉറപ്പാക്കുന്ന നിയമം സ്വന്തമായുണ്ടെന്ന അഹന്ത യഹൂദരെ താൻപോരിമയിലേക്കും അതുവഴി അവിശ്വാസത്തിലേക്കും നയിച്ചു. യഹൂദരും വിജാതിയരും പാപികളായത് പാപകരമായ പ്രവർത്തികളിലൂടെയല്ല മറിച്ച് തലതിരിഞ്ഞതും നിഷേധാത്മകവുമായ മനോഭാവത്തിലൂടെയാണ്.

രണ്ടാമതായി മനുഷ്യനിലെ ദൈവികതയുടെ അടയാളം നഷ്ടപ്പെടുന്ന അവസ്ഥയാണ് പാപം (hamartia). പാപംമൂലം ആദം വരപ്രസാദം നഷ്ടമാക്കിയപ്പോഴാണ് പാപം ലോകത്ത് രംഗപ്രവേശനം ചെയ്തത് (റോമാ 5:12). സകലേരേയും അധീനമാക്കിയ ഈ പാപത്തിന്റെ അവസാനം മരണമാണ് (റോമാ 6:23). ക്രിസ്തുവിന്റെ ആഗമനംവരെ പാപം അജ്ഞാതമായി ലോകത്തിൽ ഭരണം നടത്തി (റോമാ 5:21).

മൂന്നാമതായി പാപത്തെ മനുഷ്യനിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി സ്വതന്ത്രമായ തിന്മയുടെ ശക്തി എന്ന നിലയിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നു. മനുഷ്യനുമേൽ പിടിമുറുക്കുകയും (റോമാ 7:8); വഞ്ചിക്കുകയും കൊല്ലുകയും ചെയ്യുന്ന (7:21) ദുഷ്ടശക്തിയാണ് പാപം. അതിനാൽ മനുഷ്യന്റെ പ്രവർത്തികളുടെ ഉത്തരവാദിത്വം പാപത്തിനാണെന്നും വ്യക്തിപരമല്ലെന്നും പൗലോസ് വാദിക്കുന്നുണ്ട് (റോമാ 7:11). എന്നാൽ പാപത്തിലൂടെ ദൈവമഹത്വം നഷ്ടമാകുന്നതിന് മനുഷ്യന് വ്യക്തിപരമായ ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ടെന്ന് പൗലോസ് കരുതുന്നു (റോമാ 3:23).

പാപത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻ നിയമലംഘനം (Parabasis - റോമാ 2:23; 5:14), നിയമരാഹിത്യം (anomia - റോമാ 6:19), അതിക്രമം (Paraptoma റോമാ 4:25; 5:13), അനുസരണക്കേട് (Parakoe റോമാ 5:19; 2 കോറി 10:6) തുടങ്ങിയ പദങ്ങളും പൗലോസിന്റെ രചനകളിൽ കാണാം. പാപകരമായ പ്രവർത്തികളുടെ പട്ടികകളും പൗലോസിന്റെ രചനകളിലുടനീളം കാണാം (റോമാ 1:29-32; 1 കോറി 5:11; 6:9; 2 കോറി 12:20; ഗലാ 5:19-21; എഫേ 4:31; 5:3-4; കൊളോ 3:5-9). പാപകൃത്യങ്ങളെ അഞ്ചുവിഭാഗങ്ങളിലാണ് പൗലോസ് കാണുന്നത്.

1. ലൈംഗിക പാപങ്ങൾ - പരസംഗം, അശുദ്ധി, ജഡികാസക്തി, അഗമ്യ ഗമനം, വ്യഭിചാരം, സ്വവർഗ്ഗഭോഗം, മൃഗഭോഗം.
2. സ്വാർത്ഥതയുടെ പാപങ്ങൾ - അത്യാഗ്രഹം, ദ്രവ്യാസക്തി
3. സംസാരം മൂലമുള്ള പാപങ്ങൾ - പിറുപിറുപ്പ്, വാദപ്രതിവാദം, പൊങ്ങച്ചം പറച്ചിൽ, ലജ്ജാകര ഭാഷണം, ഭോഷഭാഷണം.
4. മനോഭാവത്തിലും ബന്ധങ്ങളിലുമുള്ള പാപങ്ങൾ - ശത്രുത വൈരാഗ്യം, കോപം, അസൂയ, അസംതൃപ്തി
5. മദ്യപാനാസക്തി - മദ്യപാനം, ലഹരി മരുന്നിന്റെ ഉപയോഗങ്ങൾ etc...

തിന്മയുടെ പട്ടിക യവന-വിജാതീയ കൃതികളിലും സർവ്വസാധാരണമായിരുന്നെങ്കിലും അവ പൗലോസിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. മാനന്യനായ മനുഷ്യൻ ഒഴിവാക്കേണ്ട കൃത്യങ്ങളുടെ പട്ടികയായിട്ടാണ് വിജാതീയ ഗ്രീക്കുഗ്രന്ഥങ്ങൾ തിന്മയുടെ പട്ടിക നൽകിയിരുന്നത്. എന്നാൽ യേശുവിൽ നവജീവിതമാരംഭിച്ചവരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ വൈരുദ്ധ്യമായിട്ടാണ് (antithesis) പൗലോസ് തിന്മയുടെ പട്ടിക നൽകുന്നത്.

പാപത്തിലൂടെ അന്യവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യകുലം ദൈവത്തിന്റെ ശത്രുപക്ഷത്താകുന്നു (റോമ 5:10; കൊളോ 1:21; എഫേ 2:12; 4:18). ദൈവത്തിന്റെ “ശത്രു” (Echthros) എന്ന പദത്തിന് പാപംമൂലം “ദൈവകോപത്തിന് അർഹനായവൻ” (റോമ 5:19; എഫേ 2:3) എന്നും പാപംമൂലം ദൈവത്തെ ശത്രുവായി കരുതുന്നവർ” (കൊളോ 1:21) എന്നുമുള്ള അർത്ഥവ്യതിയാനങ്ങൾ പൗലോസ് നിരൂപിക്കുന്നുണ്ട്. പാപം മനുഷ്യനെ മരണത്തിനും (എഫേ 2:1) നിത്യനാശത്തിനും (ഫിലി 3:19; റോമ 2:12) അർഹരാക്കുന്നു.

നിയമം രക്ഷാകരമല്ല

നിയമത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പൗലോസിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ പ്രത്യക്ഷ വൈരുദ്ധ്യം ദൃശ്യമാണ്. നിയമം ദൈവദത്തവും നല്ലതുമാണെന്ന് (റോമ 7:12,14) കരുതുന്വേൾ തന്നെ മാനുഷിക ബലഹീനതയാൽ നിയമം ശിക്ഷാവിധിക്കും (റോമ 5:13), കോപത്തിനും (റോമ 4:15) മരണത്തിനും (റോമ 7:19) കാരണമായി. നിയമാനുഷ്ഠാനം മരണത്തിലേക്കും ലൗകികദാസ്യത്തിലേക്കും നയിക്കുമെന്നതിനാൽ നിയമാധിഷ്ഠിത ജീവിതമെന്നത് മനുഷ്യൻ രക്ഷപെടേണ്ട അടിമത്തമാണെന്നും പൗലോസ് വാദിക്കുന്നു.

നിയമത്തേക്കുറിച്ചുള്ള പൗലോസിന്റെ വിരുദ്ധ വീക്ഷണം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ സങ്കീർണ്ണമായി അനുഭവപ്പെടുമെങ്കിലും പ്രായോഗികതയിൽ സത്യമാണ്. നിയമം അനുസരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് രക്ഷപെടുന്നില്ല, എന്ന കാഴ്ചപ്പാട് ശരിയാണ് എന്ന് പ്രായോഗിക ജീവിതം നമ്മെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ഉദാഹരണമായി, നിയമഘനം നടത്തുന്നവർക്ക് ശിക്ഷാവിധിയുള്ളപ്പോൾ നിയമം അനുസരിക്കുന്നവർക്ക് പ്രത്യേക രക്ഷയൊന്നും

മില്ലല്ലോ. കൊല്ലരുത് എന്ന നിയമം ലംഘിക്കുന്നവന് ശിക്ഷാവിധിയുണ്ടാകും എന്നാൽ ആരെയും കൊല്ലാതെ ജീവിക്കുന്നവന് അതിന്റെ പേരിൽ പ്രത്യേക പാരിതോഷികമൊന്നും ആരും നൽകാറില്ല. നിയമം അതിരുകളുടെ പട്ടിക നൽകാനും അരുതാത്തവയുളവാക്കുന്ന ശിക്ഷാവിധിയുടെ ഓർമ്മയുണർത്താനും മാത്രമേ സഹായകമാകുന്നുള്ളൂ. തിന്മയെ ഓർമ്മിപ്പിക്കാൻ മാത്രം ഉപകരിക്കുന്ന നിയമം രക്ഷാകരമല്ല എന്ന കാഴ്ചപ്പാട് തികച്ചും യുക്തിസഹമാണ്. രക്ഷയ്ക്ക് ദൈവാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനം സാധിതമാകുന്ന ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിക്കണമെന്ന് പൗലോസ് വാദിക്കുന്നു. നിയമാനുഷ്ഠാനം വ്രതമാക്കിയിട്ടും യഹൂദർ രക്ഷപ്രാപിക്കാത്തതിന്റെ കാരണമെന്തെന്നും ക്രിസ്തു സംഭവം എന്തുകൊണ്ട് അനിവാര്യമായിത്തീർന്നു എന്നുമാണ് നിയമത്തേക്കുറിച്ചും പാപത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള വീക്ഷണത്തിലൂടെ പൗലോസ് വ്യക്തമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. ക്രിസ്തുസംഭവത്തിന്റെ രക്ഷാകരമാനത്തെ അവതരിപ്പിക്കാനായി വി. പൗലോസ് ഉപയോഗിക്കുന്ന ദൈവശാസ്ത്ര സങ്കേതങ്ങളായ അനുരഞ്ജനം, നീതീകരണം, പാപപരിഹാരം, വിമോചനം തുടങ്ങിയവയെ യഥോചിതം ഗ്രഹിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ പൗലോസിന്റെ രക്ഷാശാസ്ത്രം മനസ്സിലാക്കാനാകൂ.

അനുരഞ്ജനം

രക്ഷയെ ദൈവമനുഷ്യ അനുരഞ്ജനമായിട്ടാണ് വി. പൗലോസ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത് (റോമ 5:1-15; 2 കോറി 5:11-21). ദൈവം മനുഷ്യരോട് അനുരഞ്ജനപ്പെടുകയല്ല മറിച്ച് മനുഷ്യൻ ദൈവത്തോടാണ് അനുരഞ്ജനപ്പെടുന്നത്. ഈ അനുരഞ്ജനമാകട്ടെ മനുഷ്യന്റെ പ്രാർത്ഥനയോ പരിത്യാഗമോ, നന്മപ്രവർത്തികളോ വഴിയല്ല മറിച്ച് ദൈവത്തിന്റെ കൃപാപൂർണ്ണമായ സൗജന്യ ദാനമാണ് എന്നും പൗലോസ് സ്ഥാപിക്കുന്നു.

രക്ഷയെ ദ്രോതിപ്പിക്കാൻ അനുരഞ്ജനം എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയത് വി. പൗലോസാണ്. യവന കൃതികളിൽ അനുരഞ്ജനം (കത്തലാഗെ) എന്ന പദം രാഷ്ട്രീയമോ, സൈനികമോ ആയ ഉടമ്പടിയെ സൂചിപ്പിക്കാനാണ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. നയതന്ത്രതലത്തിലെ സമാധാന ഉടമ്പടിയുടെ അർത്ഥതലത്തിലാണ് പൗലോസ് ഈ പദം ഉപയോഗിക്കുന്നതെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നവരുണ്ട്. എന്നാൽ അനുരഞ്ജനം (കത്തലാഗെ) എന്ന പദം ദൈവമനുഷ്യ ബന്ധത്തിലെ പുനക്രമീകരണത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻ മക്കബായരുടെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട് (2 മക്ക 8:29; Cf. 5:20; 7:32-33). ‘അനുരഞ്ജനപ്പെടുക’ (കത്തലാഗെയ്ൻ) എന്ന ക്രിയാരൂപം ഫിലോ (on the life of Moses; 2:166; on Joseph 11-8), ജോസേഫ് (JW 5:415; JA 7:153) എന്നിവരുടെ രചനകളിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദൈവം തന്റെ ജനവുമായുള്ള ബന്ധം പുനസ്ഥാപിക്കുന്നതിനെ സൂചിപ്പിക്കാനാണ് ഈ ക്രിയാരൂപം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്.

രക്ഷയെ സൂചിപ്പിക്കാൻ “അനുരഞ്ജനം” എന്ന അധികാരസംജ്ഞയെ അവതരിപ്പിച്ചത് വി. പൗലോസാണെങ്കിലും നിയമാന്തര കാല

ഘട്ടത്തിലെ (intertestamental Period) വിവിധ രചനകളിൽ ദൈവമനുഷ്യ ബന്ധത്തിന്റെ പുനക്രമീകരണം എന്ന നിലയിൽ ‘അനുരജ്ഞനപ്പെടുക’ (Katallassin) എന്ന ക്രിയാരൂപം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട് (on the life of Moses; 2:166; on Joseph 11-8; Jewish Antiquities 7:153). പഴയനിയമത്തിലെ നപോലെ മനുഷ്യനുമായുള്ള ദൈവത്തിന്റെ അനുരഞ്ജനം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് പൗലോസും ഈ പദം ഉപയോഗിക്കുന്നത്. നീതീകരണം (justification) ലഭിച്ച മനുഷ്യവ്യക്തി ദൈവവുമായുള്ള ഐക്യത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതിനേയാണ് അനുരഞ്ജനം എന്നു പൗലോസ് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. നീതീകരണവും അനുരഞ്ജനവും പരസ്പരബന്ധിയായ പദങ്ങളാണ്. പാപത്തിലൂടെ ദൈവത്തിൽ നിന്ന് അന്യവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യൻ ക്രിസ്തുസംഭവത്തിലൂടെ അനുരഞ്ജിതനാകുന്നു എന്നതാണ് വീവക്ഷ. എന്നാൽ അടിസ്ഥാനപരമായ ചില ചോദ്യങ്ങൾ ഇവിടെ അവശ്യപ്പെടുന്നു. പാപംചെയ്ത് അകന്നു പോയ മനുഷ്യനിൽനിന്ന് ദൈവം അകന്നുപോയിട്ടുണ്ടോ? അനുരജ്ഞനപ്പെടേണ്ടത് ദൈവമാണോ മനുഷ്യനാണോ അതോ രണ്ടുപേരും ആണോ? അനുരജ്ഞനം എന്ന സത്യം മനുഷ്യന്റെ വൈയക്തികമായ അനുഭവതലത്തിനധീന (subjective) മാണോ അതോ അതീത (objective) മാണോ ?

പൗലോസിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ അനുരഞ്ജിപ്പിക്കുക എന്ന ക്രിയയുടെ കർത്താവ് എപ്പോഴും ദൈവവും കർമ്മം മനുഷ്യനോ ലോകമോ ആണ് (2 കോറി 5:19; റോമ 5:10; കൊളോ 1:21-22; എഫേ 2:15-16). തന്നിൽനിന്ന് അകന്ന മനുഷ്യനെ തന്നോട് അനുരഞ്ജനപ്പെടുത്താനുള്ള ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാപദ്ധതി പൂർത്തിയായത് യേശുക്രിസ്തുവിലാണ്. മനുഷ്യർ പാപികളായിരുന്നപ്പോഴും മനുഷ്യരോടുള്ള തന്റെ സ്നേഹം അഭംഗം തുടരുന്നു എന്നു ദൈവം സ്വപ്നമാക്കിയത് യേശുവിന്റെ കുരിശു മരണത്തിലൂടെയാണ് (റോമ 5:8). ദൈവത്തോടുള്ള ശത്രുതയിൽ മനുഷ്യൻ തുടരുമ്പോഴാണ് ക്രിസ്തു കുരിശിൽ മരിക്കുന്നത്. തന്മൂലം അനുരഞ്ജനം എന്നത് നിയതമായ അർത്ഥത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ വൈയക്തികമായ അനുഭവമല്ല. ദൈവത്തേക്കുറിച്ചുള്ള മനുഷ്യന്റെ മനോഭാവത്തിൽ മാറ്റം വരുത്തി മനുഷ്യൻ യേശു ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിച്ചു തുടങ്ങുമ്പോൾ സംഭവിക്കുന്ന വൈയക്തികമായ അനുഭവമായിട്ടല്ല പൗലോസ് അനുരഞ്ജനത്തെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതെന്നു വ്യക്തമാണ്. മനുഷ്യന്റെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി യേശുക്രിസ്തുവിൽ ദൈവമൊരുക്കിയ രക്ഷയുടെ അവസ്ഥയും സാധ്യതയുമാണ് അനുരഞ്ജനം. അതിനാൽ മനുഷ്യപ്രവർത്തികൾ മൂലമല്ല ദൈവദാനമായാണ് മനുഷ്യൻ അനുരഞ്ജിതനാകുന്നത്. ക്രിസ്തുവിൽ ദൈവം സാധിതമാക്കിയ അനുരഞ്ജനത്തേക്കുറിച്ചു പ്രഘോഷിക്കാനാണ് ദൈവം അപ്പസ്തോലന്മാരെ നിയോഗിച്ചത്. തന്മൂലം സുവിശേഷം കേൾക്കുന്നതിനു മുമ്പേ ദൈവം മനുഷ്യനുവേണ്ടി ഒരുക്കിയ രക്ഷാസാധ്യതയാണ് അനുരഞ്ജനം എന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ദൈവം മനുഷ്യന്റെ പാപത്തെ പരിഗണിക്കുന്ന കാലത്തോളം മനുഷ്യർ പാപികളും ശത്രുക്കളുമാണ്. എന്നാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ മരണം വഴിയായി ദൈവം മനുഷ്യന്റെ പാപങ്ങൾ പരിഗണിക്കാത്ത അവസ്ഥയാണ് (2 കോറി 5:19) അനുരജ്ഞനം.

എന്നാൽ, അനുരജ്ഞനത്തിന് വൈയക്തികമായ ഒരു തലം ശേഷിക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവം സൗജന്യമായി ഒരുക്കിയതും അപ്പസ്തോലന്മാരിലൂടെ പ്രഘോഷിക്കപ്പെട്ടതുമായ അനുരജ്ഞനത്തെ മനുഷ്യൻ സ്വന്തമാക്കേണ്ടതുണ്ട് (2 കോറി 5:20). ദൈവത്തോടുള്ള ശത്രുത വെടിയാതെ അനുരജ്ഞനത്തിന്റെ രക്ഷാകരഫലമനുഭവിക്കാൻ മനുഷ്യനു കഴിയില്ല (റോമ 8:7; കൊളോ 1:21).

പാപത്തിൽനിന്നുള്ള നീതീകരണം

ക്രിസ്തുവിലൂടെ കൈവന്ന രക്ഷാനുഭവത്തെ വിശദീകരിക്കാൻ പൗലോസ് പ്രധാനമായും ഉപയോഗിക്കുന്നത് “നീതീകരണം” (dikaiosis) എന്ന പദമാണ്. മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ യഹൂദപശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്നാണ് പൗലോസ് ഈ പദം കടമെടുക്കുന്നത് എന്ന് അനുമാനിക്കാം. യഹൂദവീക്ഷണത്തിൽ ഒരു വ്യക്തി നീതിമാൻ (dikaios) ആകുന്നത്, ദൈവപ്രമാണങ്ങളനുസരിച്ച് ജീവിക്കുന്നതിനാൽ ദൈവത്തിന്റെ സംപ്രീതിക്ക് അർഹമാണെന്ന് മതപരമായ കോടതിയുടെ വിധിനേടുമ്പോഴാണ് (ഉദാ. പുറ 23:7; 1 രാജാ 8:32). സ്വന്തം പാപത്തെയോർത്ത് അനുതപിക്കുന്നവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ദൈവം നൽകുന്ന ആശ്വാസമാണ് നീതീകരണം എന്ന് ഖുറാൻ രേഖകൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു (1 QS 11:9-12). നീതീകരണം എന്ന ആശയത്തിന് പൗലോസ് നൽകുന്ന അർത്ഥതലങ്ങളെ സംക്ഷിപ്തീകരിക്കാം:

1. തന്റെ പീഡാസഹനവും മരണവും ഉത്ഥാനവുംവഴി ക്രിസ്തു മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ പാപത്തിന് പരിഹാരമായതിനാൽ ദൈവനീതിക്കു മുന്നിൽ മനുഷ്യന്റെ പാപമല്ല ക്രിസ്തുവിന്റെ പരിഹാരമാണ് നിലനിൽക്കുന്നത് (റോമ 4:25).
2. യേശുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന സകലർക്കും സൗജന്യ ദാനമായി ദൈവം നീതീകരണം നൽകുന്നു (റോമ 3:26).
3. നീതീകരിക്കുന്നവൻ ദൈവമാണ് (ഫിലി 3:9) മനുഷ്യനല്ല (റോമ 10:3) എന്നതിനാൽ മാനുഷിക പ്രവൃത്തികളിലൂടെ നീതീകരണം സാധ്യമാകില്ല.
4. ക്രിസ്തുവിന്റെ ബലിയിലൂടെ നീതീകരിക്കപ്പെട്ടവരായി മനുഷ്യകുലം പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ നീതീകരണം ഓരോരുത്തരും വ്യക്തിപരമായി അനുഭവിക്കാൻ പര്യാപ്തരാകുന്നത് വിശ്വാസം വഴിയാണ്.

നീതീകരണം എന്ന ആശയത്തെ ഒരു ദൃഷ്ടാന്ത സഹായത്താൽ സ്വപ്നമാക്കാം. തന്റെ വീടും പറമ്പും സകല ആസ്തികളും വിറ്റാലും കടം വീട്ടാൻ കഴിയാത്ത ഒരു മനുഷ്യന്റെ ഗതികേട് സങ്കല്പിക്കുക. സകലതും നഷ്ടമാക്കിയാലും കടം ശേഷിക്കുകയേയുള്ളൂ എന്ന സങ്കടകരമായ വിഷമവൃത്തത്തിലാണയാൾ. മറ്റൊരു ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ കടം വീട്ടൽ എന്നത് അയാളുടെ കഴിവിന് അതീതമായ സത്യമാണ്. എന്നാൽ സർക്കാർ സകല കടങ്ങളും എഴുതിത്തള്ളാൻ തീരുമാനിച്ചു

പ്പോൾ അയാളുടെ കടവും പരിഹരിക്കപ്പെട്ടു. അയാളുടെ നിസ്സാഹായതയിൽ അലിവു തോന്നിയ സർക്കാർ അയാൾക്കുവേണ്ടി കടംവീട്ടിയതിനാൽ അയാൾ കടബാധ്യതയില്ലാത്തവനായി. പാപത്തിന്റെ ബാധ്യത (കടബാധ്യത) യിൽ നിന്നുള്ള മോചനം മാനുഷിക കഴിവിനാൽ അസാധ്യമാണെന്നു കണ്ട് കരുണതോന്നിയ ദൈവം ക്രിസ്തുവിൽ മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ പാപം ഇല്ലാതാക്കി. വീട്ടാനാകാത്ത കടംവീട്ടിയ ക്രിസ്തുവിന്റെ ബലി പാപപരിഹാരാർത്ഥമായിരുന്നു.

പാപപരിഹാരം (Expiation)

പാപപരിഹാരം (Hilasterion) ക്രിസ്തു സംഭവത്തിന്റെ വെളിച്ചമായിരുന്നു. പാപപരിഹാരത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഗ്രീക്കുപദം (Hilasterion) ‘കപ്പോറെത്’ (Kaporeth) എന്ന ഗ്രീക്കുപദത്തിന്റെ ഭാഷാന്തരമാണ്. വാഗ്ദാനപേടകത്തിനു മൂടിയായി നിർമ്മിച്ചിരുന്ന സ്വർണ്ണ നിർമ്മിതമായ കൃപാസനത്തേയാണ് ഹീബ്രുവിൽ ‘കപ്പോറെത്’ എന്നു വിളിച്ചിരുന്നത് (പുറ 25:17). ആണ്ടിലൊരിക്കൽ പാപപരിഹാരത്തിരുന്നാളിൽ വിശുദ്ധിയുടെ അതിവിശുദ്ധ സ്ഥലത്ത് പ്രവേശിക്കുന്ന പ്രധാനപുരോഹിതൻ പരിഹാരബലിയുടെ രക്തം തളിച്ചിരുന്നത് ഇതിന്മേലായിരുന്നു (ലേവ്യ 16:14-20). ക്രിസ്തുവിന്റെ ബലിയിലൂടെ, പാപപരിഹാരദിനത്തിൽ (yom ha kippurim) യഹൂദർ പ്രതീകാത്മമായി നേടിയിരുന്ന വാർഷിക പാപമോചനം ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർ നിത്യമായും സത്യമായും നേടുന്നതായി പൗലോസ് സ്ഥാപിക്കുന്നു (റോമ 3:25). അപ്രകാരം പുതിയ കൃപാസനമായി ക്രിസ്തു മാറുന്നു.

മനുഷ്യപാപം മൂലം കോപിഷ്ടനായിരുന്ന പിതാവായ ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കുക (placate or propitiate = hilaskethal) എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ പരിഹാരക്രിയയെ കാണാനാവില്ല. ദൈവകോപം എന്നത് തിന്മയോടുള്ള ദൈവത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ വൈപരീത്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന സംജ്ഞയാണ്. പാപികളായവരോട് ദൈവത്തിനുള്ള വൈയക്തികവും വൈകാരികവുമായ രോഷമോ പ്രതികാരമോ ആയിട്ടല്ല ദൈവകോപത്തെ മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. ക്രിസ്തുവിന്റെ മരണം മാറ്റമുണ്ടാക്കുന്നത് ദൈവത്തിന്റെ മനോഭാവത്തിലും വൈകാരികതയിലുമല്ല മറിച്ച് മനുഷ്യന്റെ പാപാഭിമുഖ്യത്തിലാണ്. ക്രിസ്തുസംഭവത്തിലൂടെ മനുഷ്യന്റെ പാപം സമ്പൂർണ്ണമായി കഴുകി ഇല്ലാതാക്കപ്പെടുന്നു എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് പലോസ് ക്രിസ്തുവിന്റെ ബലിയെ പാപപരിഹാരബലിയായി വിവരിക്കുന്നത് (1 തെസ 1:10; റോമ 5:9). രക്തം ചിന്താതെ പാപമോചനമില്ല എന്ന ചിന്ത യഹൂദർക്കുണ്ടായിരുന്നു (ഹെബ്ര 9:21). മൃഗബലികളിൽ മനുഷ്യന്റെ പാപത്തിൽ കോപിഷ്ടനായ ദൈവത്തെ മൃഗരക്തം കൊണ്ടു പ്രസാദിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമമല്ല നടത്തുന്നത്; മറിച്ച് രക്തം ജീവന്റെ ഇരിപ്പിടമാകയാലും വിശുദ്ധീകരണ ശക്തിയുള്ളതായതിനാലും പ്രതീകാത്മകമായി രക്തബലി പാപമോചനം നൽകുന്നു. കൂടാതെ പാപിയായ മനുഷ്യനെ ദൈവത്തിനു സമ്പൂർണ്ണമായി സമർപ്പിക്കുന്നതിന്റെ അടയാളമായി മൃഗത്തെ ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുന്നു. പാപപരിഹാരബലികളൊന്നും ദൈവത്തിന്റെ കോപം അണയ്ക്കാനുള്ള വഴികളായി

രുന്നില്ല എന്നു സ്പഷ്ടം.

പാപവിമോചനം (Redemption)

രക്ഷയെ സൂചിപ്പിക്കാൻ വിമോചനം (apolytroxis) എന്ന പദം പൗലോസ് ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. അടിമകളെ മോചനദ്രവ്യം നൽകി വീണ്ടെടുക്കുന്ന പ്രക്രിയയെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതാണ് ഈ സംജ്ഞ (apolytroxis-ദാനി 4:34). ദൈവം ഇസ്രായേലിന്റെ വിമോചകൻ -ഗോയേൽ- (goel) ആണ് എന്ന പഴയനിയമ സങ്കല്പവും ഈ ആശയത്തിനു പിന്നിലുണ്ട്. സ്വന്തം കുടുംബാംഗങ്ങളിലോ ചാർച്ചക്കാരിലോ ഉൾപ്പെടുന്ന ആരെങ്കിലും അടിമകളായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവരെ മോചനദ്രവ്യം നൽകി വീണ്ടെടുത്തു രക്ഷിക്കാൻ ചുമതലപ്പെടുത്തിയ വ്യക്തിയെയാണ് ‘ഗോയേൽ’ (goel) എന്നു വിളിച്ചിരുന്നത്. (ഏശ 41:14). അടിമകളായിത്തീർന്ന ഇസ്രായേലിന്റെ വിമോചകൻ (goel) ദൈവമാണ്. ഈ ദൈവിക വിമോചന പ്രക്രിയ മാനവകുലത്തിനാകെ പ്രദാനം ചെയ്ത ദൈവപുത്രനാണ് ക്രിസ്തു എന്നാണ് വി. പൗലോസ് വിവക്ഷിക്കുന്നത്. പൗലോസ് ക്രിസ്തുവിനെ വിമോചകനെന്നോ (lytrotes) മോചനദ്രവ്യമെന്നോ (lytron) വിളിക്കുന്നില്ല; മറിച്ച് ക്രിസ്തു നമ്മുടെ മോചനമാണെന്ന് (apolytroxis) പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു (1 കോരി 1:30). ക്രിസ്തുവിലൂടെ കൈവന്ന വിമോചനത്തിലൂടെ മനുഷ്യകുലം സ്വതന്ത്രരും നീതീകരിക്കപ്പെട്ടവരുമായി. മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ അടിമത്തം നീക്കാൻ നൽകപ്പെട്ട വിലയാണ് ക്രിസ്തുവിന്റെ കുരിശുമരണം.

വിമോചനത്തിന് യുഗാന്ത്യമാനമുണ്ടെന്നും ശരീരത്തിന്റെ വീണ്ടെടുപ്പ് യുഗാന്ത്യത്തിലാണെന്നും പൗലോസ് വിശ്വസിക്കുന്നു (റോമ 8:23). സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ വിമോചനം യുഗാന്ത്യസംഭവമാണ് (റോമ 8:19-22). ക്രിസ്തുസംഭവത്തിലൂടെ സാധിതമായ വിമോചനം സമ്പൂർണ്ണമായി സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടുന്നത് യുഗാന്ത്യത്തിലാണെന്നും അതിനുള്ള മാർഗ്ഗം ക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസമാണെന്നും പൗലോസ് സ്ഥാപിക്കുന്നു.

രക്ഷയുടെ യുഗാന്ത്യമാനം

ക്രിസ്തുവിന്റെ മരണോത്ഥാനങ്ങളിലൂടെ സമാരംഭിച്ച രക്ഷ സമ്പൂർണ്ണമാകുന്നത് യുഗാന്ത്യത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന അവന്റെ രണ്ടാമത്തെ ആഗമനത്തിലാണ്. 2 കോരി 5:1-10 ന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ മരണത്തിനും ഉയർപ്പിനുമിടയിൽ നിശ്ചിത കാലത്തിന്റെ ഇടവേള പലോസ് നിരൂപിക്കുന്നതായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നവരുണ്ട്. “ ഇന്നു നീ എന്തോടുകൂടി പറുദീസായിലായിരിക്കും ” (ലൂക്കാ 23:46) എന്ന് നല്ല കള്ളനോടു ക്രിസ്തു പറയുന്ന വചനം മരണത്തിനും ഉയർപ്പിനുമിടയിലുള്ള ഇടവേളയെ നിഷേധിക്കുന്നതിനാൽ പൗലോസിന്റെ രക്ഷാവീക്ഷണവും സുവിശേഷങ്ങളിലെ രക്ഷാവീക്ഷണവും സുവിശേഷങ്ങളിലെ രക്ഷാദർശനവും തമ്മിൽ വൈരുദ്ധ്യമുണ്ടെന്ന് ഇക്കൂട്ടർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. എന്നാൽ മരണത്തോടെ ദൈവത്തോട് ചേരാൻ ഭാഗ്യം ലഭിക്കുന്ന മനുഷ്യാത്മാവിനേക്കുറിച്ച് പൗലോസ് പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. മരണത്തിലും അദ്ദേയമായ ബന്ധമാണ് ക്രിസ്തുവും സഭയും തമ്മിലുള്ളതെന്ന് പൗലോസ് സമർത്ഥിക്കുന്നു

(റോമ 8:38). തന്മൂലം പൗലോസിന്റെ രക്ഷാശാസ്ത്രം തികച്ചും യുഗാന്ത്യപരമാണെന്ന വാദത്തിൽ കഴമ്പില്ല. മരണത്തിലൂടെ ആത്മാവ് ദൈവസന്നിധിയിലെത്തുമ്പോൾ ശരീരം യുഗാന്ത്യം വരെ മഹതീകരണത്തിനായി കാത്തിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് പൗലോസ് വിവക്ഷിക്കുന്നത്. മരിച്ചവർ നിദ്ര ചെയ്യുന്നു എന്ന പദപ്രയോഗമാണ് (1 തെസ്സ 4:13; 1 കോറി 15:16) ഇടവേളയേക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയ്ക്ക് ആധാരം. പക്ഷെ മരണത്തെ നിദ്രയായി കരുതുന്നു എന്നത് ഭാഷാപരമായ ഒരു ശൈലി എന്നതിനപ്പുറം അതിനു ദൈവശാസ്ത്രപരമായ അർത്ഥസാന്ദ്രത കൽപ്പിക്കേണ്ടതില്ല. യുഗാന്ത്യത്തിൽ ക്രിസ്തു “തന്റെ വിശുദ്ധരോടൊത്തു വരും ” (1 തെസ്സ 3:13) എന്ന വിശ്വാസവും മരണമടഞ്ഞ നീതിമാന്മാരുടെ ആത്മാവ് ദൈവത്തോടൊത്താണെന്ന വസ്തുതയാണ് സ്പഷ്ടമാക്കുന്നത്.

സർവ്വം ക്രിസ്തുകേന്ദ്രീകൃതം

രക്ഷയുടെ പൂർണ്ണത സർവ്വതും ക്രിസ്തുവിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെടുന്ന യുഗാന്ത്യത്തിലാണ്. സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട സർവ്വതും ക്രിസ്തുവിലൂടെ പിതാവുമായി അനുരഞ്ജനപ്പെടുന്ന അവസ്ഥയയാണിത് (കൊളോ 1:20). എല്ലാം ക്രിസ്തുവിലൂടെയും ക്രിസ്തുവിനു വേണ്ടിയുമാണ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത് (കൊളോ 1:16). കുരിശിലെ രക്തത്തിലൂടെ സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചം ദൈവവുമായുള്ള ഏറ്റുമുട്ടൽ അവസാനിപ്പിച്ച് സൃഷ്ടാവുമായി സമാധാനത്തിലും ഐക്യത്തിലുമാകുന്നു (1:20). എല്ലാത്തരം ദുഷ്ടശക്തികൾക്കും തിന്മയുടെ ആധിപത്യങ്ങൾക്കും മേലുള്ള വിജയമാണ് ക്രിസ്തുവിന്റെ കുരിശുമരണം (2:14-15). ക്രിസ്തുവിനു കീഴടങ്ങുന്ന അവസാനശത്രു മരണമാണെന്നും (1 കോറി 15:25) അതിനുശേഷം അവിടുന്ന് രാജ്യം പിതാവിനു സമർപ്പിക്കുമെന്നും പിതാവിന്റെ വലതുഭാഗത്തിരുന്നു ഭരണം നടത്തുമെന്നും (എഫേ 1:20-23; ഫിലി 2:9) അപ്പസ്തോലൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിലുള്ള അന്തിമ കേന്ദ്രീകരണം കേവലം ആത്മീയമല്ലെന്ന് പൗലോസ് സമർത്ഥിക്കുന്നു. പാപനാശങ്ങളിൽനിന്ന് മുക്തമായി പ്രപഞ്ചമാകെ ദൈവമക്കളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യമനുഭവിച്ചു തുടങ്ങുന്നു (റോമ 8:19-23).

ഡോ. ജോസഫ് പാപ്പാനി

റോമാക്കാർക്ക് എഴുതിയ ലേഖനം

ആമുഖം

എ. ഡി. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലെ സമ്പർക്ക മാധ്യമങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നായി രുന്നു കത്തുകൾ. റോമൻ, യവന സാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗംതന്നെയായിട്ടാണ് കത്തുകളെ ഇന്നു പരിഗണിക്കുന്നത്. ഇതിനു പുറമേ വ്യക്തിപരമായ കത്തുകളും അക്കാലത്ത് ധാരാളമായി എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നു. കത്തുകൾ മേൽവിലാസക്കാരന് എത്തിച്ചു കൊടുക്കുവാ നുള്ള സംവിധാനങ്ങൾ റോമൻ ഭരണകൂടം ചെയ്തിരുന്നത് എഴുത്തുകാർക്ക് പ്രചോദനമായി. കീഴടക്കിയ പ്രദേശങ്ങളിലെല്ലാം നല്ല നിരത്തുകൾ പണിയുന്നത് റോമായുടെ പതിവായിരുന്നു. ഇത് യാത്രകളെയും കത്തുകളുടെയും ചരക്കുകളുടെയും കൈമാറ്റത്തെയും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. എഴുത്തും വായനയും വശമായിരുന്നവർ കുറവായിരുന്നതുകൊണ്ട് “എഴുത്തുകാർ” എന്നൊരു തൊഴിലാളി വിഭാഗംതന്നെ വളർന്നുവന്നു. സന്ദേശം അയക്കേണ്ട ആൾ ഉള്ളടക്കം പറഞ്ഞുകൊടുത്ത് എഴുതിക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്. എഴുത്തുകുലിയും എഴുതാനുള്ള കടലാസിന്റെ ചെലവും (പാപ്പിറസ്, തോൽക്കടലാസ്) വഹിക്കാൻ സാധാരണക്കാർക്കു കഴിയുമായിരുന്നില്ല. ഈ പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങൾ കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ വി. പൗലോസിന്റെ ലേഖനസാഹിത്യത്തെ അത്ഭുതാദരങ്ങളോടെ മാത്രമേ നമുക്കു നോക്കിക്കാണാൻ കഴിയൂ.

ക്രൈസ്തവ ചരിത്രത്തിൽ അദിതീയമായ സ്ഥാനമാണ് പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങൾക്കുള്ളത്. അവയാണ് ഏറ്റവുമധികം രചിക്കപ്പെടുന്ന ക്രൈസ്തവകൃതികൾ. അതായത് ഈശോയുടെ ഉത്ഥാനത്തിനുശേഷം ഇരുപതു വർഷത്തിനകം പൗലോസിന്റെ ആദ്യലേഖനം എഴുതപ്പെട്ടു. ആദ്യസുവിശേഷം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നതിന് മുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏഴു സുപ്രധാന ലേഖനങ്ങളും ആദ്യ സഭാസമൂഹങ്ങളിൽ പ്രചാരത്തിൽ വന്നു. അതുപോലെ വിശുദ്ധഗ്രന്ഥമായി ആദ്യം

അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നതും പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളാണ്. അതായത് കാനോനികമായ അംഗീകാരം ആദ്യമായി സിദ്ധിച്ച കൃതികൾ. ദൈവവചനത്തിന്റെ സാന്നിധ്യമാണ് ഒരു കൃതിയെ കാനോനികമായി പ്രഖ്യാപിക്കുമ്പോൾ അംഗീകരിക്കുന്നത്. ഇരുപതു നൂറ്റാണ്ടുകളായി പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളുടെ ആധികാരികത ക്രൈസ്തവലോകം സംശയമെന്യേ ഏറ്റുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സുവിശേഷസന്ദേശത്തിന്റെ ആധികാരികമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളാണ് അവ.

പൗലോസിന്റേതായി 13 ലേഖനങ്ങളാണ് പുതിയ നിയമത്തിലുള്ളത്. ഇവയിൽ ഏഴെണ്ണം അദ്ദേഹംതന്നെ എഴുതിയവയാണെന്ന് സംശയരഹിതമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് (1 തൈസലോനിക്കർ, ഗലാത്യർ, ഫിലിപ്പിയർ, ഫിലെമോൻ, 1 കോറിന്തോസ്, 2 കോറിന്തോസ്, റോമാക്കാർ). മറ്റുള്ള ആരെണ്ണം പൗലോസിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ എഴുതിയവയാകണം. ലേഖനത്തിൽനിന്നുള്ള ആന്തരിക തെളിവുകൾ ഉപയോഗിച്ചാണ് പണ്ഡിതന്മാർ ഈ നിഗമനങ്ങളിൽ എത്തുക. ലേഖനത്തിന്റെ രൂപരേഖ, ഭാഷാശൈലി, പദസമ്പത്ത്, ചിന്താധാര (ദൈവശാസ്ത്രം) എന്നിവ കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ മുകളിൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ടുഗണങ്ങളും വേറിട്ടു നിൽക്കുന്നതായി കാണാം. ആദ്യഗണത്തിൽപ്പെട്ട ലേഖനങ്ങളെ പൗലോസിന്റെ പ്രാമാണിക ലേഖനങ്ങൾ (Authentic/genuine letters of Paul) എന്നോ പൂർവ്വ പോളൈൻ ലേഖനങ്ങൾ എന്നോ (Proto - Pauline Letters) വിളിക്കുന്നു. രണ്ടാം ഗണത്തിൽപ്പെട്ടവ ഉത്തരപോളൈൻ ലേഖനങ്ങൾ (Deutero - Pauline) എന്നും അറിയപ്പെടുന്നു. ദൈവവചനം എന്ന നിലയിൽ അവയും ആധികാരിക കൃതികളാണ് എന്നകാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല.

“കത്തുകൾ” ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നത് സ്വകാര്യ ആശയവിനിമയത്തെയാണല്ലോ. എഴുത്തു കാരനും അനുവാചകനും തമ്മിലുള്ള സ്വകാര്യമായ സമ്പർക്കമാധ്യമാണത്. പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ള ഒരെഴുത്തല്ല അത്. എന്നാൽ ലേഖനം (Epistle), പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട്, ഒരു ധാർമ്മിക പ്രബോധനം കൈമാറുന്ന വിധത്തിൽ, സാഹിത്യരൂപങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി എഴുതുന്ന ഒന്നാണ്. ഈ നിർവചനങ്ങൾ നൽകിയ എ. ഡെസ്മൻ പൗലോസിന്റെ കൃതികളെ കത്തുകൾ എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിച്ചത്. എന്നാൽ അവ കത്തുകളേക്കാൾ ലേഖനങ്ങൾ (Letter - Essays) ഉണ്ടെന്നാണ് ആധുനിക പണ്ഡിതന്മാരുടെ നിലപാട്. മൂന്ന് തരത്തിലുള്ള കത്തുകൾ ഉണ്ടെന്ന് അരിസ്റ്റോട്ടിൽ തന്നെ പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. (1) നിയമപരമായ വാദഗതിയും നിയമലോകത്തെ പദാവലിയും ഉപയോഗിക്കുന്നവ (Forensic / Judicial), പ്രായോഗിക തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കാൻ വായനക്കാരനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നവ (Hortatory / Deliberative), പ്രചോദിപ്പിക്കാനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനും വേണ്ടിയുള്ളവ (Epideictic / Demonstrative) എന്നിവയാണവ. ഈ മൂന്നു ഗണങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളായി യഥാക്രമം, ഗലാത്യ, കോറിന്തോസ്, റോമാ ലേഖനങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാറുണ്ട്. പുരാണകാലത്തെ ലേഖനങ്ങൾക്ക് നാലു

ഭാഗങ്ങളാണ് ഉള്ളത്. ആരംഭവാക്യം (അയക്കുന്ന ആളിന്റെ പേര്, സ്വീകർത്താവിന്റെ പേര്, വന്ദനം, ക്ഷേമാശംസ), കൃതജ്ഞതാ പ്രകാശനം, ഉള്ളടക്കം (തുടക്കം, സന്ദേശം, സമാപനം), സമാപനവാക്യം എന്നിവയാണവ. പൗലോസിന്റെ കത്തുകളും ഈ ഘടന അനുവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്.

രചയിതാവ്

ലേഖനാരംഭത്തിൽതന്നെ രചയിതാവ് സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്: “അപ്പസ്തോലനായ പൗലോസ്” (1:1). യഹൂദമതവുമായുള്ള തന്റെ ബന്ധം 11:1 ൽ അദ്ദേഹം വിശദമാക്കുന്നു: ഇസ്രായേൽക്കാരനും അബ്രാഹത്തിന്റെ പരമ്പരയിൽപ്പെട്ടവനും ബഞ്ചമിൻ ഗോത്രജനമാണ് താൻ. യഹൂദമതാവലംബിയായ സാവുൾ മാനസാന്തരപ്പെട്ട ക്രിസ്തു വിശ്വാസിയും അവിടുത്തെ അപ്പസ്തോലനും (ശ്ലീഹാ) ആയിത്തീർന്ന് പ്രേഷിതാചാര്യനും സഭാസ്ഥാപകനുമായി പ്രവർത്തിച്ചതിന്റെ വിവരണം അപ്പസ്തോലപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ (നടപടിപുസ്തകം) വായിക്കാമല്ലോ. പൗലോസ്തന്നെയാണ് ഈ ലേഖനം രചിച്ചതെന്ന് ആദിമനൂറ്റാണ്ടിൽതന്നെ സഭയ്ക്കു ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. റോമാലേഖനത്തിന്റെ ആധികാരികതതന്നെ പൗലോസിന്റെ കർത്യതത്തെ ആശ്രയിച്ചാണല്ലോ നിലകൊള്ളുന്നത്. രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽതന്നെ സഭാപിതാക്കന്മാർ അവരുടെ കൃതികളിൽ റോമാലേഖനത്തിൽ നിന്നും ഉദ്ധരിച്ചിരുന്നു (ഉദാ: ക്ലൈമന്റിന്റെ ലേഖനം 32:2; അന്തോക്യായിലെ ഇഗ്നേഷ്യസിന്റെ എഫെസ്യ ലേഖനം (1:1) എന്നിവ കാണുക). അതേ നൂറ്റാണ്ടിൽതന്നെ മാർസിയോണിന്റെ രചനകളിലും മുറഞ്ഞോറിൻ രോമശകലത്തിലും റോമാലേഖനം രചിച്ചത് പൗലോസ് ശ്ലീഹായാണെന്നു രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ലാവോദീക്യ സുന്നഹദോസ്, അത്തനാസിയോസും അംഫിലിക്കോസും തയ്യാറാക്കിയ കാനോനികപട്ടികകൾ എന്നിവയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കർത്യതാം അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ട്.

വി. പൗലോസ് സ്വന്തം കൈകൊണ്ട് എഴുതിയതാണ് റോമാ ലേഖനം എന്നു കരുതാൻ വയ്യ. കാരണം 16:22 ൽ കാണുന്ന എഴുത്തുകാരനായ തേർസിയൂസിന്റെ പ്രസ്താവന തന്നെ: തേർസിയൂസാണ് ഈ കത്തെഴുതിയത് എന്ന് ഈ വാക്യം വ്യക്തമാക്കുന്നു. അക്കാലത്തെ സമ്പ്രദായമനുസരിച്ച് ശ്ലീഹാ ഒരെഴുത്തുകാരന്റെ സഹായത്തോടെ എന്നേ ഇതിനർത്ഥമുള്ളൂ. ലേഖനം മുഴുവനും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു കൊടുത്ത് എഴുതിക്കുകയായിരുന്നോ അതോ പൗലോസ് പറഞ്ഞുകൊടുത്തവ ചുരുക്കത്തിൽ എഴുതി പിന്നീട് ലേഖനരൂപത്തിൽ ആക്കുകയായിരുന്നോ എന്ന് നമുക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ. ആശയങ്ങൾ മാത്രം പറഞ്ഞുകൊടുത്ത് തേർസിയൂസിന്റെ സ്വന്തം ശൈലിയിൽ എഴുതാൻ പൗലോസ് അനുവദിച്ചു എന്നാണോ അർത്ഥമാക്കുന്നതെന്നും നമുക്കറിയില്ല. പൗലോസിന്റെ കൃത്യമായ രീതികളും വാദഗതികളും വെച്ചുനോക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹംതന്നെ പറഞ്ഞുകൊടുത്ത് തേർസിയൂസിനെക്കൊണ്ട് എഴുതിച്ചതാകാനാണ് സാധ്യത.

രചനാസ്ഥലവും കാലവും

പൗലോസ് റോമാലേഖനം എഴുതുന്നതും മധ്യധരണ്യാഴിയുടെ കിഴക്കൻ തീരപ്രദേശത്തുനിന്ന് ആയിരിക്കാം എന്ന സൂചന ലേഖനത്തിലുണ്ട് (15:19-23). മാസിഡോണിയയിൽനിന്നു ശേഖരിച്ച തുകയുമായി ജറൂസലേമിനു പോകുന്ന കാര്യവും അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ (15:25-28). ഗ്രീസിലെ മാസിഡോണിയ, അക്കായിയാ പ്രദേശങ്ങൾ പൗലോസ് പലപ്പോഴും പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. കോറിന്തോസിൽവെച്ചു സ്നാനപ്പെടുത്തിയ ഗായിയൂസിന്റെ അതിഥിയാണു താനെന്നു പൗലോസ് പറയുന്നു (16:23; 1 കോറി 1:14 കാണുക). കോറിന്തോസ് പട്ടണത്തിലെ ധനകാര്യ വിചാരിപ്പുകാരനായ എറാസ്തസിന്റെ (16:23; 2 തിമോ 4,20 കാണുക) ആശംസ പൗലോസ് അറിയിക്കുന്നുണ്ട്. ഇക്കാരണങ്ങളാൽ കോറിന്തോസ് പട്ടണങ്ങളിൽവെച്ചാകാം ഈ ലേഖനം എഴുതപ്പെട്ടത്. കോറിന്തോസിന്റെ തുറമുഖമായ കെങ്കിറേയിലെ സഭയിൽ ശുശ്രൂഷചെയ്തിരുന്ന ഫോയ്ബയെ 16:1 ൽ പരാമർശിക്കുന്നതും കോറിന്തോസിൽവെച്ച് എഴുതി എന്നതിന് തെളിവാണ്. നടപടി പുസ്തകത്തിലെ വിവരണമനുസരിച്ച് മൂന്നാം പ്രേഷിതയാത്രയുടെ അവസാനം ജറൂസലേ മിലേക്കു മടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പായി പൗലോസ് മൂന്നുമാസക്കാലം കോറിന്തോസിൽ താമസിച്ചിരുന്നു (അപ്പ 20:2-3). ഇത് ഏ. ഡി. 57 ന്റെ അന്ത്യത്തിലും ഏ. ഡി 58 ന്റെ ആരംഭത്തിലുമായിട്ടാണ്. അക്കാലവും കോറിന്തോ സിൽവെച്ച് എഴുതപ്പെട്ടതിനു തെളിവായി എടുക്കാം. ജറൂസലേമിലേക്കുള്ള യാത്രയ്ക്കുള്ള ഒരുക്കത്തിലാണു താൻ എന്നു പൗലോസ് പറയുന്നുണ്ടല്ലോ (റോമ 15:25-28; അപ്പ 24:17; 19:21 കാണുക).

റോമാലേഖനം എന്ന് എഴുതപ്പെട്ടു എന്ന കാര്യത്തെപ്പറ്റി പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇടയിൽ അഭിപ്രായഭേദമില്ല ഏ. ഡി 51 നും 58 നും ഇടയിലുള്ള എനെങ്കിലുമായിരിക്കാം എന്നേ പറയാൻ കഴിയൂ. അക്കായിയായിലെ ഉപസ്ഥാനപതി (Proconsul) ആയിരുന്ന ഗാളളിയോയുടെ മുമ്പിൽ പൗലോസിനെ ഹാജരാക്കിയത് ഏ. ഡി 52 ന്റെ അവസാനമായിരിക്കണം. ഗാളളിയോയുടെ പ്രവർത്തന വർഷത്തെപ്പറ്റിയുള്ള തെളിവുകൾ നടപടി പുസ്തകത്തിലെ വിവരണം ശരിവയ്ക്കുന്നുണ്ട് (18:12-16). ഇത് പൗലോസിന്റെ രണ്ടാം പ്രേഷിതയാത്രയുടെ അവസാനഘട്ടത്തിലാണ്. പൗലോസ് പതിനെട്ടു മാസം കോറിന്തോസിൽ താമസിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ (ഏ. ഡി 51-52). തുടർന്ന് ജറൂസലേമിൽ എത്തിയതിനുശേഷം അന്ത്യോക്യാ സന്ദർശിച്ചു. അവിടെനിന്നാണ് മൂന്നാം പ്രേഷിതയാത്രയുടെ തുടക്കം. എഫെസൂസിലാണ് (1 കോറി 18:8) അദ്ദേഹം ഏറെനാൾ താമസിച്ചത്. ത്രോവാസിലും (2 കോറി 2:12) മാസിഡോണിയയിലും (2 കോറി 12:13; 1 കോറി 16:5) താമസിച്ചതിനുശേഷമാണ് അദ്ദേഹം കോറിന്തോസിൽ എത്തുന്നത് (2 കോറി 9:4). ഈ യാത്രകൾക്കും പ്രേഷിത പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുമുള്ള സമയം കണക്കുകൂട്ടുമ്പോൾ ഏ. ഡി 57-58 ലെ ശീതകാലത്ത് കോറിന്തോസിൽവെച്ച് ഈ ലേഖനം എഴുതി എന്നുകരുതാവുന്നതാണ്.

സ്വീകർത്താക്കൾ

ആരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് പൗലോസ് ശ്ലീഹാ റോമാലേഖനം എഴുതിയത്? ലേഖനത്തിൽ “റോമായിലെ” (1:7) എന്ന പ്രയോഗം ചില കയ്യെഴുത്തുപ്രതികളിൽ കാണുന്നില്ല എന്നതു ശ്രദ്ധേയമാണ്. പക്ഷേ അതൊരു പ്രശ്നമല്ല. കാരണം ലേഖനത്തിന്റെ സാർവ്വത്രിക സ്വഭാവം വ്യക്തമാക്കാൻ ചില കയ്യെഴുത്തുകാർ വരുത്തിയ മാറ്റമായിരിക്കാം അത്. റോമായിലെ ക്രൈസ്തവർക്കാണ് പൗലോസ് ഈ ലേഖനം എഴുതിയത് എന്നകാര്യം നിസ്തർക്കമാണ്. ആരായിരുന്നു റോമായിലെ ക്രൈസ്തവർ എന്ന കാര്യമാണ് നാം കണ്ടെത്തേണ്ടത്.

റോമാക്കാരുടെ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച് ബി. സി. 753 ലാണ് റോമാപട്ടണത്തിന്റെ സ്ഥാപനം. സാമ്രാജ്യതലസ്ഥാനമായിത്തീർന്ന റോമാതന്നെയായിരുന്നു സാമ്രാജ്യത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ നഗരവും. ബി. സി. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽതന്നെ റോമായിൽ വലിയൊരു യഹൂദ ജനവിഭാഗം താമസമുറപ്പിച്ചിരുന്നു. പല സിനഗോഗുകളിലായി ഏകദേശം അമ്പതിനായിരം യഹൂദർ അക്കാലത്ത് അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. റോമൻ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നെത്തിയ വിവിധ ജനവിഭാഗങ്ങളും അടിമകളും വ്യാപാരികളുമെല്ലാമുൾപ്പെടുന്ന ഒരു കോസ്മോപോളിറ്റൻ നഗരമായിരുന്നു റോമാ. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലെ യഹൂദ എഴുത്തുകാരായ ജോസേഫ്, ഫിലോ എന്നിവർ റോമിലെ യഹൂദസാന്നിധ്യത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നുണ്ട്. റോമായിലെ യഹൂദർ ജറൂസലേമുമായി ബന്ധം നിലനിർത്തിയിരുന്നവരാണ്. ഈ ബന്ധമായിരിക്കാം റോമായിൽ ക്രിസ്തുമതാരംഭത്തിനു കാരണമായത്.

നടപടിപുസ്തകത്തിലെ വിവരണമനുസരിച്ച് ആദ്യ പെന്തക്കുസ്താനാളിൽ വിവിധ ദേശങ്ങളിൽ നിന്നെത്തിയ മുവാധിരം യഹൂദരിൽ (അപ്പ 2:10-11,41) റോമായിൽനിന്നു വന്നവരും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. അവരാണ് റോമായിലെ ആദ്യ ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിനു രൂപം കൊടുത്തത്. ഇത് ഏ.ഡി മുപ്പതുകളുടെ ആദ്യവർഷങ്ങളിലാണ്. യഹൂദ ക്രൈസ്തവരും ദൈവഭക്തരായ വിജാതീയരും ഉൾപ്പെട്ട ഒരു സമൂഹമായിരുന്നു അത് (അപ്പ 2:11). റോമായിൽ ഒരു ക്രൈസ്തവ സമൂഹമുണ്ടായിരുന്നു എന്നതിന്റെ ആദ്യത്തെ തെളിവ് വിശുദ്ധപൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ റോമാക്കാർക്കുള്ള ലേഖനമാണ്. വിശുദ്ധ പൗലോസ് ശ്ലീഹായാണ് റോമായിലെ സഭ സ്ഥാപിച്ചത് എന്ന പാരമ്പര്യം പിന്നീടുണ്ടായതാണ്. അദ്ദേഹം എത്തുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ റോമായിൽ ക്രൈസ്തവർ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു കരുതുന്നതാണ് യുക്തിസഹം. പത്രോസ് ശ്ലീഹാ അവിടെ പ്രവർത്തിച്ചതായി പൗലോസ് എഴുതുന്നില്ല. നടപടിപുസ്തകത്തിൽ ലൂക്കായും ഇക്കാര്യം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല എന്നതും ഓർക്കേണ്ടതാണ്. പിന്നീട് പത്രോസും പൗലോസും റോമായിലെ സഭയുടെ നെടുംതൂണുകളായി മാറുകയുണ്ടായി. അവരുടെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനവും രക്തസാക്ഷിത്വവുംകൊണ്ട് റോമാ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടു

എന്നാണല്ലോ സഭ വിശ്വസിക്കുന്നത്. അതിന് ചരിത്രപരമായ തെളിവുകളും ഉണ്ട്.

റോമായിലെ ക്രൈസ്തവസാന്നിധ്യം തുടങ്ങുന്നത് പാലസ്തീനയിൽ നിന്നും മധ്യധരണ്യാഴിയുടെ കിഴക്കൻതീരങ്ങളിൽനിന്നും വന്ന യഹൂദക്രൈസ്തവരും അവരോടു ബന്ധപ്പെട്ടുപ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന വിജാതീയരും വഴിയാണ്. റോമൻ ചക്രവർത്തിയായ ക്ലോഡിയസ് “ക്രിസ്തുവിന്റെ പേരിൽ ബഹുജനങ്ങളായ യഹൂദരെ” റോമായിൽ നിന്നു പുറത്താക്കിയ വസ്തുത റോമൻ ചരിത്രകാരനായ സെവൂനോണിയൂസ് ഏ. ഡി. 120 ൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ സംഭവം നടക്കുന്നത് ഏ.ഡി 49 ൽ ആയിരുന്നെന്നാണു ചരിത്രകാരന്മാരുടെ നിഗമനം. ഏ. ഡി 40 കളുടെ അവസാനത്തിൽ യഹൂദരും യഹൂദ ക്രൈസ്തവരും തമ്മിൽ ഈശോ തന്നെയാണോ മിശിഹാ എന്നു തർക്കിക്കുകയും ബഹുജനങ്ങളാകുകയും ചെയ്തു കാണണം. റോമിൽനിന്നും പുറത്താക്കപ്പെട്ട ക്രൈസ്തവരിൽ രണ്ടുപേരെ കോറിന്തോസിൽവച്ചു പൗലോസ് കണ്ടുമുട്ടുകയുണ്ടായല്ലോ (അപ്പ 18:2). അതായത് പൗലോസ് റോമാക്കാർക്ക് എഴുതുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ അവിടെ ഒരു ക്രൈസ്തവസമൂഹം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു തീർച്ചയാണ്.

റോമായിലെ ക്രൈസ്തവരിൽ ഒരു വിഭാഗം തീർച്ചയായും യഹൂദരിൽ നിന്നു വന്നവരാണെന്ന് ലേഖനത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. എന്നാൽ വിജാതീയക്രൈസ്തവരും റോമായിൽ ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്നതാണ് വ്യാഖ്യാതാക്കളെ കഴുക്കുന്ന ഒരു പ്രശ്നം. നിയമാനുഷ്ഠാനംകൂടാതെ വിശ്വാസംവഴി നീതികരിക്കപ്പെടുമെന്നുള്ളതാണല്ലോ ലേഖനത്തിന്റെ മുഖ്യപ്രമേയം. പഴയനിയമത്തിൽനിന്ന് സമൃദ്ധമായി ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടാണ് പൗലോസ് തന്റെ ആശയം വികസിപ്പിക്കുന്നത്. അനുവാചകർ പഴയനിയമവുമായി അടുത്തുപരിചയിച്ചിട്ടുള്ളവരാണെന്ന് വ്യക്തം. ചില വ്യാഖ്യാതാക്കൾ റോമായിൽ യഹൂദ ക്രൈസ്തവർ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്ന അഭിപ്രായക്കാരാണ്.

എന്നാൽ റോമായിലെ സഭയിൽ ധാരാളം വിജാതീയക്രൈസ്തവരും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു കരുതുന്ന പണ്ഡിതന്മാരും കുറവല്ല. അവരായിരുന്നു ഭൂരിപക്ഷം എന്നാണ് ചിലർ കരുതുന്നതും. പൗലോസ് തന്നെത്തന്നെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത് “വിജാതീയരുടെ അപ്പസ്തോലൻ” എന്നാണല്ലോ (11:13). വിജാതീയ ക്രൈസ്തവരെ അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട് (1:13 കാ 1:5-6; 15:15-16). ചില ഭാഗങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം വിജാതീയരോട് യഹൂദക്രൈസ്തവരെപ്പറ്റി പറയുന്നതായി തോന്നും (9:3-4; 10:1-2; 11:23,28.31). അനുവാചകരുടെ മുൻകാല ജീവിതം ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത് നോക്കുക (6:17-22). റോമായിലെ ക്രൈസ്തവരുടെ വിജാതീയ പശ്ചാത്തലമാണ് 12:1-2 ലുള്ളത്. “ആദ്യം യഹൂദനും പിന്നീട് ഗ്രീക്കുകാരനും” (11:16; 2:9) എന്ന പ്രയോഗം ഇരുകൂട്ടരും ഉൾപ്പെട്ടതായിരുന്നു റോമായിലെ ക്രൈസ്തവ സമൂഹം എന്ന സൂചനയാണു തരുന്നത്. അദ്ദേഹം പരാമർശിക്കുന്ന ദുർബ്ബലർ (14:1-10) യഹൂദ ക്രൈസ്തവരാകാം. അതുകൊണ്ട് യഹൂദരും വിജാതീയ

ക്രൈസ്തവരും ഉൾപ്പെട്ട ഒരു ക്രൈസ്തവ സമൂഹമാണ് റോമായിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത് എന്നു കരുതാം.

റോമായിലെ ക്രൈസ്തവസഭയിൽ യഹൂദ, വിജാതീയ പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ നിന്നുവന്നവർ തമ്മിൽ ചില കാര്യങ്ങളിൽ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ് പണ്ഡിതമതം. ഇതിന്റെ സൂചനങ്ങൾ 1:16 ലും 12:14-13:7 ലും കാണാം. ഒരു കേന്ദ്രനേതൃത്വത്തിന്റെ അഭാവം അവിടെ അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നു കരുതുന്നവരുണ്ട്. ജറുസലേമിൽ നിന്നുള്ള യഥാസ്ഥിതികരായ യഹൂദക്രൈസ്തവർ റോമായിലെ സഭയിൽ അസ്വസ്ഥതകൾ ജനിപ്പിച്ചിരുന്നോ എന്ന് പണ്ഡിതമായി പറയാനാവില്ല. അവരോടുള്ള തർക്കമല്ല പൗലോസ് ലേഖനത്തിൽ നടത്തുന്നത്. പക്ഷേ തന്റെ അനുവാചകർ പഴയനിയമത്തിൽ പരിചയമുള്ളവരാണെന്ന് പൗലോസിനറിയാം. റോമായിലെ ക്രൈസ്തവർ പൗലോ സ് ശ്ലീഹായെ സ്വീകരിക്കാൻ വരുന്നകാര്യം ലൂക്കാ രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട് (അപ്പ 28:21 - സഹോദരർ എന്നാണ് ലൂക്കാ അവരെ വിളിക്കുന്നത്).

തലസ്ഥാനനഗരമായ റോമായിലെ ക്രൈസ്തവസഭക്കാണ് പൗലോസ് എഴുതുന്നത്. അവരിൽ മുസ് യഹൂദരും വിജാതീയരും ആയിരുന്നവർ ഉണ്ട്. “ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹ ഭാജനങ്ങളാ”ണ് അവർ (1:7). അവരുടെ വിശ്വാസം കേൾവികേട്ടതാണ് (1:8); പല നന്മകളും നിറഞ്ഞവരുമാണ് അവർ (15:14). തന്റെ ജറുസലേം യാത്രക്കും പ്രേഷിത പര്യടനത്തിനുംവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാൻ അദ്ദേഹം അവരോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. റോമായിലെ നിരവധി ക്രൈസ്തവരെ പൗലോസിനുനേരിട്ട് അറിയാമായിരുന്നു. അവരെ അദ്ദേഹം 16-ാം അധ്യായത്തിൽ പേരെടുത്തു പറയുന്നുണ്ട്. ഗ്രീക്ക് പേരുകളാണ് അവരിൽ 18 പേർക്ക്. പത്തു പേരുകൾ ലത്തീനിലും രണ്ടെണ്ണം ഹീബ്രുവിലുമാണ്. താൻ സന്ദർശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥലമാണെങ്കിലും ഈ പരിചയക്കാരെ പൗലോസിന് റോമാ സഭയെക്കുറിച്ച് ഒരു ധാരണ ലഭിച്ചിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ അസാധാരണമില്ല.

കയ്യെഴുത്തുപ്രതികൾ

റോമാക്കാർക്കുള്ള ലേഖനത്തിന്റെ ഏറ്റവും പുരാതന കയ്യെഴുത്തുപ്രതി ഏകദേശം ഏ. ഡി. 200-മാണ്ടിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഒരു പാപ്പിറസ് ശകലമാണ്. ഇതറിയാപ്പെടുന്നത് P⁴⁶ എന്നാണ്. ഡബ്ലിൻ സർവ്വകലാശാലയിലെ ചെസ്റ്റർ ബെയാറ്റി ശേഖരത്തിൽപ്പെടുന്ന ഈ പാപ്പിറസ് കയ്യെഴുത്തുപ്രതിയിൽ ലേഖനത്തിന്റെ കുറേ വാക്യങ്ങൾ മാത്രമേ ഉള്ളൂ. മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽനിന്നുള്ള രണ്ട് പാപ്പിറസ് ശകലങ്ങൾ, നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽനിന്നുള്ള ഒരു പാപ്പിറസ് ശകലം, ആറാംനൂറ്റാണ്ടിൽനിന്നുള്ള രണ്ട് ശകലങ്ങൾ, ഏഴാംനൂറ്റാണ്ടിൽ നിന്നുള്ള രണ്ട് ശകലങ്ങൾ എന്നിവയും ഭാഗികമായി റോമാലേഖനം ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. ലേഖനത്തിന്റെ ബാക്കിഭാഗങ്ങൾ കാലപ്പഴക്കംകൊണ്ട് ദ്രവിച്ചുപോയതാണ്. തോൽക്കടലാസിൽ എഴുതപ്പെട്ടവയിൽ ഇന്നു ലഭ്യമായ ഏറ്റവും പഴയ കയ്യെഴുത്തുപ്രതി മൂന്നാംനൂറ്റാണ്ടിൽ നിന്നുള്ള ഒന്നാണ്. ബോസ്റ്റ

ണിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന ഈ രേഖയിലും കുറച്ചുവാക്യങ്ങളേ ഉള്ളൂ. നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നിന്നുള്ള കോഡെക്സ് (ലണ്ടൻ), കോഡെക്സ് വത്തിക്കാനൂസ് (വത്തിക്കാൻ) എന്നിവ ലേഖനം മുഴുവൻ ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയാണ്. ഒമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടുവരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ പകർത്തിയെഴുതപ്പെട്ട ഒരു ഡസനിലേറെ തോൽക്കടലാസ് കയ്യെഴുത്തു പ്രതികൾ ലോകത്തിന്റെ പലഭാഗങ്ങളിലായി സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. റോമാ ലേഖനത്തിന്റെ പൂർണ്ണമായ കയ്യെഴുത്തുപ്രതികൾ ഉള്ളതുകൊണ്ട് മൂലലേഖനം ഇന്നും പുനഃസൃഷ്ടിക്കാൻ സാധിക്കും.

ചില കയ്യെഴുത്തുപ്രതികളിൽ 14,15 അധ്യായങ്ങളും മറ്റുചിലവയിൽ 16 -ാം അധ്യായവും കാണുന്നില്ല എന്നത്, ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഈ അധ്യായങ്ങൾ കൂടാതെയാണ് ലേഖനം പ്രചരിച്ചിരുന്നത് എന്നതിനു തെളിവാണ്. ലേഖനത്തിന്റെ ഏറ്റവും അമൂല്യവും പ്രാചീനവുമായ കയ്യെഴുത്തുപ്രതികളിൽ ഈ അധ്യായങ്ങൾ കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. ലേഖനത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഭാഗമായി അവസാനാധ്യായങ്ങളെയും കാണാനാണ് ഭൂരിപക്ഷം പണ്ഡിതന്മാരും ഇന്നു ശ്രമിക്കുന്നത്.

ലേഖനം എഴുതാനുണ്ടായ കാരണം

റോമായിലെ സഭയിൽ യഹൂദരിലും വിജാതീയരിലുംനിന്നു വന്ന ക്രൈസ്തവർ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ഈ മിശ്രിതക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തിനാണ് പൗലോസ് ശ്ലീഹാ തന്റെ ഏറ്റവും താതികവും ദൈവശാസ്ത്രപരവുമായ ലേഖനം അയക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം മുമ്പുസന്ദർശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു സഭയാണ്. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനും റോമായിലെ സഭക്കും പ്രസക്തമായ ഒരു കത്തായിരിക്കണം അദ്ദേഹം എഴുതുക. അതുകൊണ്ട് എന്തായിരുന്നു ഈ കത്തെഴുതുമ്പോൾ പൗലോസിന്റെ സാഹചര്യമെന്നും റോമിലെ സഭയുടെ അവസ്ഥയെന്നും നാം പരിചിന്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ സാഹചര്യങ്ങൾ: ഏ. ഡി. 57-58 വർഷങ്ങളിലായി, കോറിന്തിൽ നിന്നാണ് പൗലോസ് ശ്ലീഹാ റോമാക്കാർക്കുള്ള ലേഖനം എഴുതുന്നത് എന്ന് സങ്കല്പിക്കാം. ഗ്രീസിലെ സഭകളിൽ നിന്നു സമാഹരിച്ച സഹായനവുമായി അദ്ദേഹം ജറുസലേമിലേക്കു പുറപ്പെടാൻ ഒരുങ്ങുകയാണ് (റോമാ 15:25-26; 1 കോറി 16:1-4; 2 കോറി 8:1-9:15; അപ്പ 20:1-4,16; 24:17). മാത്രമല്ല, കിഴക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിലെ പ്രേഷിത പ്രവർത്തനങ്ങൾ പൂർത്തിയായതായി അദ്ദേഹം കരുതുന്നു (റോമ 15:17-21). ശേഖരിച്ച തുക ജറുസലേമിലെ സഭയെ ഏൽപ്പിച്ചതിനുശേഷം പടിഞ്ഞാറൻ നാടുകളിൽ, വിശേഷിച്ചും സ്‌പെയിനിൽ, (15:24,28) സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കാൻ അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്. അങ്ങോട്ടുള്ള മാർഗ്ഗമധ്യേ റോമായിൽ സന്ദർശനം നടത്താൻ അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. പലപ്പോഴും തടസ്സപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു സന്ദർശനമാണത് (1:10-15; 15:23-24,28-29,32). തന്റെ പ്രേഷിത യത്നങ്ങളുടെ ഒരു ഘട്ടം പൂർത്തായവുകയും പുതിയൊരുഘട്ടം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വേളയിലാണ് ശ്ലീഹാ ഈ ലേഖനം എഴുതുന്നത്.

പൗലോസിന് റോമായിലെ സഭയിലെ കുറേപ്പേരെ നേരിട്ട് അറിയാമായിരുന്നു എന്നതു വാസ്തവമാണ്. പതിനാറാം അധ്യായത്തിൽ കാണുന്ന നിരവധി പേരുകൾ അതാണു സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ബഹു ഭൂരിപക്ഷംപേരും അദ്ദേഹത്തെ നേരിട്ട് അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി പ്രചരിച്ചിരുന്ന കാര്യങ്ങൾ മുഴുവൻ ശരിയായിരിക്കണമെന്നും നിർബന്ധമില്ല. യഹൂദമതപാരമ്പര്യങ്ങളെപ്പറ്റി പൗലോസ് പുലർത്തിയിരുന്ന ധാരണകളെ തെറ്റായി വ്യാഖ്യാനിച്ച വരും കുറ്റപ്പെടുത്തിയിരുന്നവരും ഉണ്ടായിരുന്നല്ലോ (ഗലാ 2:10-15; 5:11; 2 കോറി 10:10-11; റോമ 3:8). റോമായിലെ സഭയിൽ പൗലോസിന്റെ നിലപാടുകളെ ശരിവച്ചവരും കുറ്റപ്പെടുത്തിയവരും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു കരുതാം. അതുകൊണ്ട് തന്റെ ആശയങ്ങൾ കൃത്യമായി വിവരിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ ഈ കത്തിലൂടെ പൗലോസ് ശ്രമിക്കുകയാണ്. മറ്റൊരു സാധ്യത കൂടിയുണ്ട്. പടിഞ്ഞാറൻ നാടുകളിലേക്കുള്ള പ്രേഷിതയാത്രക്ക് പൗലോസ് ഒരുങ്ങുകയാണല്ലോ. അങ്ങോട്ടുള്ള കവാടമാണ് റോമാ. അവിടെയുള്ള ക്രൈസ്തവരുടെ പിന്തുണയും സഹായവും തന്റെ പ്രേഷിത പ്രവർത്തനത്തിന് ആവശ്യകമാണെന്ന് പൗലോസിനറിയാം. ആ പിന്തുണ നേടുവാൻ വേണ്ടിക്കൂടിയാണ് പൗലോസ് റോമാലേഖനം അയക്കുന്നത്.

റോമായിലെ സഭയുടെ അവസ്ഥ: റോമായിലെ സഭയിൽ യഹൂദക്രൈസ്തവരും വിജാതീയക്രൈസ്തവരും ഉണ്ടായിരുന്നു. വിജാതീയരിൽനിന്ന് യഹൂദമതത്തിൽ ചേർന്നവരായിരുന്നു കുറേപ്പേർ. ദൈവഭക്തരായ വിജാതീയർ യഹൂദമതത്തോടും ആചാരങ്ങളോടും അനുഭാവം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നവരാണ്. അങ്ങനെയുള്ള പലരും ക്രൈസ്തവരായി അതിർന്നിരുന്നു. യഹൂദമതത്തോടുള്ള ബന്ധം റോമായിലെ ക്രൈസ്തവർക്കും പ്രധാനമായിരുന്നു അക്കാലത്ത്.

റോമാലേഖനത്തിൽനിന്നു നമുക്കുകിട്ടുന്ന സൂചന അവിടുത്തെ ക്രൈസ്തവർ വ്യത്യസ്തകൂടുംബസഭകളായിട്ടാണ് വളർന്നു വന്നത് എന്നാണ്. ഈ ഗാർഹിക സഭാകൂട്ടായ്മകളെയാണ് പൗലോസ് “എക്ലേശിയ” (സഭ) എന്ന പദംകൊണ്ടു വിളിക്കുന്നത് (റോമ 16:5). അവർ ഒന്നിച്ചുവരുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ ഇല്ലായിരുന്നു എന്ന് ഇതിനർത്ഥമില്ല. റോമായിലെ സഭയിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും സമൂഹത്തിന്റെ താഴെത്തട്ടിലുള്ളവരായിരുന്നു എന്നാണ് അനുമാനം. അടിമകളും സ്വതന്ത്രരാക്കപ്പെട്ട അടിമകളുമായിരുന്നു കൂടുതലും. സഭാ കൂട്ടായ്മകളെ ഉൾക്കൊള്ളാൻതക്ക വിശാലമായ വീടുകൾ ചിലർക്കൊക്കെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ധനികരും ഉന്നതകുലജാതരും അവരുടെ സമൂഹത്തിൽ കുറവായിരുന്നു. മറ്റുസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു കൂടിയേറിപ്പാർത്തവരും ഗ്രീക്കു സംസാരിക്കുന്നവരുമായിരുന്നു അവർ.

ക്ലോഡിയസ് ചക്രവർത്തി യഹൂദരെ റോമായിൽനിന്നു പുറത്താക്കിക്കൊണ്ടു പുറപ്പെടുവിച്ച വിളംബരം അവിടുത്തെ പ്രത്യേകസാഹചര്യം വിശദമാക്കുന്നുണ്ട്. യഹൂദക്രൈസ്തവർ എണ്ണത്തിൽ വർദ്ധിക്കുകയും കൂടുതൽ സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തിരുന്നു എന്ന്

ഊഹിക്കാം. എന്നാൽ, വിളംബരത്തിന്റെ ഫലമായി വിജാതീയ ക്രൈസ്തവർ സഭാനേതൃത്വത്തിലേക്കു വരാൻ തുടങ്ങി. ഏ. ഡി. 54 ൽ ക്ലോഡിയസ് മരിച്ചതോടെ യഹൂദക്രൈസ്തവരും തിരിച്ചെത്തിത്തുടങ്ങി. അപ്പോൾ സ്വാഭാവികമായും അഭിപ്രായ സംഘട്ടനങ്ങളും ഉണ്ടായി ക്ലാസിക്കൽ എന്നുകരുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. കൂടുതൽ യഹൂദരീതിയിലുള്ള ഒരു സഭാജീവിതമാണ് ഒരു കൂട്ടർ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതെങ്കിൽ മറ്റൊരു കൂട്ടർക്ക് അത് അചിന്ത്യമായിരുന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് പൗലോസ് തന്റെ കത്ത് അയക്കുന്നത്. ഇരുകൂട്ടരേയും ഒന്നിപ്പിക്കുന്ന സുവിശേഷമാണ് പൗലോസ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. റോമായിലെ സഭയിലുണ്ടായിരുന്ന “ദുർബലരും” “ശക്തരും” തമ്മിലുള്ള തർക്കം പൗലോസിന്റെ ചെവിയിലും എത്തിയിരുന്നു. അതു കൊണ്ടാണ് ശക്തർ ദുർബലനെയും സ്വീകരിക്കണം എന്നു പൗലോസ് പറയുന്നത്. കോറിന്തോസിലെ സഭക്ക് എഴുതിയതിനേക്കാൾ അല്പംകൂടി ശാന്തമായിട്ടാണ് പൗലോസ് ഇവിടെ ഈ പ്രശ്നം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത് എന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. രൂക്ഷമല്ലാതിരുന്ന ഒരു പ്രശ്നമായിരിക്കാം ഇവിടെ.

ഭരണകൂടത്തോട് സഭാംഗങ്ങൾ പുലർത്തേണ്ട നിലപാട് വിശദമാക്കുന്ന 13:1-7 ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് അസംബന്ധമായ ഏതോ പ്രശ്നം റോമായിലെ സഭയിലും സമൂഹത്തിലും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ്. ഏ. ഡി. 58 ൽ നീറോ ചക്രവർത്തി പരോക്ഷനികൃതികൾ പിൻവലിക്കാൻ ആലോചിച്ചതും എന്നാൽ അതു വേണ്ടെന്നുവെച്ചതും റോമൻ ചരിത്രകാരനായ ടാസിറ്റസ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. നികൃതിപരിവൃകാരുടെ അതിക്രമങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുവാനാണ് ഒടുവിൽ തീരുമാനിച്ചത്. നികൃതികളെക്കുറിച്ച് സമൂഹത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ചിന്താക്കുഴപ്പവും അസ്വസ്ഥതയും ഈ ഖണ്ഡികയെഴുതുമ്പോൾ പൗലോസിന്റെ മനസ്സിൽ തീർച്ചയായും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം.

റോമായിലെ സഭയുടെ സാഹചര്യവും പൗലോസിന്റെ വ്യക്തിപരമായ സാഹചര്യങ്ങളും ഈ ലേഖനത്തിന്റെ പിന്നിലെ പ്രേരക ഘടകങ്ങളാണ്. ദീർഘമായ പ്രബോധന ഭാഗവും പിന്നീടുവരുന്ന പ്രായോഗിക ഉപദേശങ്ങളും ദീർഘമായ പരിചിന്തനത്തിന്റെ ഫലമാണ്. പൗലോസിന്റെ യുക്തിയും പഴയനിയമത്തിലുള്ള അവഗാഹവും സുവിശേഷത്തിന്റെ രക്ഷാകരശക്തിയിലുള്ള ബോധ്യവും ഏറ്റവും വ്യക്തമാക്കുന്ന ലേഖനവുമാണല്ലോ ഇത്.

ലേഖനത്തിന്റെ ശൈലി

ആകെ 7094 വാക്കുകളാണ് ലേഖനത്തിൽ ഉള്ളത്. ഏകദേശം 1100 വാക്കുകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പദാവലിയേ പൗലോസ് ഉപയോഗിക്കുന്നുള്ളൂ. ഗ്രീക്ക് പഴയനിയമമായ സപ്തതിയും യവനചിന്തയുമായുള്ള പരിചയം ഈ ലേഖനത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയാണ്. യവനസാഹിത്യ ശൈലിയുമായി പൗലോസിനുള്ള പരിചയം 5:3-5; 8:29-30 എന്നീ

ഭാഗങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം കാണാം. ആശയങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ യവന സാഹിത്യകാരന്മാർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന കിയാസം എന്ന ശൈലി (സമാന്തരത്വം) രണ്ടുതവണ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട് (1:17-18; 2:6-11; 6:3; 11:22; 11:33-36). യവന സാഹിത്യ രൂപങ്ങളുമായി അദ്ദേഹത്തിനു പരിചയമുണ്ടായിരുന്നു എന്നതിന്റെ മറ്റൊരു അടയാളമാണ് സംവാദം (ദിയാഡൈസ്). മറ്റൊരു വ്യക്തിയുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ സ്വന്തം ആശയങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കാനുള്ള പരിശ്രമമാണ് സംവാദം.

റോമാക്കാർക്കുള്ള ലേഖനത്തിൽ പൗലോസ് ശക്തവും വ്യക്തവുമായ ഒരു ശൈലിയാണ് അവലംബിക്കുന്നത്. റോമിലെ സഭാംഗങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസവും പഴയനിയമവുമായി പരിചയമുള്ളവരും ആയിരുന്നുവെന്ന് കരുതാവുന്നതാണ്. പൗലോസിനുമുമ്പേ സഭാസമൂഹങ്ങളിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളും സംഹിതകളും ചില വാക്യങ്ങളിൽ കടന്നുവരുന്നുണ്ട് (1:3-4; 4:25). ഒരു പുരാതന ക്രിസ്തീയ ഗീതം 11:33-36 ന്റെ പിന്നിലുണ്ടെന്ന് പണ്ഡിതന്മാർ കരുതുന്നു. ആരാധനക്രമപരമായ ഒരു പ്രസ്താവനയാണ് 3:25 ൽ ഉള്ളതെന്നു വിചാരിക്കുന്നവരുണ്ട്. മാമ്മോദീസാ സംബന്ധമായ ഒരു പാരമ്പര്യം 6:4-5 ലും ഒരു വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനം 10:9 ലും ഉണ്ടെന്നു കരുതുന്നു. യേശു വചനങ്ങളുടെ സ്വാധീനം 12:14,17; 13:7; 14:13,14 എന്നീ വാക്യങ്ങളിൽ കാണാം. അതുപോലെ 1:29-31; 12:9-13 എന്നീ വാക്യങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുമതത്തേക്കാൾ പഴക്കമുള്ള ചില പട്ടികകളാണ് സ്വാധീനിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നവരുണ്ട്. പൗലോസിൽ ഉണ്ടെന്നു കരുതുന്ന ഈ ബാഹ്യ സ്വാധീനങ്ങൾ എത്രമാത്രം യഥാർത്ഥമാണെന്നു നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഏതായാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിശിതമായ യുക്തിയും ബുദ്ധിയും റോമാലേഖനത്തിൽ വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട് എന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല.

ലേഖനത്തിന്റെ ഘടന

റോമാലേഖനത്തിന്റെ ഘടന കണ്ടെത്തുക അത്ര എളുപ്പമല്ല. അധ്യായങ്ങളായിപോലും തിരിക്കാതെയാണല്ലോ പൗലോസ് ലേഖനം എഴുതിയത്. അന്നത്തെ സമ്പ്രദായവും അതായിരുന്നു. ലേഖനാരംഭം മുതൽ 11 -ാം അധ്യായംവരെ ഒന്നാംഭാഗവും തുടർന്ന് രണ്ടാം ഭാഗവും എന്ന ഒരു വിഭജനം മാത്രമേ സാർവ്വത്രികമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ. ഓരോ വ്യാഖ്യാതാവും ഈ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളെ വീണ്ടും വിഭജിക്കുന്നത് വ്യത്യസ്തമായാണ്. ഒരേപോലെ ലേഖനത്തിന്റെ ഘടന മനസ്സിലാക്കുന്ന രണ്ടു പണ്ഡിതന്മാരെ കണ്ടെത്തുക വിഷമകരമാണ്. ഈ ലേഖകന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഏറ്റവും യുക്തിസഹവും സ്വീകാര്യമെന്നു തോന്നുന്ന ഒരു ഘടനയാണ് താഴെ കൊടുക്കുന്നത്. പൗലോസിനെക്കുറിച്ച് ധാരാളം പഠിക്കുകയും റോമാലേഖനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം രചിക്കുകയും ചെയ്ത പീറ്റർ സ്റ്റീംഗ്മാഹർ എന്ന പണ്ഡിതൻ നിർദ്ദേശിച്ച ഘടനയുമായി ഇതിനു സാമ്യമുണ്ട്.

- 1. 1:1-17 ലേഖനത്തിന്റെ ആമുഖം
1:1-7 അഭിവാദനം

- 1:8-17 ലേഖനത്തിന്റെ ആമുഖവും പ്രമേയാവതരണവും
- 2. 1:18-8:39 ഒന്നാം ഭാഗം: ദൈവത്തിന്റെ നീതി യഹൂദർക്കും വിജാതീയർക്കും
 - (2.1) 1:18-3:20 വിജാതീയർക്കും യഹൂദർക്കും മേലുള്ള ദൈവക്രോധം
 - 1:18-32 വിജാതീയരുടെ തിന്മയും ദൈവത്തിന്റെ ക്രോധവും
 - 2:1-29 ദൈവത്തിന്റെ ക്രോധം യഹൂദരുടെ മേൽ
 - 2:1-11 ദൈവത്തിന്റെ വിധി നിഷ്പക്ഷമാണ്
 - 2:12-16 വിധിയുടെ മാനദണ്ഡം
 - 2:17-29 യഹൂദരുടെ പാപം
 - 3:1-8 ദൈവം നീതിരഹിതനോ?
 - 3:9-20 പാപികളായ യഹൂദരും വിജാതീയരും
 - (2.2) 3:21-5:21 ദൈവത്തിന്റെ നീതിയുടെ സ്വഭാവം
 - 3:21-26 ദൈവത്തിന്റെ നീതി വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട കുരിശുമരണം
 - 3:27-31 നീതീകരണം സകലർക്കും ആവശ്യമാണ്
 - 4:1-25 അബ്രാഹത്തിനോട് വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ട നീതീകരണം
 - 5:1-11 അനുരഞ്ജനം
 - 5:12-21 കൃപ
 - (2.3) 6:1-8:39 ദൈവത്തിന്റെ നീതി പുതു ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം
 - 6:1-23 പാപത്തിൽനിന്നു മോചനം
 - 6:1-14 ജ്ഞാനസ്നാനം
 - 6:15-23 നീതിക്കുവേണ്ടി
 - 7:1-8:17 നിയമമല്ല മേലിൽ അധികാരി, ആത്മാവ്
 - 7:1-6 നിയമ ഭരണത്തിന്റെ അവസാനം
 - 7:7-25 പാപത്തിന്റെ ഭരണം
 - 8:1-17 ആത്മാവിലുള്ള ജീവിതം
 - 8:18-39 രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള കാത്തിരിപ്പ്
 - 8:18-30 പ്രത്യാശയിലുള്ള സഹനം
 - 8:31-39 ഈശോമിശിഹായിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹം
- 3. 9:1-11:36 രണ്ടാം ഭാഗം: ദൈവത്തിന്റെ നീതി ഇസ്രായേലിന്
 - (3.1) 9:1-5 ഇസ്രായേലിനുവേണ്ടി ഒരു യാചന
 - (3.2) 9:6-29 ദൈവത്തിന്റെ കരുണയും തെരഞ്ഞെടുപ്പും
 - (3.3) 9:30-10:21 ഇസ്രായേലിന്റെ അനുസരണരാഹിത്യം
 - 9:30-33 ഇസ്രായേലിന്റെ പാപം
 - 10:1-13 ഇസ്രായേൽ ദൈവനീതി കാണുന്നില്ല
 - 10:14-21 ഇസ്രായേലിന്റെ അനുസരണക്കേട്
 - (3.4) 11:1-32 ദൈവകാര്യത്തിന്റെ വഴികൾ
 - 11:1-10 തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ശിഷ്ടഭാഗം
 - 11:11-24 ഇസ്രായേലിന്റെ കാഠിന്യം

- 11:25-32 ഇസ്രായേലിന്റെ രക്ഷ - ഒരു രഹസ്യം
- (3.5) 11:33-36 ദൈവത്തിന്റെ വഴികൾ എത്ര അഗ്രഹ്യം
- 4. 12:1-15:13 മൂന്നാം ഭാഗം
 - ദൈവത്തിന്റെ നീതി സമൂഹജീവിതത്തിൽ
 - (4.1) 12:1-10 വിശ്വാസം സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം
 - (4.2) 12:9-21 സ്നേഹം സമൂഹജീവിതത്തിൽ
 - (4.3) 13:1-7 ക്രൈസ്തവനും ഭരണകൂടവും
 - (4.4) 13:11-14 സ്നേഹം നിയമത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണം
 - (4.5) 13:11-14 വരാതിരിക്കുന്ന രക്ഷയും ക്രൈസ്തവനും
 - (4.6) 14:1-15:13 സമൂഹത്തിലെ പരസ്പരാംഗീകാരം
 - 14:1-12 ഒരേ വിധിയാളന്റെ മുമ്പിൽ ശക്തനും ദുർബലനും
 - 14:13-23 പരസ്പരബഹുമാനം
 - 15:1-13 ക്രിസ്തീയപെരുമാറ്റരീതികൾ
- 5. 15:14 16:27 സമാപനം
 - (5.1) 15:14-21 വിജാതീയരുടെ ഇടയിൽ ശ്ലീഹായുടെ പ്രവർത്തനം
 - (5.2) 15:22-24 ശ്ലീഹായുടെ പ്രേഷിതയാത്രാ പരിപാടി
 - (5.3) 15:25-33 ജറൂസലേമിലേക്ക് ധനസഹായവുമായി
 - (5.4) 16:1-16 ആശംസകൾ
 - (5.5) 16:17-20 അബദ്ധ പ്രബോധകര സൂക്ഷിക്കുക
 - (5.6) 16:21-24 സഹപ്രവർത്തകരുടെ ആശംസ
 - (5.7) 16:25-27 സമാപന വന്ദനം

വ്യാഖ്യാനം

ലേഖനത്തിന്റെ ഘടനയിൽ കണ്ടതുപോലെ ഉള്ളടക്കം അഞ്ചായി തിരിക്കാം.

- 1. 1:1-17 = ലേഖനത്തിന്റെ ആമുഖം
 - 2. 1:18-8:39 = ഒന്നാംഭാഗം: യഹൂദർക്കും വിജാതീയർക്കും ദൈവത്തിന്റെ നീതി
 - 3. 9:1-11:36 = രണ്ടാം ഭാഗം: ദൈവത്തിന്റെ നീതി ഇസ്രായേൽ ജനതയ്ക്ക്
 - 4. 12:1-15:13 = മൂന്നാം ഭാഗം: ദൈവത്തിന്റെ നീതി വിശ്വാസികളുടെ ജീവിതത്തിൽ
 - 5. 15:14-16:27 = സമാപനം
- ആമുഖത്തിലുള്ള 17 വാക്യങ്ങളെ വീണ്ടും രണ്ടായി തരംതിരിക്കാവുന്നതാണ്: ആമുഖ വന്ദനവും (1:1-7) ലേഖനത്തിന്റെ പ്രമേയാവതരണവും (1:8-17).

ഡോ. ജോർജ് കൂടിലിൽ

3

കോറിന്തോസുകാർക്ക് എഴുതിയ ഒന്നാംലേഖനം

കോറിന്തോസും കോറിന്തോസുകാരും

തെക്കൻ അക്കായിയായ ഗ്രീസിന്റെ ബാക്കി ഭാഗവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ഇടനാഴിയിലെ ജനസാന്ദ്രമായ പട്ടണമായിരുന്നു കോറിന്തോസ്. എല്ലാ യാത്രയും അതു കരമാർഗ്ഗമായാലും കടൽ മാർഗ്ഗമായാലും തെക്കുവടക്കോ കിഴക്കു പടിഞ്ഞാറോ ആയാലും കോറിന്തോസിലൂടെയായിരുന്നു. കോറിന്തോസിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്ര പരമായ ഈ പ്രത്യേകത അതിനെ അക്കാലത്തെ പ്രസിദ്ധിയാർന്ന നഗരവും ജനനിബിഢമായ പ്രദേശവുമാക്കിത്തീർത്തു. പൗലോസിന്റെ കാലത്തു കോറിന്തോസിൽ സ്വതന്ത്രപൗരന്മാരായി 200,000 ആളുകളും 500,000 ത്തിനടുത്ത് അടിമകളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ താരതമ്യ രൂപത്തിൽ കാണുന്നപക്ഷം കോറിന്തോസ് അക്കാലത്തെ ന്യൂയോർക്കോ, ലോസാഞ്ചൽസോ, മുംബൈയോ ആയിരുന്നു!

ബ്രഹ്മാണ്ഡങ്ങളായ അമ്പലങ്ങളുടെ മാർബിൾ തൂണുകളും തകർന്നുവീണ ഫലകങ്ങളും ഇക്കാലത്തെ കോറിന്തോസിൽ പഴമയുടെ ശേഷിപ്പുകളായി നിൽക്കുന്നു. 14000 കാണികൾക്ക് ഇരുന്ന് കളിക്കാണാൻ കഴിയുന്നത്ര വിശാലമായ ഒരു സ്റ്റേഡിയവും അതിന്റെ പകുതിയോളമുള്ള മറ്റൊരു കളിക്കളവും കോറിന്തോസിന്റെ സാംസ്കാരിക പ്രൗഢിയുടെ പ്രതീകമാണ്. എല്ലാ രണ്ടു വർഷത്തിലും അരങ്ങേറിയിരുന്ന ഇസ്ത്മിയൻ മത്സരങ്ങളികൾ ഒളിമ്പിക്സ് കഴിഞ്ഞാൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതായിരുന്നു.

പുരാതനകാലത്തെ ഗ്രീസിനെയും വൻകരയുടെ ഏറ്റവും തെക്കായി പരന്നു കിടന്ന പലോപൊണേസ് പ്രദേശത്തെയും തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിച്ചിരുന്ന ഇടുങ്ങിയ ഇടനാഴിപോലുള്ള ഭൂപ്രദേശമായിരുന്നു കോറിന്തോസ്.

ശമായിരുന്നു കോറിന്തോസ്. യാത്രയ്ക്കും ചരക്കുകടത്തിനും അധികമാളുകളും അക്കാലത്തു കടൽമാർഗ്ഗമാണ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. ചെറിയ കപ്പലുകൾ സാധാരണയായി കരയോടടുത്താണ് യാത്ര ചെയ്തിരുന്നത്. കടലിലെ പാറക്കെട്ടുകളും ചെറുദ്വീപുകളും എപ്പോഴും യാത്രക്കാർക്ക് വലിയ ഭീഷണിയായിരുന്നു. ദുർഘടമായ കടൽ പാതയിലൂടെ മലേയമനമ്പുചുറ്റി വരാൻ രണ്ടു മാസത്തോളം വേണ്ടിവരുമായിരുന്നു. അതിനാൽ എല്ലാവരുംതന്നെ കോറിന്തോസിന്റെ ഇരുവശങ്ങളിലുമുള്ള തുറമുഖങ്ങളിൽ കപ്പലടുപ്പിച്ച് സാധനങ്ങളും മറ്റും ഇറക്കി മറുഭാഗത്തെ തുറമുഖത്തെത്തിച്ച് യാത്രതുടരുകയായിരുന്നു പതിവ്. കരമാർഗ്ഗം ആറുകിലോ മീറ്റർ യാത്ര ചെയ്താൽ ലാഭിക്കുന്നത് രണ്ടു മാസത്തെ അപകടം നിറഞ്ഞ യാത്ര! കിഴക്ക് സാരോൺ കടലിടുക്കിലെ കെപെര തുറമുഖവും പടിഞ്ഞാറ് കോറിന്തോസ് കടലിടുക്കിൽ സ്ഥിതിചെയ്ത ലാഹൊയം തുറമുഖവും എപ്പോഴും തിരക്കേറിയ പണിസ്ഥലങ്ങളും കച്ചവടകേന്ദ്രങ്ങളുമായി മാറിയതങ്ങനെയാണ്. ഇവരണ്ടും ചേർന്ന കോറിന്തോസ് പട്ടണം സമൃദ്ധിയിലേക്ക് കുതിച്ചതും ഇതുവഴിതന്നെ.

ആറുകിലോമീറ്റർ നീളം വരുന്ന ഭൂപ്രദേശത്ത് കപ്പൽ യാത്രക്കു പറ്റിയവിധം കനാൽ നിർമ്മിക്കാൻ ക്രിസ്തുവിനുമുമ്പ് 7-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പെരിയാണ്ടർ എന്ന രാജാവ് ശ്രമിച്ചെങ്കിലും പരാജയപ്പെട്ടു. നൂറ്റാണ്ടുകൾ കഴിഞ്ഞ് നീറോ ചക്രവർത്തി പണിയാരംഭിച്ചുവെങ്കിലും അതും ലക്ഷ്യം കണ്ടില്ല. ഇന്ന് അനേകം വൻകപ്പലുകൾ കടന്നുപോകുന്ന കോറിന്തോസ് കനാൽ നിർമ്മിക്കാൻ 1893 വരെ കാത്തിരിക്കേണ്ടി വന്നു!

ചെറുകപ്പലുകൾ മരച്ചക്രങ്ങളിൽ ഉരുട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുകയോ, വലിയകപ്പലുകളിലെ ചരക്കുകൾ ഒന്നിൽ നിന്നിറക്കി മറുവശത്തെ തുറമുഖത്തെത്തിക്കുകയോ ആയിരുന്നു കോറിന്തോസിൽ ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ശൈലി. ഈ ജോലിക്കായി അനേകം അടിമകൾ കോറിന്തോസിലുണ്ടായിരുന്നു. കപ്പലിലെ ചരക്കുകൾ നഗരവാസികളായ ജോലിക്കാർ മറുവശത്തെത്തിക്കാനെടുക്കുന്ന ദിവസങ്ങൾ കപ്പലിൽ വന്നിറങ്ങിയവർക്ക് ആഘോഷത്തിന്റേതാണ്. കയ്യിൽ ധാരാളം പണം; വിനോദത്തിന് ധാരാളം അവസരങ്ങൾ, സുഭിക്ഷമായ ജീവിതശൈലി; പോരെങ്കിൽ വിവിധ നാടുകളിൽ നിന്നെത്തിയ വലിയ ആൾക്കൂട്ടത്തിൽ ആരാലും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാതെ സ്വതന്ത്രമായി എന്തും ചെയ്യാനുള്ള സാധ്യതകൾ. ആഘോഷത്തിമിർപ്പിന് മറ്റൊന്നും ആവശ്യമായിരുന്നില്ല.

ഒരുവശത്ത് ഗ്രീക്കു സംസ്കാരത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങൾ അനുഭവിച്ചിരുന്ന നഗരമാണ് കോറിന്തോസ്. ഉയർന്ന സാക്ഷരത, തത്ത്വശാസ്ത്രഭിമുഖ്യങ്ങൾ, കളിക്കളങ്ങളും പ്രസംഗശാലകളും പഠനകേന്ദ്രങ്ങളും പങ്കിട്ട സാമൂഹികസമ്പർക്കങ്ങൾ. അനേകം ദേവീദേവന്മാരും അവരുടെ ആരാധനയ്ക്കായുള്ള ആലയങ്ങളും കോറിന്തോസിൽ ആത്മീയതയുടെ വേദിയൊരുക്കി. ഏറ്റവും പേരുകേട്ട ദേവത

അഫ്രോഡൈറ്റ് ആയിരുന്നു. സ്നേഹത്തിന്റെയും സൗന്ദര്യത്തിന്റെയും ലൈംഗികതയുടെയും പ്രതീകം. ഈറോസ്, അർത്തേമിസ്, അപ്പോളോ, അഷ്ലെപിയൂസ് തുടങ്ങി പ്രധാനദേവന്മാരും ദേവതകളും കോറിന്തോസിലെ സാമൂഹികജീവിതത്തിന്റെ മാനങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചു. രതീദേവിയായ അഫ്രോഡൈറ്റിന്റെ ആലയത്തിൽ ആയിരം വേശ്യകൾ പാർത്തിരുന്നു എന്നും വേശ്യാവൃത്തിയിലേർപ്പെട്ട ദേവതയെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുന്ന ആരാധനാരീതി നിലനിന്നിരുന്നെന്നും ബി. സി. ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സ്ത്രാബോ എന്ന എഴുത്തുകാരൻ രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. പൗലോസിന്റെ കാലത്തെ കോറിന്തോസിന്റെ ചിത്രം അതായിരുന്നു എന്ന് ഇതിനർത്ഥമില്ല.

ലൂസിയൂസ് മമ്മിയൂസ് എന്ന റോമൻ ഭരണാധിപൻ ബി.സി. 146-ൽ കോറിന്തോസ് നഗരം നശിപ്പിച്ചു. നൂറ്റാണ്ടുകൾ നീണ്ടുനിന്ന പുരാതന കോറിന്തോസിന്റെ ചരിത്രം അവിടെ അവസാനിച്ചു എന്നു വേണം കരുതാൻ. ഒരു നൂറ്റാണ്ടു കഴിഞ്ഞു ബി.സി. 44-ൽ ജൂലിയസ് സീസർ കോറിന്തോസിനെ ഒരു റോമൻ കോളനിയാക്കി. തടവിൽനിന്ന് മോചിപ്പിക്കുന്ന റോമൻ പൗരന്മാരെ പാർപ്പിക്കാനായി നീക്കിവച്ച കോറിന്തോസ് ക്രമേണ റോമാക്കാരും ഗ്രീക്കുകാരും യഹൂദരും സ്വതന്ത്രരും അടിമകളും എല്ലാമുള്ള വലിയ നഗരമായി വളർന്നു. എല്ലാസംസ്കാരങ്ങളുടെയും നന്മയും തിന്മയും ഒരു പോലെ കോറിന്തോസിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമായി.

കോറിന്തോസിലെ ധാർമ്മികജീവിതമായിരുന്നു ഏറ്റവും കൃപ്രസിദ്ധമായത്. ധാരാളം പണം വ്യയം ചെയ്യപ്പെടുകയും വിവിധ നാടുകളിൽനിന്ന് ആയിരക്കണക്കിനാളുകൾ അനുദിനം വന്നുപോകുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു നഗരത്തിൽ ലൈംഗിക അധർമ്മികത കൊടികുത്തിവാണതിൽ അത്ഭുതമില്ല. കോറിന്തോസുകാരനാകുക എന്ന വാക്കിന് നിഘണ്ടുവിൽ 'വ്യഭിചാരവൃത്തിയിലേർപ്പെടുക' എന്നർത്ഥം വരാൻ മാത്രമായി എന്നു കാണുമ്പോൾ കോറിന്തോസിന്റെ ചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു വശം വ്യക്തമാകും. 'കോറിന്തോസിനു പോകാൻ എല്ലാ ആണുങ്ങൾക്കും കഴിയില്ല' എന്നത് അവിടെ നടക്കുന്ന മത്സരങ്ങളിന്റെ സംബന്ധിച്ച ചൊല്ലായിരുന്നെങ്കിലും അധർമ്മികതയുടെ ഒരു ചുവയും അതിൽ കലർന്നിരുന്നു എന്ന് വിലയിരുത്തുന്നവരുമുണ്ട്.

കോറിന്തോസ് നഗരത്തിന് സംരക്ഷണമെന്നോണം ഉയർന്നു നിന്ന ആക്രോകോറിന്ത് മലയിൽ പട്ടണത്തിലെ പ്രധാനദേവതയായ അഫ്രോഡൈറ്റിന്റെ ആരാധനാലയം തലയുയർത്തിനിന്നിരുന്നു. എങ്കിലും റോമൻ ദേവീദേവന്മാരും മറ്റു ഗ്രീക്കു ദേവീദേവന്മാരും ഓരോ ആരാധകന്റെയും സമൂഹത്തിന്റെയും താല്പര്യപ്രകാരം വണങ്ങപ്പെടുപോന്നു. യഹൂദസിനഗോഗും കോറിന്തോസിൽ നിർണ്ണായക സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിരുന്നു എന്നു കരുതാവുന്നതാണ്. സ്ത്രാബോയുടെ കാലത്തെ കോറിന്തോസും ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കോറിന്തോസും ജീവിതശൈലിയിൽ ഒരുപോലെയായിരുന്നില്ല എന്ന് ഇതിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

സുവിശേഷം പ്രഘോഷിക്കാൻ പൗലോസ് നിയോഗിക്കപ്പെട്ട കോറിന്തോസ്, എല്ലാത്തരത്തിലും നാഗരികതയുടെ പ്രതീകമായിരുന്നു. സമ്പന്നരും ദരിദ്രരും തിങ്ങിനിറഞ്ഞ പട്ടണം. ബൗദ്ധികമായി ശക്തരായവർ, ഭൗതിക സമ്പത്തിൽ നിറഞ്ഞു നിന്നവർ; ധാർമ്മിക തലത്തിൽ തകർന്നടിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നവർ; എല്ലാ മേഖലയിലും സ്വന്തം ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾ നേടാൻ എന്തു മാർഗ്ഗവും സ്വീകരിക്കാൻ മടിക്കാത്തവർ. അനുദിനം കോറിന്തോസിൽ വന്നുപോകുന്ന ജനങ്ങൾ ചുറ്റുമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലേക്ക് നന്മയും തിന്മയും കലർന്ന ഈ വായുവാണു സംവഹിച്ചുകൊണ്ടുപോയത്. കോറിന്തോസിൽ പ്രഘോഷിക്കുന്ന സുവിശേഷവും ലോകാതിർത്തി കൾവരെ പ്രസരിക്കും എന്ന് പൗലോസ് അപ്പസ്തോലൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല.

കോറിന്തോസിലെ സഭയും പൗലോസ് ശ്ലീഹായും

അപ്പസ്തോലപ്രവർത്തനങ്ങളിലെ വിവരണത്തിനനുസരിച്ച് പൗലോസ് തന്റെ രണ്ടാം പ്രേഷിതയാത്രയുടെ അവസാനകാലത്താണ് കോറിന്തോസിലെത്തുന്നത്. ക്രിസ്തുവർഷം 50 കളുടെ ആരംഭത്തിലാണിത് (അപ്പ 18:1-18). ഫിലിപ്പിയ, തെസലോനിക്ക, ബെറോയ, എന്നിവിടങ്ങളിൽ സുവിശേഷപ്രഘോഷണം നടത്തുകയും സഭയ്ക്ക് ആരംഭം കുറിക്കുകയും ചെയ്തശേഷമാണ് പൗലോസ് അക്കാലിയാ പ്രദേശത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായ കോറിന്തോസിലെത്തുന്നത്. മേൽപറഞ്ഞ മൂന്നിടങ്ങളിലും യഹൂദരുടെ എതിർപ്പുകൾ നേരിടേണ്ടി വന്നതിന്റെ അനുഭവങ്ങളും ആഗ്രഹത്തിൽ സംഭവിച്ച പരാജയങ്ങളും കോറിന്തോസിലെ തുടക്കത്തിന്, ദുർബലവും ഭയചകിതനുമായി മാത്രം (1 കോറി 2:3) സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്താൻ തക്കവിധം അദ്ദേഹത്തെ തളർത്തിയിരുന്നിരിക്കണം. പൗലോസിന്റെ സഹപ്രവർത്തകരായിരുന്ന സീലാസും തിമോത്തെയോസും മക്കദോനിയായിൽ അല്പകാലംകൂടി തങ്ങിയതിനാൽ ഒറ്റയ്ക്കാണ് പൗലോസ് കോറിന്തോസിൽ ആരംഭം കുറിച്ചത്.

ക്ലാവുദിയൂസ് ചക്രവർത്തിയുടെ വിളംബരമനുസരിച്ച് റോമിൽനിന്ന് പുറത്താക്കപ്പെട്ട കോറിന്തോസിൽ എത്തിച്ചേർന്ന അക്വിലാ പ്രഷീല്ലാ ദമ്പതികളുമായി സഹകരിച്ച് കുടാരപ്പണിചെയ്ത് ജീവിക്കുകയും സുവിശേഷപ്രഘോഷണം നടത്തുകയും ചെയ്ത പൗലോസ് ക്രമേണ തന്റെയടുത്ത് എത്തിച്ചേർന്ന സഹപ്രവർത്തകരായ സീലാസിന്റെയും തിമോത്തെയോസിന്റെയും സഹകരണത്തോടെ കൂടുതൽ ശക്തിയാർജ്ജിച്ചു. പ്രതിസന്ധികൾക്കു നടുവിലും തെസലോനിക്കക്കാർ വിശ്വാസത്തിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കുന്നു എന്ന വാർത്ത കൂടുതൽ തീക്ഷ്ണതയോടെ സുവിശേഷശുശ്രൂഷ ചെയ്യുവാൻ ഈ അഞ്ചുപേർ സംഘത്തിനു ധൈര്യം നൽകി.

പക്ഷേ കോറിന്തോസിലെ സിനഗോഗിൽ പ്രസംഗിക്കാൻ അവസരം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടതിനെത്തുടർന്ന് അതിനോടു ചേർന്നു താമസിച്ചിരുന്ന തിസിയൂസ് യൂസ്തുസ് എന്ന ദൈവഭക്തനായ വിജാതീയന്റെ വീട്ടിൽ താമസിച്ചു പ്രഘോഷണം തുടർന്നു. വിശ്വാസം

സ്വീകരിച്ച ഇദ്ദേഹമാണ് പിന്നീട് ലേഖനങ്ങളിൽ ഗായിയൂസ് എന്ന റിയപ്പെടുന്നത് എന്നുകരുതപ്പെടുന്നു (1 കോറി 1:14; റോമാ 16:23). സിനഗോഗയികാരിയായ ക്രിസ്തുവും വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചതോടെ (അപ്പ 18:7-8; 1 കോറി 1:14) സുവിശേഷപ്രഘോഷണങ്ങൾ കൂടുതൽ ശക്തിപ്പെട്ടു. പൗലോസ് ഏകദേശം ഒന്നരവർഷം കോറിന്തോസിൽ താമസിച്ച സഭയ്ക്ക് രൂപം കൊടുത്തു. ക്രിസ്തുസിനെപ്പോലെത്തന്നെ സിനഗോഗയികാരിയായ സൊസതേനസും വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചിരിക്കാം എന്ന് അപ്പസ്തോലപ്രവർത്തനങ്ങളിലെ വിവരണങ്ങളിൽ നിന്ന് സൂചന ലഭിക്കുന്നുണ്ട് (അപ്പ 18:17). യഹൂദർ തുടർന്നും പൗലോസിനെതിരേ സംഘടിതമായ ആക്രമണം നടത്തി (അപ്പ 18:12-17).

അതിലവർക്ക് വിജയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും കോറിന്തോസിലെ സാഹചര്യങ്ങൾ പ്രതികൂലമായിരുന്നുവെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു. സഭാസ്ഥാപനം സംബന്ധിച്ച അപ്പസ്തോലപ്രവർത്തനങ്ങളിലെ വിവരണം ഇവിടെ അവസാനിക്കുന്നു.

കോറിന്തോസിൽനിന്ന് എഫേസോസിലേക്ക് പ്രേഷിതപ്രവർത്തനത്തിനായി പോയ പൗലോസ് കോറിന്തോസുകാരുമായി വ്യക്തികൾ മുഖേനയും കത്തുകൾ വഴിയും നിരന്തരസമ്പർക്കം പുലർത്തിയിരുന്നു. ഒന്നും രണ്ടും കോറിന്തോസ് ലേഖനങ്ങളിലെ പരാമർശനങ്ങളിൽനിന്ന് ഈ ഇടപെടലുകൾ വ്യക്തമാകുന്നു. കോറിന്തോസിലെ പ്രശ്നത്തെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ട് പൗലോസ് അവർക്ക് കത്തെഴുതുന്നു (1 കോറി 5:9-11 കാണുക). ഈ കത്തു നമുക്ക് ലഭ്യമല്ല. എങ്കിലും ഇതിലെ ചില പരാമർശങ്ങൾക്ക് വിശദീകരണം 1 കോറി 5:9-11 ൽ കാണാം. ഇതിനോടനുബന്ധിച്ച ചില കാര്യങ്ങളിൽ വിശദീകരണം ആവശ്യപ്പെട്ട് കോറിന്തോസുകാർ ഒരു കത്ത് പൗലോസിനെയെഴുതുന്നു. കോറിന്തോസിൽ നിന്നുള്ള മൂന്നു പ്രതിനിധികളായിരിക്കാം ഇതു പൗലോസിന്റെ അടുത്തെത്തിക്കുന്നത് (1 കോറി 7:1; 16:17-18). ഇതോടുചേർന്നുതന്നെ കോറിന്തോസിലെ സ്ഥിതിഗതികളെക്കുറിച്ച് പലരിൽനിന്നായി ചില കാര്യങ്ങൾ പൗലോസ് അറിയുന്നു (1 കോറി 1:11; 5:1; 11:18). ഇവയ്ക്കെല്ലാം മറുപടിയായാണ് ഒന്നാം കോറിന്തോസ് ലേഖനം എഴുതുന്നത്. കോറിന്തോസിൽനിന്നു വന്ന പ്രതിനിധിസംഘത്തിന്റെ കൈവശം ഈ ലേഖനം കോറിന്തോസിലെത്തിച്ചു. കോറിന്തോസിലെ പ്രശ്നങ്ങൾ സങ്കീർണ്ണമാവുകയാണ് എന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ പൗലോസ് തിമോത്തെയോസിനെ അങ്ങോട്ടയയ്ക്കുന്നു (1 കോറി 4:17-19; 16:10-11). ആദ്യലേഖനത്തിലെ ചില പരാമർശങ്ങൾ (ഉദാ: 4:18-19; 9:3-4; 14:37-38) വ്യക്തമാക്കുന്നത് രണ്ടാം ലേഖനം 10-13 അദ്ധ്യായങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലമായ സാഹചര്യങ്ങൾ നേരത്തേതന്നെ കോറിന്തോസിൽ നിലനിന്നിരുന്നു എന്നാണ്.

എഫേസോസിലെ പ്രേഷിതശുശ്രൂഷക്കിടയിലാണ് ഒന്നാം കോറിന്തോസ് ലേഖനം എഴുതുന്നത്. തിമോത്തെയോസിനെ അയച്ചതും ഇക്കാലത്തുതന്നെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്ദർശനം എന്തു ഫലമു

ണ്ടാക്കി എന്നു വ്യക്തമല്ല. അദ്ദേഹം തിരിച്ചുവന്ന് വാർത്തകൾ അറിയാൻ പൗലോസ് അതിയായി താല്പര്യം കാണിച്ചു (1 കോറി 16:11). അദ്ദേഹം തിരിച്ചെത്തിയശേഷമാണ് രണ്ടാം ലേഖനം എഴുതുന്നത് (2 കോറി 1:1).

തിമോത്തെയോസ് തിരിച്ചെത്തിയത് നല്ല വാർത്തയുമായി ആയിരുന്നില്ല എന്നത് വ്യക്തമാണ്. ഇത് മുൻകൂട്ടി അറിയിച്ചിരുന്ന പൗലോസിന്റെ യാത്രാപദ്ധതി (1 കോറി 16:5-9) മാറ്റാൻ കാരണമായി. മക്കദോനിയവഴി കോറിന്തോസിലെത്തി അവിടെനിന്ന് ജറൂസലേമിലേക്ക് യാത്ര ചെയ്യുക എന്നതു മാറ്റി നേരേ കോറിന്തോസിലേക്ക് പൗലോസ് യാത്രയായി. കോറിന്തോസിൽ നിന്ന് മക്കദോനിയയ്ക്കു പോകുകയും അവിടെ നിന്ന് വീണ്ടും തിരിച്ച് കോറിന്തോസിലെത്തി ജറൂസലേമിലേക്ക് പോകുകയും ചെയ്യുക എന്നതായിരുന്നു പൗലോസിന്റെ പരിപാടി (2 കോറി 1:15-16). എന്നാൽ അപ്രതീക്ഷിതമായ ഈ സന്ദർശനത്തിൽ പൗലോസിനു ശുഭകരമല്ലാത്ത ഏറ്റുമുട്ടലുകൾ നേരിടേണ്ടി വന്നു (2 കോറി 2:5; 7:12). തന്നെ എതിരിട്ട ഒരാളെ തടയാൻ സഭാംഗങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല (2 കോറി 2:3). ഇത് അപ്പസ്തോലൻ പ്രതീക്ഷിച്ചതല്ല. ഇതുമൂലം തന്റെ യാത്രാ പദ്ധതി വീണ്ടും മാറ്റി അദ്ദേഹം എഫേസോസിലേക്കു മടങ്ങി (2 കോറി 1:23; 2:1).

എഫേസോസിൽ തിരിച്ചെത്തിയ പൗലോസ് കടുപ്പത്തിൽ ഒരു കത്തെഴുതി. വേദനിപ്പിച്ച കത്ത് എന്നാണിതിനെ അപ്പസ്തോലൻ വിശേഷിപ്പിച്ചത് (2 കോറി 2:3-4; 7:8-16). ഈ കത്തു നമുക്ക് ലഭ്യമല്ല. ഇതിന്റെ ഭാഗമാണ് 2 കോറി 10:13 എന്നു ചില വ്യാഖ്യാതാക്കൾ കരുതുന്നുണ്ട്. ആരാണ് ഈ കത്ത് കോറിന്തോസിലെത്തിച്ചത് എന്നു വ്യക്തമല്ല. തീത്തോസായിരിക്കാം എന്നു കരുതുന്നു. കോറിന്തോസുകാരും പൗലോസും തമ്മിലുള്ള ഭിന്നതകൾ മാറ്റാൻ തീത്തോസ് ഇടപെട്ടു. അദ്ദേഹം കോറിന്തോസിൽ പോകുകയും കാര്യങ്ങൾ ക്രമീകരിക്കുകയും ചെയ്ത ശേഷം മടങ്ങി. മക്കദോനിയയിൽ എത്തിയ തീത്തോസ് പൗലോസിനെ കാണുകയും കോറിന്തോസുകാർ മാനസാന്തരപ്പെട്ടതും അനുരഞ്ജനപ്പെട്ടതും അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു (2 കോറി 7:5-7; 13:16). ഇതേത്തുടർന്ന് പൗലോസ് രണ്ടാം ലേഖനം (1-9 അദ്ധ്യായങ്ങൾ എന്ന് ചിലർ) എഴുതുകയും തീത്തോസിനെയും സുഹൃത്തുക്കളെയും കോറിന്തോസിലേക്ക് പറഞ്ഞുവിടുകയും വിശുദ്ധർക്കുള്ള ധനശേഖരണം പൂർത്തിയാക്കാൻ ചുമതലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. മൂന്നാമതൊരു സന്ദർശനം കൂടി താൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന് പൗലോസ് കത്തിലൂടെ വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു (2 കോറി 12:14; 13:1).

ഒന്നാം കോറിന്തോസ് ലേഖനം

പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളുടെ പൊതുവായ ഘടന മനസ്സിലാക്കിയാൽ മാത്രമേ ഏതൊരു ലേഖനവും വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ സാധിക്കൂ. കോറിന്തോസ് ലേഖനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പൊതുഘടന ചുരുക്കി പ്രതിപാദിക്കാം.

1. ആമുഖം (1:1-3): ആരെഴുതി, ആർക്കെഴുതി എന്നിവയും ആശംസാവാക്യവുമാണ് ആമുഖമായി കണക്കാക്കുന്നത്.

2. നന്ദി, പ്രാർത്ഥന (1:4-9): നന്ദിയും പ്രാർത്ഥനയും ചേർന്ന രണ്ടാംഭാഗം ദൈവത്തിനും കോറിന്തോസിലെ സഭയ്ക്കും നന്ദി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. തുടർന്നു അവർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ലേഖനത്തിലെ പ്രധാനവിഷയങ്ങൾ പരോക്ഷമായി ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

3. സന്ദേശം (1:10-16:12): മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്ന് കേട്ടറിഞ്ഞ കാര്യങ്ങളും എഴുത്തിലൂടെ ലഭിച്ച കാര്യങ്ങളും ഇവിടെ ഒന്നൊന്നായി ചർച്ച ചെയ്യുന്നു. പ്രധാനമായും താഴെ ചേർക്കും വിധം വിഷയങ്ങളെ ക്രമീകരിക്കാം.

1. സഭയുടെ ഐക്യം (1:10-4:21)
2. ധർമ്മീകത (5:1-6:20)
3. കുടുംബം (7:1-10)
4. സമൂഹജീവിതം (8:1-11:1)
5. സഭ ഒരുമിച്ചുചേരുമ്പോൾ (11:2-14:40)
6. മരണാനന്തര ജീവിതം (15:1-58)
7. സാധുക്കൾക്കായുള്ള ധർമ്മശേഖരണം (16:1-4)
8. യാത്രാ പദ്ധതികൾ (16:5-12).

4. സമാപനം (16:13-24): സമാപനഭാഗത്തു അന്തിമ ഉപദേശങ്ങളും വ്യക്തിപരമായ അഭിവാദനങ്ങളും കാണാം. ഒരു അനുഗ്രഹവാക്യത്തോടെ ലേഖനം അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

ലേഖനങ്ങളുടെ ആരംഭവും അവസാനവും എല്ലാ ലേഖനങ്ങളിലും ഏകദേശം ഒരുപോലെതന്നെയാണ്. സന്ദേശഭാഗം ഓരോ സഭയുടെയും സാഹചര്യങ്ങൾക്കും പ്രത്യേക വിഷയങ്ങൾക്കുമനുസരിച്ച് വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കും. ഒന്നാം കോറിന്തോസ് ലേഖനത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളെ പൗലോസ് സമീപിച്ച രീതി രണ്ടു തരത്തിലാണ് എന്നു ചിലർ വിലയിരുത്തുന്നു. കേട്ടറിഞ്ഞ കാര്യങ്ങളുടെ ചർച്ചകളിൽ പൗലോസ് കാർക്കശ്യത്തോടെ തന്റെ നിലപാടുകൾ സ്ഥാപിക്കുകയും കോറിന്തോസിലെ സാഹചര്യങ്ങളെ കഠിനമായ ഭാഷയിൽ അപലപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇക്കാര്യങ്ങളിൽ കോറിന്തോസുകാരുമായി യാതൊരു ചർച്ചയ്ക്കും പൗലോസ് തയ്യാറാകുന്നില്ല. തന്റെ നിലപാടുകൾ അനുസരിക്കാൻ കല്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. മറിച്ചുള്ള നിലപാടുകൾ യാതൊരു വിധത്തിലും ചർച്ചയിൽ ഉൾപ്പെടുത്താൻ അപ്പസ്തോലൻ താല്പര്യപ്പെടുന്നില്ല.

കത്തുമുഖേന ചോദിച്ച കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച മറുപടികളിൽ കൂടുതൽ വിട്ടുവീഴ്ചയും കോറിന്തോസുകാരുടെ ഭാഗം കേൾക്കാനുള്ള താല്പര്യവും കാണാം. അവരുടെ നിലപാടുകൾ അപഗ്ര

ഥിച്ച ശേഷമാണ് പൗലോസ് തന്റെ തീരുമാനങ്ങൾ അറിയിക്കുന്നത്. കോറിന്തോസുകാർ എടുത്ത നിലപാടുകളും ഉയർത്തിയ മുദ്രാവാക്യങ്ങളും ഉദ്ധരിച്ചശേഷം അവയ്ക്ക് തിരുത്തലുകൾ നൽകുന്ന രീതിയാണ് ഇവിടെ പൊതുവേ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

കോറിന്തോസിലെ സഭയ്ക്ക് പുറമേ നിന്ന് കാര്യമായ പ്രതിസന്ധികളൊന്നും ഇല്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ ഉള്ളിലെ ഭിന്നതകൾ അതിരുകൂലായിരുന്നു. കക്ഷിമത്സരങ്ങളും അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങളും നേതാക്കളുടെ പക്ഷം പിടിച്ചുള്ള വിഭാഗീയതയും സഭയുടെ ഐക്യത്തെയും സ്നേഹത്തെയും തകർത്തു. വിവിധ കാരണങ്ങളാൽ പലപ്പോഴായി രൂപപ്പെട്ടതാണ് ഇത്തരം ആന്തരിക പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം. കോറിന്തോസിലെ സമൂഹത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ സഭയിലെ സാഹചര്യങ്ങൾ അവയുടെ സ്വാഭാവിക പരിണാമം തന്നെയാണെന്നു കാണാം. സാമൂഹികവും ജാതീയവുമായ വ്യത്യാസങ്ങളും അകൽച്ചകളും കോറിന്തോസിലുണ്ടായിരുന്നു. പണക്കാരും പാവപ്പെട്ടവരും പരസ്പരം ബന്ധമില്ലാതെ വേർതിരിഞ്ഞു നിന്നിരുന്നു. വിജാതീയ ആരാധനകളിലും വിരുന്നുകളിലുംനിന്ന് വിട്ടുനിൽക്കുകയെന്നത് വിശ്വാസ സംരക്ഷണത്തിനാവശ്യമാണെന്ന് കോറിന്തോസുകാർക്കും തോന്നിയില്ല. തങ്ങളുടെ ആത്മീയവരങ്ങൾ തങ്ങളെ അസാധാരണക്കാരാക്കിയിരിക്കുന്നുവെന്നും ഇനിമേൽ ധർമ്മീകനിയമങ്ങളോ കുടുംബബന്ധങ്ങളോ ഒന്നും തങ്ങളെ ബാധിക്കില്ല എന്നും ചിലർ കരുതി. വിവാഹംപോലും ആവശ്യമില്ലായെന്നു ചിലർ നിശ്ചയിച്ചു. മരിച്ചവർ ഉയിർക്കുക എന്നത് യുക്തിക്കു നിരക്കുന്നതല്ല എന്നു ചിലർ വാദിച്ചു. ഓരോരുത്തരും താന്താങ്ങളുടെ വഴിക്കു ചിന്തിക്കുകയും മറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നവരെ വിധിക്കുകയും പൊതുവായ ജീവിതക്രമങ്ങളെയും നിയമങ്ങളെയും ആചാരങ്ങളെയും പുച്ഛിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പസ്തോലന്റെ അധികാരത്തെയും മറ്റുസഭകളുമായുള്ള കൂട്ടായ്മയേയുംപോലും ചില കോറിന്തോസുകാർ തിരസ്കരിച്ചു. ഇത്തരത്തിൽ വിശ്വാസ ജീവിതത്തിലും ധർമ്മീകതയിലും ആടിയുലഞ്ഞ ഒരു സഭയ്ക്കാണ് സഭയുടെ സ്ഥാപനവും പിതാവുമായ പൗലോസ് തന്റെ കരുതൽ വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിയത്.

ഡോ. ജോസ് വടക്കോട

4 കോറിന്തോസുകാർക്ക് എഴുതിയ രണ്ടാംലേഖനം

ആമുഖം

കോറിന്തോസുകാർക്കുള്ള സുദീർഘമായ കത്ത് (1 കോറി 1:16) എഴുതി അവസാനിപ്പിച്ച്, തന്നെ കാണാൻ കോറിന്തോസിൽനിന്ന് വന്ന സുഹൃത്തുക്കളെ ഏൽപ്പിച്ച് സഭയിൽ അതു വായിക്കാൻ ചുമതലപ്പെടുത്തിയതോടെ സഭയിലെ പ്രതിസന്ധികൾ പൂർണ്ണമായും പരിഹരിക്കപ്പെടും എന്ന് പൗലോസ് കരുതി. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതീക്ഷ അൽപവും യാഥാർത്ഥ്യമായില്ലെന്നു മാത്രമല്ല പ്രശ്നങ്ങൾ കൂടുതൽ വഷളാകുകയാണ് ചെയ്തത്. പൗലോസിനെതിരായി കടുത്ത എതിർപ്പ് കോറിന്തോസിലുണ്ടായി. ചില സഭാശുശ്രൂഷകർ പൗലോസിനെ നിശിതമായി തള്ളിപ്പറയുകയും വിമർശിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ പുതിയ സാഹചര്യത്തിലാണ് രണ്ടാമതൊരു ലേഖനംകൂടി കോറിന്തോസുകാർക്കായി പൗലോസ് എഴുതുന്നത്.

എന്താണ് ഒന്നാം ലേഖനത്തിനും, രണ്ടാം ലേഖനത്തിനുമിടയിൽ സംഭവിച്ചിരിക്കാനിടയുള്ളത് എന്ന് പൂർണ്ണമായും വ്യക്തമല്ല. രണ്ടാം ലേഖനത്തിൽ, കോറിന്തോസിലെ സഭയിൽ തന്റെ രണ്ടാമത്തെ സന്ദർശനത്തെക്കുറിച്ച് അപ്പസ്തോലൻ പരാമർശിക്കുന്നു. ആ സന്ദർശന സമയത്തുണ്ടായ അപ്രതീക്ഷിതമായ ഒരു ദുഷ്പെരുമാറ്റത്തെ സംബന്ധിച്ചും അതിനോടു ബന്ധപ്പെട്ട് പൗലോസ് അവർക്കെഴുതിയ വേദനിപ്പിക്കുന്ന ഒരെഴുത്തിനെക്കുറിച്ചുമുള്ള സൂചന നമുക്കിവിടെ ലഭിക്കുന്നു. (2 കോറി 1:15-2:12) ഉടൻ തന്നെ താൻ മൂന്നാമതൊരു തവണകൂടി കോറിന്തോസുകാരെ സന്ദർശിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുകയാണെന്നും ഇവിടെ നാം വായിക്കുന്നു. (2 കോറി 10:2; 12:14; 13:1) മേൽപറഞ്ഞ സന്ദർഭങ്ങളും അനുബന്ധ സംഭവങ്ങളും സംഭവിച്ച ക്രമം പലതരത്തിലാണ് വ്യാഖ്യാതാക്കൾ മനസ്സിലാക്കുന്നത്.

രണ്ടാം കോറിന്തോസ് ലേഖനം ഒറ്റലേഖനമല്ല എന്നും ചുരുങ്ങിയ പക്ഷം 10-13 അദ്ധ്യായങ്ങളെങ്കിലും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സാഹചര്യത്തെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നതാണെന്നും പല വ്യാഖ്യാതാക്കളും കണക്കാക്കുന്നു. സംഭവങ്ങളുടെയും, ഭാഷാപരവും വിഷയപരവുമായ ക്രമീകരണങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ മേൽപറഞ്ഞ ഭാഗത്തെ (10-13) ഒരു സ്വതന്ത്രലേഖനമായി കണക്കാക്കുന്നതു പോലെതന്നെ മറ്റു രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ കൂടി കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടവയാകാമെന്ന് സമർത്ഥിക്കുന്നവരുമുണ്ട്. ഈ ഭാഗങ്ങൾ 2:14-7:4; 6:14-7:1 എന്നിവയാണ്. ഇതിൽ രണ്ടാമത്തേത് ആദ്യഭാഗത്തിന്റെ ഉള്ളിൽതന്നെ വരുന്നതാണ്. കൂട്ടിച്ചേർക്കൽ സംബന്ധിച്ച വിവിധ പഠനങ്ങളും, നിഗമനങ്ങളും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇത്തരത്തിലുള്ള യാതൊരു ആധികാരിക രേഖകളും നമുക്ക് ലഭ്യമല്ല. രണ്ടാം കോറിന്തോസ് ലേഖനം ഒറ്റ ലേഖനമായാണ് ആദ്യന്യൂറ്റാണ്ടുകൾമുതൽ പരിഗണിച്ചിരുന്നത്. ആശയപരമായും വാക്കുകളുടെ ഉപയോഗത്തിലും വിഷയ തുടർച്ചയിലും ചേർച്ചക്കുറവുകൾ പ്രത്യക്ഷമായി തോന്നാമെങ്കിലും അവയെല്ലാം ലേഖന രചനയുടെ പ്രാചീന കാലത്തെ സങ്കീർണ്ണതകൾ വിലയിരുത്തുമ്പോൾ സ്വാഭാവികം മാത്രമാണ്. സുദീർഘമായ ഒരു ലേഖനം എഴുതി തീർക്കാൻ ദിവസങ്ങൾതന്നെ എടുക്കും എന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്. ചിലർ എഴുത്തുകാരുടെ സഹായത്തോടെയാണ് രചന നടത്തുന്നത്. ഓരോ നിശ്ചിത ഭാഗവും അവസാനിപ്പിച്ച് അടുത്തത് തുടങ്ങുന്നതിനിടയിൽ വന്നുചേരുന്ന പുതിയ സംഭവ വികാസങ്ങളും അപ്പസ്തോലന്റെ മാനസിക നിലപാടുകളുമെല്ലാം ലേഖനഭാഗത്ത് ഉൾച്ചേർന്നിട്ടുണ്ട്. ആയതിനാൽ വിവിധ ലേഖനങ്ങളെ നോക്കുകൂട്ടിച്ചേർക്കലുകളെന്നോ കണക്കാക്കുന്നതിനേക്കാൾ സങ്കീർണ്ണമായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ, വൈകാരിക സംഘർഷങ്ങളുടെ നടുവിൽ രചിച്ച ലേഖനമെന്ന നിലയിൽ വന്നുചേർന്നിട്ടുള്ള സ്വാഭാവിക പ്രത്യേകതകളായി വേണം മേൽപറഞ്ഞവയെ വിലയിരുത്തുവാൻ.

കോറിന്തോസുകാർക്കുള്ള രണ്ടാം ലേഖനത്തെ ഒറ്റലേഖനമെന്ന തരത്തിലാണ് നാം പരിഗണിക്കുന്നത്. ഒന്നാം ലേഖനത്തിനു ശേഷം സംഭവിച്ചിരിക്കാനിടയുള്ള കാര്യങ്ങളെ സാമാന്യമായി താഴെപ്പറയും വിധം ക്രോഡീകരിക്കാം. ഏ.ഡി. 55-ലെ വേനൽക്കാലത്തോടെ പൗലോസ് എഫേസോസിൽനിന്ന് കോറിന്തോസിലെത്തുന്നു. ഈ സന്ദർശന കാര്യം മുൻകൂട്ടി എഴുതിയിരുന്നതിൽപ്രകാരമായിരുന്നു (1 കോറി 16:1-5). ഈ സന്ദർശനത്തിനു മുൻപ്, താൻ രണ്ടു തവണ അവരെ സന്ദർശിക്കുമെന്ന് അപ്പസ്തോലൻ വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരുന്നു: എഫേസോസിൽനിന്ന് മക്കദോനിയക്ക് പോകുന്ന വഴിക്കും മക്കദോനിയായിൽനിന്നുള്ള മടക്കയാത്രയിലും (2 കോറി 1:15-2:4). എന്നാൽ മുൻകൂട്ടി പറഞ്ഞിരുന്ന ആ രണ്ട് യാത്രാ പരിപാടികളിൽ ആദ്യ സന്ദർശന സമയത്ത് അശുഭകരമായ ചില കാര്യങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നു (2 കോറി 2:1-9). മക്കദോനിയായിൽനിന്ന് മടങ്ങുന്ന വഴി കോറിന്തോസ് സന്ദർശിക്കാതെ എഫേസോസിലേക്ക് നേരിട്ടു പോകാൻ ആദ്യ സന്ദർശനത്തിലെ തിക്താനുഭവം ഇടയാക്കി എന്നു കരുതാവുന്നതാണ്.

എഫേസോസിൽ മടങ്ങിയെത്തിയശേഷം വലിയ ദുഃഖത്തോടും ഹൃദയവ്യഥയോടും വളരെ കണ്ണീരോടുംകൂടി (2 കോറി 2:4) പൗലോസ് കോറിന്തോസുകാർക്ക് ഒരു കത്തെഴുതി. ഈ കത്താണ് 2 കോറി 10:13 എന്ന ചില വ്യാഖ്യാതാക്കൾ വാദിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആ നിലപാട് സ്വീകാര്യമല്ല. ഇത് നമുക്ക് ലഭ്യമല്ല എന്നു കരുതുകയാണ് അഭികാമ്യം. ഒന്നാം കോറിന്തോസ് ലേഖനത്തിൽ പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്ന മറ്റൊരു കത്തും (1 കോറി 5:9) നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കാം. പൗലോസും കോറിന്തോസുകാരും തമ്മിൽ കൂടുതൽ കത്തിടപാടുകൾ നടന്നിരിക്കാനുള്ള സാധ്യത യാണിത് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. മേൽപറഞ്ഞ വേദനിപ്പിക്കുന്ന കത്ത് തീത്തോസ് വശമായിരിക്കണം പൗലോസ് കോറിന്തോസിൽ എത്തിക്കുന്നത്.

ഇതിനുശേഷം പൗലോസ് എഫേസോ സിൽനിന്ന് വടക്ക് ത്രോവാസി ലേക്കു പോകുന്നു. അവിടെവെച്ച് കോറിന്തോസിൽനിന്ന് മടങ്ങിവരുന്ന തീത്തോസിനെ കണ്ടുമുട്ടാം എന്ന പ്രതീക്ഷയോടെയാണ് അദ്ദേഹം പോകുന്നത്. എന്നാൽ തീത്തോസിനെ അവിടെവെച്ച് കാണാൻ കഴിയാതെ വന്നതിനാൽ മക്കദോനിയായിലേക്ക് വീണ്ടും എത്തിച്ചേരുകയും അവിടെ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടുമുട്ടുകയും കോറിന്തോസിലെ വിവരങ്ങൾ അറിയുകയും ചെയ്യുന്നു (2 കോറി 2:12-14; 7:14-16). കോറിന്തോസിലെ മാറിയ സാഹചര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് തീത്തോസ് പൗലോസിനെ ധരിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വളരെ ആശ്വാസത്തോടും സമാധാനത്തോടുംകൂടിയാണ് പൗലോസ് തന്റെ അടുത്ത ലേഖനം (2 കോറി 1:13) എഴുതുന്നത്.

കോറിന്തോസുകാർ തന്റെ താക്കീതുകൾ സ്വീകരിച്ചതിലും അവിടുത്തെ സ്ഥിതിഗതികൾ നിയന്ത്രണവിധേയമായതിലും ഉള്ള ആശ്വാസം വ്യക്തമാക്കുന്നതാണ് ലേഖനത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗം (1:7). തുടർന്ന് ജറുസലേമിലെ സാധുക്കളായ സഹോദരർക്കുവേണ്ടിയുള്ള ധനസമാഹരണം സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങൾ വിശദമായി ചർച്ചചെയ്യുന്നു. (8-9) ഒന്നാം ലേഖനത്തിൽ ഇക്കാര്യം മുമ്പേ സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നതാണ്. ലേഖനത്തിന്റെ അവസാനഭാഗത്ത് (10-13) ജറുസലേമിൽനിന്നു വന്ന വ്യാജ അപ്പസ്തോലൻമാരായ ചില മിഷണറിമാരെ പരാമർശിച്ചു ചില കാർക്കശ്യ നിലപാടുകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. തന്റെ അപ്പസ്തോലസ്ഥാനത്തെയും സഭാശുശ്രൂഷകളെയും സാധൂകരിക്കാനും ഉറപ്പിക്കാനും ചില കാര്യങ്ങൾ (2 കോറി 14-7:4; 2 കോറി 10:13) വ്യക്തമായി അവതരിപ്പിക്കാനും പൗലോസ് ഈ ലേഖനത്തിൽ ഇടംകണ്ടെത്തുന്നു.

കോറിന്തോസുകാരുടെ നിലപാടുകളിലും പെരുമാറ്റത്തിലും പൗലോസിനുണ്ടായ വിഷമവും അത്യപ്തിയും ലേഖനത്തിലുടനീളം വ്യക്തമാണ്. പരസ്പരം വഴക്കിട്ട രണ്ടുകൂട്ടരുടെ അനുരഞ്ജനത്തിനുശേഷം നടക്കുന്ന ആശയ കൈമാറ്റത്തിന്റെ സഭാവം ഇവിടെ ഉപയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകളിലും വാദഗതികളിലും പ്രകടമാണ്. ആദ്യദ്ധ്യായങ്ങളിൽ (1-7) നിറഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന ഞങ്ങൾ-നിങ്ങൾപ്രയോഗങ്ങൾതന്നെ അതിന് നല്ല ഉദാഹരണമാണ്. തന്നെ അധികേഷപിക്കുകയും തിരസ്കരിക്കുകയും ചെയ്തവരെങ്കിലും അവരെ

പിതൃസഹജമായ കരുതലോടും അതേസമയം കാർക്കശ്യത്തോടും കൂടിയാണ് അപ്പസ്തോലൻ നേരിടുന്നത് (6:13; 7:2).

പൗലോസിന്റെ രണ്ടാം കോറിന്തോസ് ലേഖനം ഒരേസമയത്ത് എഴുതിയതാണോ പല ലേഖനങ്ങൾ കൂടിച്ചേർന്നതാണോ തുടങ്ങിയ ചർച്ചകൾ വ്യാഖ്യാതാക്കൾക്ക് പൂർണ്ണ ഉത്തരം നൽകാൻ കഴിയാത്ത വിഷയമാണ്. ലേഖനം ഇന്ന് നമുക്ക് ലഭ്യമായിരിക്കുന്ന രീതിയിൽ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളുടെ പൊതുവായ ഘടനയിലെ എല്ലാ ഘടകങ്ങളും ഇവിടെ ഭംഗിയായി സമന്വയിച്ചിരിക്കുന്നതായി കണ്ടെത്താം. ആരെഴുതി, ആർക്കെഴുതി തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളും ആശംസാവാക്യവും പതിവ് ശൈലിയിൽതന്നെയാണ് (1:1-2). തുടർന്ന് നന്ദിയും പ്രാർത്ഥനയുമാണ് (1:3-7). ലേഖനത്തിന്റെ സന്ദേശഭാഗം (1:8-13:10) വിവിധ മേഖലകളിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നുണ്ടെങ്കിലും അടിസ്ഥാനപരമായി ക്രിസ്തീയ ശുശ്രൂഷയെ സംബന്ധിച്ച പൗലോസിന്റെ ദർശനം പൂർണ്ണമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഉപദേശങ്ങളും അവസാന ആശംസയും അനുഗ്രഹവാക്യവുമായി ലേഖനം അവസാനിക്കുന്നു (13:11-13).

കോറിന്തോസിൽ സംഭവിച്ച എതിർപ്പുകളും പ്രതിസന്ധികളുമാകട്ടെ, ഇപ്പോൾ പരസ്പരം പൊരുത്തപ്പെട്ടതിന്റെ ആശ്വാസമാകട്ടെ, ഭാവിയെ സംബന്ധിച്ച പ്രതീക്ഷകളാകട്ടെ - എല്ലാം ക്രിസ്തീയ ശുശ്രൂഷകളുടെ സമവാക്യങ്ങളിലാണ് പൗലോസ് കാണുന്നത്. താൻ എന്തെല്ലാം ചെയ്താലും അതെല്ലാം സഭയ്ക്കുവേണ്ടിയാണ്; ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടിയാണ്. കോറിന്തോസുകാർ എന്തെല്ലാം ചെയ്യണമെന്ന് അപ്പസ്തോലൻ ആവശ്യപ്പെട്ടോ, അവയെല്ലാം ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമാകുന്ന സഭയുടെ ഉൽക്കർഷത്തിനുവേണ്ടിയാണ്. സഭാശുശ്രൂഷയിൽ എന്തെല്ലാം മഹത്വമുണ്ടെങ്കിലും അതെല്ലാം ക്രിസ്തുവിന്റേതാണ്. സഭയിൽ ശുശ്രൂഷ കരുടെ സ്ഥാനം ആ നിലയിൽ മാത്രമാണ്.

തന്റെ സഹനങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ആശ്വാസത്തിനും രക്ഷയ്ക്കും വേണ്ടിയാണെന്ന് കോറിന്തോസുകാരെ പൗലോസ് ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു (1:6). ശുശ്രൂഷയുടെ ഭാഗമായ സഹനങ്ങൾ ആശ്വാസത്തിലേക്കും അനുരഞ്ജനത്തിലേക്കും നയിക്കുന്നു. ദൈവം ക്രിസ്തുവഴി ഞങ്ങളെ തന്നോട് രമ്യപ്പെടുത്തുകയും, രമ്യതയുടെ ശുശ്രൂഷ ഞങ്ങൾക്കു നൽകുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു (5:18).

ജറുസലേമിലെ ദരിദ്രരായ സഹോദരങ്ങൾക്ക് വേണ്ടിയുള്ള ധനസമാഹരണത്തിൽ ആത്മാർത്ഥമായി പങ്കുചേരുവാൻ പൗലോസ് കോറിന്തോസുകാരെ ഉപദേശിക്കുന്നു. അതു സുവിശേഷത്തിനായുള്ള ഒരു ശുശ്രൂഷയാണ്. സേവനത്തിന്റെ ഈ ശുശ്രൂഷ വിശുദ്ധരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുക മാത്രമല്ല ദൈവത്തിനർപ്പിക്കുന്ന കൃതജ്ഞതാസ്തോത്രമായി മാറുകയും ചെയ്യുന്നു (9:12). രണ്ടാം കോറിന്തോസ് ലേഖനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തീയശുശ്രൂഷയിൽ ആത്മപ്രശംസക്കുപോലും ഒരു സുപ്രധാന സ്ഥാനമുണ്ട്. മാനുഷികമായ ഒരു ആത്മപ്രശംസയല്ല ഇത്. അഭിമാനിക്കുന്നവൻ കർത്താവിൽ

അഭിമാനിക്കട്ടെ (1 കോറി 3-21) എന്ന നിലപാട് ഭിന്നമായ പശ്ചാത്തലത്തിൽ അപ്പസ്തോലൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. മാനുഷിക പരിമിതികളെ മറികടക്കുന്ന ദൈവകൃപയുടെ അനുഭവങ്ങളാണ് ക്രിസ്തീയ ശുശ്രൂഷയിൽ യഥാർത്ഥ്യമാകുന്നത്.

വിഷയക്രമീകരണം

രണ്ടാം കോറിന്തോസ് ലേഖനത്തിലെ വിഷയക്രമീകരണം താഴെപ്പറയുന്ന പ്രകാരമാണ്. പൗലോസിന്റെ മിക്ക ലേഖനങ്ങളിലും കണ്ടെത്തുന്ന അവതരണരീതി ഇവിടെയും ദൃശ്യമാണ്. ഏറ്റവും പ്രധാന വിഷയത്തിൽ ആരംഭിച്ച് രണ്ടാമതൊരു വിഷയവും ചർച്ച ചെയ്തശേഷം ആദ്യ വിഷയത്തിലേക്ക് കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുന്ന രചനാരീതിയാണിത്. യഥാർത്ഥ അപ്പസ്തോലന്റെ അടയാളങ്ങൾ ഏവയെന്ന് എടുത്തു കാണിച്ച് തന്റെ അപ്പസ്തോല സ്ഥാനത്തെയും ശുശ്രൂഷയെയും സാധൂകരിക്കുന്നു. ലേഖനത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗവും(1-7 അദ്ധ്യായങ്ങൾ) അവസാനഭാഗവും (10-13 അദ്ധ്യായങ്ങൾ) ഇക്കാര്യമാണ് ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്. ഈ ചർച്ചയുടെ മധ്യത്തിലായാണ് ജറുസലേം സഭക്കുവേണ്ടിയുള്ള ധനശേഖരണം സംബന്ധിച്ച താത്വികവും പ്രായോഗികവുമായ പഠനങ്ങൾ. പഠന സൗകര്യാർത്ഥം ഇപ്രകാരം വിഷയങ്ങൾ ക്രമീകരിക്കാം.

1. ആമുഖം (1:1-2)
2. നന്ദി, പ്രാർത്ഥന (1:3-11)
3. സഹനത്തിന്റെയും സമാശ്വാസത്തിന്റെയും ക്ഷമയുടെയും ശുശ്രൂഷ (1:12-2:13)
4. മഹത്വത്തിന്റെയും അനുരഞ്ജനത്തിന്റെയും പുതിയ ഉടമ്പടിയുടെ ശുശ്രൂഷ (2:14-5:21)
5. നീതീകരണത്തിന്റെയും സഹനത്തിന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിലേക്കുള്ള ദൈവശക്തിയുടെയും ശുശ്രൂഷ (6:1-7:16)
6. ഔദാര്യപൂർണ്ണമായ ദാനത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷ (8:1-9:15)
7. ബലഹീനതയിലെ ശുശ്രൂഷ - ആത്മാഭിമാനത്തിന്റെ അടിത്തറ (10:1-13; 10)
8. സമാപനം (13:11-13)

ഡോ. ജോസ് വടക്കോടം

ഗലാത്തിയാക്കാർക്ക് എഴുതിയ ലേഖനം

ആമുഖം

പുതിയനിയമത്തിലെ ഒൻപതാമത്തെ പുസ്തകമായി പട്ടികയിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥമാണ് പൗലോസ് ഗലാത്തിയായിലെ സഭകൾക്ക് എഴുതിയ ലേഖനം. ഈ ഗ്രന്ഥം എക്കാലവും പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളുടെ ശേഖരത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു. ആദിമസഭാസമൂഹങ്ങളുടെ ചിത്രം, പൗലോസിന്റെ വിജാതീയർക്കായുള്ള സുവിശേഷമറിയിക്കലിനായുള്ള നിയോഗം, യേശു ജീവിതപീഡാനുഭവ-മരണോത്ഥാനങ്ങളിലൂടെയും അരുപിയുടെ സാന്നിധ്യത്തിലൂടെയും പ്രവർത്തനത്തിലൂടെയും സംജാതമായ ദൈവപുത്രസ്ഥാനം, വിശ്വാസത്തിലൂടെയുള്ള നീതീകരണം, ദൈവാത്മാവിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിൽ കീഴിലുള്ള ക്രിസ്തീയ ജീവിതശൈലി, യഥാർത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അന്തരർത്ഥങ്ങൾ തുടങ്ങിയ പ്രധാന ദൈവശാസ്ത്രവിഷയങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതും സാഹിത്യമികവിന്റെ മകുടോദാഹരണവുമായ ലേഖനമാണിത്. ലേഖനഘടനയെ ക്രിയാത്മകമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതും ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷത്തിന്റെ അന്തർധാരകളെ വചനാധിഷ്ഠിതമായും വാഗ്മിത്വത്തിന്റെ മികവോടുകൂടിയും കൈമാറുന്നതും ഗലാത്തിയായിലെ സഭകൾക്കെഴുതപ്പെട്ട ലേഖനത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളാണ്.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്

പൗലോസാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്റെ രചയിതാവ് എന്ന വസ്തുതയ്ക്ക് ലേഖനം തന്നെയാണ് സാക്ഷി (1:2; 5:2). അദ്ദേഹം മാനസാന്തരത്തിന് മുൻപ് യഹൂദനായിരുന്നു എന്നും (1:13) വിജാതീയർക്കായി സുവിശേഷമറിയിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം നിയോഗിക്കപ്പെട്ടുവെന്നും സ്വജീവിതത്തിലൂടെ സുവിശേഷത്തിന് മാതൃകയായി എന്നും ലേഖനത്തിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട് (1:13-17; 1:13-2:21). പൗലോസ് സ്വന്തം വാക്കുകളിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്ന എന്ന സാക്ഷ്യവും (6:11-18) രചനാശൈലിയും, ദൈവശാസ്ത്രചിന്തകളും മൂന്നറിയിപ്പുകളും വൈകാരികമായ സമീപനങ്ങളും (3:1-5; 1:6)

ലേഖനകർത്താവ് പൗലോസാണ് എന്നതിന് ഉറപ്പു നൽകുന്നു. മറ്റൊരാൾ ഇത്രയധികം വൈകാരിക അടുപ്പത്തോടും തീക്ഷ്ണതയോടും ഉറ്റ ബന്ധത്തിന്റെ ശൈലിയിലും ആധികാരികതയോടും അവതരിപ്പിക്കുവാൻ പൗലോസ് അനുവദിക്കുവാൻ സാധ്യതയില്ല.

മാർസിയോൻ (ഏ. ഡി. 140), അത്തനാഗോറസ്, രക്തസാക്ഷിയായ ജസ്റ്റിൻ തുടങ്ങിയ ആദ്യകാല ചിന്തകരായ ചരിത്രകാരന്മാരും, പോളി കാർപ്പ്, അന്ത്യോക്യയിലെ ഇഗ്നേഷ്യസ് തുടങ്ങിയ സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ രചനകളും 180ലെ മുന്ദ്രോറിയൻ കാനനം ഈ ലേഖനം പൗലോസ് രചിച്ചതാണ് എന്ന് സംശയമെന്യേ തെളിയിക്കുന്നു. അതിനാൽ ലേഖനം പൗലോസിന്റെ തൂലികയിൽനിന്നും ജന്മംകൊണ്ടതാണ് എന്ന നിലപാടിന് വ്യക്തത ലഭിക്കുന്നു.

സ്വീകർത്താക്കൾ, രചനാകാലം

ഗലാത്തിയായിലെ സഭകൾക്കെഴുതുന്നു (1:2; 3:1) എന്നാണ് ലേഖനത്തിൽ പറയുക. ബഹുവചനത്തിന്റെ ഉപയോഗം പല സമൂഹങ്ങളാണ് അതിന്റെ സ്വീകർത്താക്കൾ എന്നർത്ഥമാക്കുന്നു. ആധുനികതൂർക്കിയുടെ ഭാഗമാണ് ഏഷ്യാമൈനറിൽ ഗലാത്തിയാ എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന റോമൻ പ്രവിശ്യ. ഇതിലുൾപ്പെട്ടിരുന്ന പ്രദേശങ്ങൾ രാഷ്ട്രീയവ്യതിയാനങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് വ്യത്യസ്തങ്ങളായിരുന്നതുകൊണ്ട് പൗലോസിന്റെ ലേഖനത്തിൽ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്ന ഗലാത്തിയ ഏതെന്ന് കൃത്യമായി പറയുക എളുപ്പമല്ല. അത് വടക്കൻ ഗലാത്തിയായിലെയോ തെക്കൻഗലാത്തിയായിലെയോ സഭകൾ ആകാം എന്നതാണ് സാധ്യത. നടപടിഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സാക്ഷ്യമനുസരിച്ച് ഒന്നാം പ്രേഷിതയാത്രയിൽ പൗലോസ് തെക്കൻ ഗലാത്തിയായിൽ പിസിദിയായിലെ അന്ത്യോക്യയിലും, ഇക്കോണിയത്തിലും ലിസ്ത്രായിലും ദെർബേയിലും സഭകൾ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു (നട 13:14-51; 14:16). രണ്ടാം യാത്രയിലും വീണ്ടും അവരെ സന്ദർശിക്കുന്നതായി കാണുന്നു (നട 16:1-2). വടക്കൻ ഗലാത്തിയായുടെ ഭാഗങ്ങളായ ആൻസീറാ, പെസ്സീനൂസ്, താവിയും എന്നിവിടങ്ങളിൽ രണ്ടാം യാത്രയിലും (നട 16:6). മൂന്നാം യാത്രയിലും (നട 18:2) സന്ദർശനം നടത്തിയതായി കാണുന്നു. ലേഖനത്തിൽ 4:8; 5:2-3; 6:12-13 എന്നീ വചനങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയ സൂചനകൾ ഗലാത്തിയായിലെ സഭകൾ മിക്കവാറും യഹൂദേതര ക്രിസ്ത്യാനികൾ അടങ്ങിയതായിരുന്നു എന്ന നിഗമനത്തിലാണ് എത്തിച്ചേരുക. തെക്കൻ ഗലാത്തിയായിൽ പിസിദിയായിലെ അന്ത്യോക്യയിലും, ലിസ്ത്രായിലുമെല്ലാം പ്രധാനമായും യഹൂദർ വസിച്ചിരുന്നതിനാൽ വടക്കൻ ഗലാത്തിയായിൽ വസിച്ചിരുന്ന വിജാതീയരിൽ നിന്നും സുവിശേഷത്തെ സ്വീകരിച്ച് യേശു അനുഗാമികളായിത്തീർന്നവരും എന്നാൽ പിന്നീട് വ്യക്തമായ സാധൂനങ്ങളാൽ (1:6-10; 3:1-5) അതിൽ നിന്നും വ്യതിചലിക്കുവാൻ കാരണമായിട്ടുള്ളവരുമായിരിക്കണം ലേഖനത്തിന്റെ സ്വീകർത്താക്കൾ. വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചിട്ട് ഏറെനാളായിട്ടില്ല എന്നത് 1:6 ൽ നിന്നും ലഭിക്കുന്ന ധ്വനിയാണ്.

ചുരുക്കത്തിൽ വടക്കൻ ഗലാത്തിയായിലെ രണ്ടാം സന്ദർശനത്തിനുശേഷം (നട 18:23) ഈ ലേഖനം എഴുതപ്പെട്ടു (ഗലാ 4:1) എങ്കിൽ ഏ.ഡി. 54-55 കാലഘട്ടത്തിൽ എഫേസൂസിൽ നിന്നും എഴുതിയതായിരിക്കണം.

മറിച്ച് തെക്കൻ ഗലാത്തിയായിലാണ് ഇവർ വസിച്ചിരുന്നത് എന്ന നിഗമനമെടുത്താൽ ഏ.ഡി. 49-50 കാലഘട്ടത്തിൽ അന്ത്യോക്യയിൽ നിന്നും എഴുതിയതാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കേണ്ടി വരും. കൃത്യവും വ്യക്തവുമായ തീരുമാനമെടുക്കുക ഏറെ ശ്രമകരമാണ്.

ലേഖനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം

ഏ. ഡി. 54ന് മുൻപായി പൗലോസ് ഗലാത്തിയാക്കാരുടെ ഇടയിൽ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുകയും സഭാസമൂഹത്തിന് രൂപം നൽകുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം യഹൂദരിൽ നിന്നും യേശു അനുഗാമികളായവർ ഗലാത്തിയായിൽ എത്തിച്ചേരുകയും യഥാർത്ഥസുവിശേഷത്തിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ മറ്റൊരു സുവിശേഷമറിയിക്കുകയും സഭാസമൂഹത്തിലെ അംഗങ്ങളെ യഥാർത്ഥ സുവിശേഷത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ലേഖനത്തിൽ ഇവരെക്കുറിച്ച് 1:7 (6-10); 3:1; 4:17; 5:7-12; 6:12-13 എന്നിവിടങ്ങളിൽ പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. അവർ പുറത്തുനിന്ന് വന്നവരും ഗലാത്തിയാക്കാരുടെയിടയിൽ യഥാർത്ഥ സുവിശേഷത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണകളിൽനിന്നും അവരെ വ്യതിചലിപ്പിക്കുന്നതിന് പങ്കുവഹിച്ചവരുമാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ കൃപയിൽ നിങ്ങളെ വിളിച്ചുവന്നെ ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ തക്കവിധം വ്യത്യസ്തമായ സുവിശേഷമായിരുന്നു (1:6-7). ദൈവം ക്രിസ്തുവിലൂടെ നൽകിയ സുവിശേഷത്തെ അവർ വികലമാക്കി. അവർ തന്ത്രശാലികളും കപടനാട്യക്കാരും വഴിതെറ്റിക്കുന്നവരുമാണ്. അവരുടെ ഇടപെടലിനുമുമ്പ് ഗലാത്തിയാക്കാർ സുവിശേഷജീവിതത്തിൽ വളരുന്നവരുമായിരുന്നു (5:7-12). എന്നാൽ എതിരാളികൾ അവരെ വശീകരിച്ചതിനാൽ നിയമത്തിന്റെ ചൊൽപ്പടിയിൽനിന്ന് സ്വതന്ത്രമായ പൗലോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ വളരുന്നതിന് തടസ്സമായി എന്നു മാത്രമല്ല അസ്വസ്ഥതകൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇവർ ഗലാത്തിയാക്കാരെ ഒറ്റപ്പെടുത്തി വശത്താക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിരിക്കണം. യഹൂദവൽക്കരണക്കാർ എന്നിവരെ വിശേഷിപ്പിക്കാറുണ്ട്. യഹൂദരെയും വിജാതീയരെയും ക്രിസ്തുവിൽ ഒന്നിപ്പിക്കുന്ന രക്ഷയെ വിശ്വാസംവഴി സ്വായത്തമാക്കുക എന്ന കാര്യത്തിൽ പൗലോസും എതിരാളികളും ഒന്നിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ മറ്റൊരു സുവിശേഷത്തിന്റെ പ്രഘോഷകർ യേശുവിലുള്ള രക്ഷ സ്വന്തമാക്കുന്നതിന് വിശ്വസിക്കുക മാത്രം ചെയ്താൽ പോരാനിയമാനുഷ്ഠാനവും അതുൾക്കൊള്ളുന്ന പരിച്ഛേദനവും പഞ്ചാംഗപ്രകാരമുള്ള ആചരണങ്ങളും തിരുനാളാഘോഷങ്ങളും നടത്തണമെന്നും വാദിച്ചു (ഗലാ 4:10-11). അതിനാൽ പൗലോസിന്റെ സുവിശേഷഭാഷ്യം (1:11-12; 1:13-2:21) ഭാഗികമാണെന്നും, പൗലോസ് പിൽകാലത്തു വന്നവനാണെന്നും, അപ്പസ്തോലന്മാർ എല്ലാവരും പരിച്ഛേദിതരായിരുന്നുവെന്നും അതിനാൽ പരിച്ഛേദനവും ഭക്ഷണനിയമങ്ങളുടെ അനുസരണവും രക്ഷയുടെ പാതയിൽ സാധകമാണെന്നും വാദിച്ചിരിക്കണം. എതിരാളികളുടെ ചിന്തയിൽ ദൈവം അബ്രാഹത്തിലൂടെ സകലജനതകളെയും അനുഗ്രഹിക്കുകയുണ്ടായി. അത് യേശുക്രിസ്തുവിലൂടെയും അരുപിയുടെ ദാനത്തിലൂടെയും നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (1:4-7; 5:22-6:10). പക്ഷേ അബ്രാഹവുമായുള്ള ഉടമ്പടി പരിച്ഛേദനകർമ്മവുമായും മറ്റു നിയമാചരണവുമായും അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൂടാതെ രക്ഷ സാധ്യമല്ല. ഇത്തരം ചിന്താധാരയിൽനിന്നും അവരെ മോചിപ്പിക്കു

വാൻവേണ്ടിയാണ് പൗലോസ് ദൈവികമായ യത്നം തനിക്കു ദൈവത്താൽ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ടതും (1:11-12) പൗലോസിന്റെ ജീവിതത്തിലൂടെ മാതൃകാപരമായി പ്രാവർത്തികമായതും (1:13-2:21) ഗലാത്തിയാക്കാർ പൗലോസിൽനിന്നും ശ്രവിച്ച് വിശ്വാസികൾ അരുപിയുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ കീഴിൽ ജീവിക്കുമായ (3:1-5; 4:4-7) സുവിശേഷത്തെ ഗാഢമായി ആശ്ലേഷിക്കുവാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്യുക. ക്രിസ്തു അവരിൽ രൂപപ്പെടുന്നതുവരെ അവർക്കായി ഈറ്റുനോവനുഭവിക്കുന്ന പൗലോസാണ് ലേഖനത്തിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നത് (4:19). അരുപിയുടെ തണലിൽ ജീവിക്കുവാനും പ്രലോഭിതരാകാതെ ക്രിസ്തുവിൽ നല്ല സമൂഹമായി വളരുവാനും അഭിലഷിക്കുകയും ന്യായവാദം നടത്തുകയും ചെയ്യുകയാണ് പൗലോസ് ചെയ്യുന്നത് (5:22-6:10). എതിരാളികളുടെ പ്രചരണത്തിനും വശീകരണത്തിനും വിധേയരായവരും വശീകരിക്കപ്പെട്ടവരും വ്യതിചലിക്കപ്പെട്ടവരുമായവരോട് യഥാർത്ഥ സുവിശേഷത്തിന്റെയും (1:11-12) ദൈവപുത്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും അർത്ഥവ്യാപ്തികളും പരിണിതഫലങ്ങളും അറിയിക്കുന്നതും ശാസിക്കുന്നതുമായ പശ്ചാത്തലത്തിൽ (1:6-10) വേണം ലേഖനത്തിന്റെ മുഖ്യവിഷയമായ സുവിശേഷത്തെയും അതനുസരിച്ചുള്ള ജീവിതശൈലിയെയും അവലോകനം ചെയ്യുവാൻ.

ഘടന

പൗലോസിന്റെ എല്ലാ ലേഖനങ്ങളിലും കാണുന്ന രൂപഘടന ഗലാത്തിയാക്കാർക്ക് എഴുതപ്പെട്ട ലേഖനത്തിലും പ്രകടമാണ് യവന-റോമൻ കത്തുകൾ എഴുതുമ്പോൾ സാധാരണയായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഘടനയെ യേശുക്രൈസ്തുവുമായ കാഴ്ചപ്പാടിലും ക്രിയാത്മകമായും വിപുലമാക്കി സുവിശേഷമറിയിക്കുന്നതിന് മാദ്ധ്യമമാക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്യുക. പഴയനിയമത്തിലും ലേഖനങ്ങൾക്ക് ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ് (2 സാമു 11:14; 1 രാജാ 21:8; 2 രാജാ 10:1-19:14; ഏശ 37: 14; എസ്രാ 4:27-23; ദിന 30:1). ഇതിൽനിന്നെല്ലാം രൂപം കൊണ്ടതും എന്നാൽ വ്യത്യസ്തവും സാഹചര്യാധിഷ്ഠിതവുമാണ് പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ. ഗലാത്തിയാക്കാർക്ക് എഴുതിയ ലേഖനത്തിൽ അഭിവാദനം, മുഖ്യസന്ദേശം ഉപസംഹാരം (അന്ത്യാഭിവാദനം) എന്നീ ഘടകങ്ങൾ വ്യക്തമാണെങ്കിലും സാധാരണ മറ്റു ലേഖനങ്ങളിൽ കാണുന്ന കൃതജ്ഞതാപ്രകാശനം ഇല്ല. കാരണം യേശുവിന്റെ യഥാർത്ഥ സുവിശേഷത്തിൽനിന്നും ഗലാത്തിയാക്കാർ വ്യതിചലിച്ചതിൽ ക്ഷുഭിതനായി ശാസനാഭാവത്തോടെ പ്രശ്നാവതരണം (1:6-10) നടത്തുകയാണ് ചെയ്യുക. കൃതജ്ഞതാപ്രകാശനത്തിനുപകരം ഒറ്റവാചകത്തിൽ ദൈവത്തിന് മഹത്വമർപ്പിക്കുന്നതായി കാണാം (1:5). ഗ്രീക്കുകാരുടെയും റോമാക്കാരുടെയും പ്രഭാഷണശൈലികളും ന്യായവാദരീതികളും യഹൂദരുടെ വചനവിശകലനപാടവവും, ചിട്ടപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ന്യായവാദരീതികളും ഗലാത്തിയാക്കാർക്കുള്ള ലേഖനത്തിൽ സമന്വയിക്കപ്പെടുന്നതിനാൽ ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ഘടന വളരെ ചർച്ചാവിഷയമായിട്ടുണ്ട്. ദൈവത്താൽ പ്രത്യേകം നിയോഗിക്കപ്പെട്ട് വിജാതീയർക്കായി സുവിശേഷമറിയിക്കുന്ന പ്രക്രിയയിൽ (1:13-17) ഗലാത്തിയാക്കാർക്കായി രചിച്ച സുവിശേഷഭാഷ്യം താഴെ പറയുന്ന ഘടന ഉൾക്കൊള്ളുന്നതായി കാണാം.

A. ആമുഖം:

- 1. അഭിവാദനം 1:1-5
- 2. ശാസന, പ്രശ്നാവതരണം 1:6-10

B. പൗലോസിന്റെ സുവിശേഷം 1:11-2:21

- 1. പൗലോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിന്റെ ഉത്ഭവം മനുഷ്യരിൽ നിന്നല്ല 1:11-12(സംക്ഷിപ്തവാക്യം)
- 2. പൗലോസ് തന്റെ സുവിശേഷം ക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള വെളിപാടിൽനിന്നാണ് കരഗതമാക്കിയത് 1:13-17
- 3. ജറുസലേം സഭയല്ല പൗലോസിനെ നിയോഗിച്ചത് 1:18-20.
- 4. യൂദയായിലുള്ളവർ ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തി 1:21-24
- 5. പൗലോസിന്റെ സുവിശേഷം ജറുസലേം സഭ അംഗീകരിച്ചു 2:1-10
- 6. പത്രോസും സത്യസുവിശേഷത്തോടുള്ള അവിശ്വസ്തതയും 2:11-14
- 7. യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസത്തിലൂടെ നമ്മൾ നീതീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു 2:15-21

C. പ്രധാന ന്യായവാദങ്ങൾ: അനുഭവത്തിന്റെയും തിരുലിഖിതത്തിന്റെയും സാക്ഷ്യങ്ങൾ 3:1-5:12

- 1. നിങ്ങൾ അരുപിയെ സ്വീകരിച്ചത് നിയമത്തിന്റെ അനുഷ്ഠാനത്തിലൂടെയല്ല 3:1-5
- 2. തിരുലിഖിത സാക്ഷ്യം: വിശ്വാസത്തിലൂടെ അബ്രാഹത്തിന്റെ മക്കളായി 3:6-14
- 3. നിയമം വാഗ്ദാനങ്ങളെ അസാധ്യമാക്കുന്നില്ല 3:15-25
- 4. ക്രിസ്തുവിലുള്ളവർ അബ്രാഹത്തിന്റെ മക്കളാണ് 3:26-29
- 5. പഴയസ്ഥിതിയിലേക്ക് തിരികെ പോകരുത് 4:1-11
- 6. വ്യക്തിപരമായ അഭ്യർത്ഥന: നിങ്ങൾ എന്നെപ്പോലെയാകുവിൻ 4:12-20
- 7. തിരുലിഖിത സാക്ഷ്യം: ഹാഗാറും സാരായും രണ്ട് ഉടമ്പടികൾ 4:21-31
- 8. പരിച്ഛേദനനിയമം ഉപേക്ഷിക്കുക, ക്രിസ്തുവിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം കൈവിടരുത് 5:1-12

D. അരുപിയിൽ ജീവിക്കുക 5:13-6:10

- 1. സ്നേഹം നിയമത്തെ പൂർത്തിയാക്കുന്നു 5:13-15
- 2. ആത്മാവിന്റെ പ്രേരണയനുസരിച്ച് വ്യാപരിക്കുക 5:16-26
- 3. ക്രിസ്തുവിന്റെ നിയമം പൂർത്തിയാക്കുക 6:1-10

E. അന്തിമനിർദ്ദേശങ്ങൾ; അഭിവാദനം 6:11-18

സന്ദേശം

ക്രിസ്തു നിങ്ങളിൽ രൂപപ്പെടുന്നതുവരെ ഞാൻ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഈറ്റുനോവനുഭവിക്കുന്നു എന്ന ലക്ഷ്യത്തെമുൻനിർത്തി, ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിച്ച (1:6-7) ഗലാത്തിയായിലെ സഭയെ സത്യസുവിശേഷത്തിലേക്ക് നയിക്കുവാനുള്ള ശ്രമമാണ് ഗലാത്തിയാക്കാർക്ക് എഴുതിയ ലേഖനത്തിൽ കാണുക. യഥാർത്ഥ സുവിശേഷ

ത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിച്ചതിന്റെ ആശ്ചര്യവും അമർഷവും (1:6; 3:1-7) അതിന്റെ ആരംഭത്തിൽതന്നെ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഉത്ഥിതന്റെ സുവിശേഷത്തിലേക്ക് അവരെ നേടിയെടുക്കുവാനും വളർത്തുവാനും മുളള ശ്രമത്തിൽ നടത്തുന്ന ന്യായവാദങ്ങളിലാണ് ലേഖനത്തിന്റെ സന്ദേശം അടങ്ങിയിരിക്കുക.

ലേഖനം തുടങ്ങുന്നത് ദൈവനിയോഗത്തിലധിഷ്ഠിതമായ പൗലോസിന്റെ ജീവിതവും ദൗത്യവും അറിയിച്ചുകൊണ്ടാണ് (1:1). ദൈവത്തിൽനിന്നാണ് തന്റെ അപ്പസ്തോലിക ദൗത്യം ലഭിച്ചിരിക്കുക. ചെറുത്തുനില്ക്കുവാനോ മറുതലിക്കുവാനോ ആവാത്തവിധം (ആമോ 3:8; ജറെ 20:9) ദൈവത്തിൽനിന്നും ലഭിച്ച നിയോഗവും പ്രവാചകദൗത്യവുമാണദ്ദേഹത്തിന്റേത്. ദൈവത്തിന്റെ ദാസന്മാരായ പിതാക്കന്മാരുടെയും ന്യായാധിപന്മാരുടെയും പ്രവാചകന്മാരുടെയും (ഏശ 49:1-6; ജറെ 1:4-10; 2രാജാ 18:12; നെഹെ 9:14; സങ്കീ 105:26; ദാനി 9:10) നിരയിൽ അണിചേർന്ന് പുതിയ കാലഘട്ടത്തിൽ ദൈവപുത്രനും കർത്താവുമായ യേശുവിനെ വിജാതീയർക്കായി അറിയിക്കുന്നതിന് (1:13-17) പ്രത്യേകം ദൈവത്താൽ നിയോഗിക്കപ്പെട്ട അപ്പസ്തോലനാണ് പൗലോസ്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം ദൈവത്തിന്റെ പ്രവർത്തനമാണ്. സന്ദേശത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം ഉത്ഥിതനായവനെ കണ്ടുമുട്ടിയ അനുഭവവും വെളിപാടും, ലക്ഷ്യം വിജാതീയരും. ഇതിന്റെ നിർവഹണത്തിൽ സ്നേഹപൂർവകമായ സമീപനവും (4:19-20), ആധികാരികമായ നീക്കങ്ങളും (3:3-5; 5:7) ധർമ്മനിഷ്ഠമായ ധീരതയും (1:8-10; 2:14-16; 4:8-11; 5:14-12), തികഞ്ഞ ശുഭാപ്തിവിശ്വാസവും, ആത്മാവിനെ കാതോർത്തുനിൽക്കുന്നവന്റെ ദൈവികഭാവവും ലേഖനത്തിൽ (5:13-6:12) പ്രകടമാണ്.

പൗലോസ് അറിയിക്കുന്ന സുവിശേഷം ക്രിസ്തീയ സന്ദേശത്തിന്റെ രത്നച്ചുരുക്കമാണ്. സുവിശേഷം (1:6-7; 2:2-7), ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷം (2:11), സുവിശേഷത്തിന്റെ സത്യം (2:5-14) എന്നീ പദാമർശങ്ങളിലൂടെയാണ് അപ്പസ്തോലൻ അറിയിക്കുക. കൂടാതെ സുവിശേഷവും ക്രിസ്തുവും (1:16), സുവിശേഷവും ക്രൂശിക്കപ്പെട്ട ക്രിസ്തുവും എന്നും പറയുന്നതായി കാണാം (3:1). ഉത്ഥിതനെ കണ്ടുമുട്ടിയ (1:16-17; നട 9:1-9) അനുഭവത്തിൽനിന്ന്, വെളിപാടു വഴിയാണ് അത് ലഭിച്ചത്. യേശു ജീവിത പീഡാനുഭവമരണോത്ഥാനങ്ങളും അരുപിയുടെ ദാനവുമാണ് അതിന്റെ അന്തഃസത്ത (4:4-7; 1:16). അത് പാരമ്പര്യത്തിലധിഷ്ഠിതമാണ്. പൗലോസ് പ്രഘോഷിച്ചതാണ് (3:1-5). ജീവിതത്തിന്റെ മാനദണ്ഡവും ദൈവികവാഗ്ദാനങ്ങളുടെ പൂർത്തീകരണവുമാണ് (3:6; 4:4-7). ക്രിസ്തുവിലൂടെ പഠിച്ച വെളിപാടും ആദിമസഭയുടെ പാരമ്പര്യവും അതിൽ നിർലീനമായിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ നേട്ടം വിജാതീയർക്കും ലഭ്യമാണ് (3:26-28). അത് സാർവ്വത്രികമാണ്, ഊർജ്ജസ്വലമാണ് (3:8; 3:26-28); നിർണ്ണായകമാണ്. അതിനാൽ മറ്റൊരു സുവിശേഷത്തിന് സ്ഥാനമില്ല (1:6-10). അത് അറിയിക്കപ്പെടണം (1:11-12) ചർച്ചയ്ക്കായി അവതരിപ്പിക്കണം (2:2). മാതൃസഭയുടെ അംഗീകാരവും അതിനുണ്ട് (2:1-10). സുവിശേഷത്തോട് പ്രതികരിക്കുന്ന പ്രക്രിയയിൽ വിശ്വാസവും പ്രത്യാശയുമുണ്ട്. അതിനാൽ നിയമത്തിന്റെയും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെയും അധീശത്വം അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാ

സത്തിലൂടെയാണ് നീതീകരണം സാദ്ധ്യമാക്കുക (2:15-20; 3:6-24). പൗലോസിന്റെ ദൈവത്താൽ വിജാതീയർക്കായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടതും, മാതൃസഭയായ ജറുസലേം അംഗീകരിച്ചതുമായ (2:1-10) ജീവിതം അതിന് മാതൃകയാണ് (11:13-2:21).

പാപത്തിൽനിന്നും നിയമത്തിൽനിന്നും ശാപത്തിൽനിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യവും പുതുജീവനും നൽകിയത് യേശുവാണ് (4:1-7). ക്രിസ്തുവിന്റെ മരണോത്ഥാനങ്ങളിലൂടെ സാധിച്ചുതന്ന രക്ഷയെ വിശ്വാസത്തിലൂടെ കരസ്ഥമാക്കുകയും സ്നേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലൂടെ (5:13-15; 6:2) പ്രാവർത്തികമാക്കി സ്വന്തമാക്കുകയുമാണ് ചെയ്യേണ്ടത്. ക്രിസ്തുവിലൂടെ നൽകപ്പെട്ട രക്ഷയെ വിശ്വാസത്തിൽ സ്വീകരിച്ച് ദൈവത്തോടുള്ള സ്ഥർപ്പണത്തിൽ പൂർണ്ണമായി ചേരുമ്പോൾ ദൈവം നമ്മെ അംഗീകരിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ ഈ അംഗീകാരമാണ് നീതീകരണം (2:16-20; 3:8-24). അതിനാൽ ക്രിസ്തുവിലായിരിക്കുന്നതുവഴിയാണ് നമ്മൾ ദൈവത്തിന്റെ മക്കളായിത്തീരുക. ദൈവം നമ്മെ ക്രിസ്തുവഴി അംഗീകരിച്ച്, നീതീകരിച്ച് ദൈവത്തിന്റെ മക്കളായിത്തീർത്തതിന്റെ അടയാളവും പൂർത്തീകരണവുമാണ് അരുപിയുടെ ദാനവും സാന്നിദ്ധ്യവും പ്രവർത്തനവും (3:1-5; 4:4-7; 5:2-6; 13-6:10). തിരുലിഖിതങ്ങളുടെ സാക്ഷ്യവും (3:6-24) ഗലാത്യർ വിശ്വാസത്തിലേക്ക് കടന്നുവന്നതിന്റെ അനുഭവവും അതിന് സാക്ഷ്യങ്ങളാണ് (3:1-5). അതിനാൽ യഹൂദപക്ഷവാദികളുടെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലധിഷ്ഠിതമായ സുവിശേഷത്തിന് സാധ്യതയില്ല തന്നെ (4:12-20). നിയമത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ദൗത്യം മിശിഹാ വരുന്നതുവരെ പരിശീലകൻ ആയിരിക്കുക എന്നതായിരുന്നു. യേശു മനുഷ്യകുലത്തെ നിയമത്തിന്റെ അടിമത്തത്തിൽനിന്നും സ്വതന്ത്രമാക്കിയിരിക്കുന്നു (3:10-14). ദൈവത്തിന്റെ ക്രിസ്തുവിലൂടെ പൂർത്തീകരിക്കപ്പെട്ട രക്ഷാകരപദ്ധതിയിലൂടെ ദൈവമക്കൾ പുത്രന്റെ അരുപിയെ (4:6) സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു; ദൈവത്തെ പിതാവേ എന്ന് വിളിക്കുവാൻ പ്രാപ്തരായിരിക്കുന്നു. ആത്മാവിനെ സ്വീകരിച്ചവർ ജഡത്തിന്റെ വഴികളെ പിൻചെന്നാൽ ക്രിസ്തുവിലൂടെ നൽകപ്പെട്ട രക്ഷ വിഫലമാകും (3:3-5; 25:26; 6:8). അവർ ക്രിസ്തുവിൽ ജീവിക്കണം (3:27; 5:26). സ്വന്തം ജീവിതം അസ്തമിച്ചിട്ട് അവൻ ക്രിസ്തുവിലും ക്രിസ്തു അവനിലും ജീവിക്കുന്നു (2:20-21). സ്വജീവിതത്തിന്റെ സർവഭാവങ്ങളും ഇനി ക്രിസ്തു കേന്ദ്രീകൃതമാകും. ജീവിതത്തിന്റെ പ്രേരണയും ശക്തിയും ക്രിസ്തുവാണ്. സകലതിനും മാനദണ്ഡം ക്രിസ്തുഹിതവും.

ക്രിസ്തുവിലായിരിക്കുന്നവർ, ആത്മാവിനെ സ്വീകരിച്ചവർ, ആത്മാവിൽ വ്യാപരിക്കേണ്ടവരാണ്. ദൈവത്തിന്റെ ആത്മാവിനെ (3:1-5) പുത്രന്റെ ആത്മാവിനെയാണ് (4:6) ദൈവമക്കൾ സ്വീകരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ആത്മാവിനാൽ നയിക്കപ്പെടണം. എങ്കിൽ ജഡത്തിന്റെ നിയമങ്ങൾക്ക് അതീതരാകും. ആത്മാവിന്റെ ഫലങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുക ഇനിക്കടമയാണ്. (5:22-24). ആത്മാവിന്റെ ഫലങ്ങളിൽ പ്രധാനം സ്നേഹമാണ്. അരുപിയിലധിഷ്ഠിതമായി സ്നേഹത്തിൽ വ്യാപരിച്ചുകൊണ്ടാണ് (3:1-5; 4:47) തുടക്കവും വളർച്ചയും ഫലവത്താക്കേണ്ടത് (5:13-6:10). ചലനാത്മകവും ജീവദായകവുമായ അരുപിയുടെ, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നായകത്വത്തിൽ കീഴിൽ ജീവിക്കണം. (5:5). യേശുവിലായിരിക്കുന്ന, അരുപി

യുടെ കീഴിൽ വ്യാപരിക്കുന്ന, യേശു അനുഗാമി ജഡത്തിന്റെ വഴിയെ തിരിയുന്ന, നിയമാനുഷ്ഠാനത്തിൽ കഴിയുന്ന യഹൂദപക്ഷവാദിയിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തനാണ്. കാരണം അവൻ ആത്മാവിനാൽ നയിക്കപ്പെടുന്നു; ക്രിസ്തുവിൽ ജീവിക്കുന്നു. കൃപയിൽ ജീവിച്ച് ദൈവത്താൽ അംഗീകരിക്കപ്പെടും എന്ന പ്രത്യാശയിൽ സ്ഥിരതയോടെ ജീവിക്കുന്നു. വിശ്വാസത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവൻ ദൈവത്തോടും മനുഷ്യനോടുമുള്ള സ്നേഹം സ്വാഭാവികമായിത്തീരുന്നു. വിശ്വാസജീവിതത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലും സ്ഥിരമായ വളർച്ചയിലും ഫലദായകതയിലും പരിസമാപ്തിയിലേക്കുള്ള പ്രയാണത്തിലും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനം നിർണ്ണായകമാണ് (3:1-5; 4:4-7; 4:29; 5:4-6; 5:15-17; 5:19-23; 6:7-10). അരുപി ദൈവത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യവും പ്രവർത്തനവും പ്രകടമാക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിലൂടെ കരഗതമായ നീതീകരണം പൂർത്തീകരിക്കുന്നു. നിയമാനുഷ്ഠാനത്തിലൂടെ അസാധ്യമായിരുന്നതിനെ അരുപിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യവും പ്രവർത്തനവും സാധ്യമാക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിലൂടെ നൽകപ്പെട്ട രക്ഷ നമ്മെ പുതിയ സൃഷ്ടികളാക്കി. എങ്കിൽ പിന്നെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെയും പരിച്ഛേദനത്തിന്റെയും വഴികളിലേയ്ക്ക് പിന്തിരിയുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ല. വ്യക്തിപരമായ ജീവിതത്തിലും (5:18-24), സഭയുടെ ഐക്യം നിലനിറുത്തുന്ന ജീവിതത്തിലും (5:25-6:6), മറ്റുള്ളവരോടുള്ള പെരുമാറ്റത്തിലും (6:7-10) ആത്മാവിന്റെ നായകതയിൽനിന്നും, സ്നേഹത്തിന്റെ അടിമത്തത്തിൽ നിന്നുയിർകൊള്ളുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ ജീവിക്കണം (6:7-10:14).

ചുരുക്കത്തിൽ തിന്മയുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ നിന്ന് നമ്മെ മോചിപ്പിക്കുവാനായി അത് നമ്മെ പുതിയ സൃഷ്ടിയാക്കുന്നതിന് വേണ്ടിയാണ്. അരുപിയുടെ പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ ദൈവമക്കളുടെ കുടുംബത്തെ സംജാതമാക്കിക്കൊണ്ടാണ് ദൈവം അത്യുനടപ്പാക്കിയത് (3:26-28; 4:4-7; 6:15). അതിനാൽ മോശയുടെ നിയമാനുഷ്ഠാനത്തിലൂടെ നീതികരണം പ്രാപിക്കുക സാധ്യമല്ല. ഗലാത്തിയായിലെ സഭ ഇത് തിരിച്ചറിഞ്ഞ് യഥാർത്ഥ സുവിശേഷത്തിൽ നിലനിന്ന് പുതിയ സൃഷ്ടിയുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ ദൈവമക്കളുടെ കുടുംബമായി സ്ഥിരതയോടെ മുന്നേറണം (5:5). അതിന് സ്വന്തം കൈപ്പടയിൽ കുറിച്ച യഥാർത്ഥ സുവിശേഷത്തിന്റെ ഭൂതവ്യാഖ്യാനവുമാണ് ഗലാത്തിയായിലെ സഭകൾക്കുള്ള ലേഖനം. അത് നവസുവിശേഷവൽക്കരണത്തിന് ഗലാത്യരെ പ്രാപ്തരാക്കും എന്ന പ്രതീക്ഷയും അഭ്യർത്ഥനയുമാണ് അന്ത്യാഭിവാദനത്തിലൂടെയും സമാധാനാശംസയിലൂടെയും വ്യക്തമാക്കുക.

ഡോ. ജോസഫ് മലപ്പുറമ്പിൽ

എഫേസോസുകാർക്ക് എഴുതിയ ലേഖനം

ആമുഖം

ഐക്യസഭയിൽ അധ്യക്ഷതയിലും ആദ്ധ്യാത്മികതയിലും റോമാക്കാർക്കെഴുതിയ ലേഖനം ചെലുത്തിയ സ്വാധീനത്തോട് തുല്യം ചെയ്യാവുന്നതാണ് എഫേസോസുകാർക്കെഴുതിയ ലേഖനത്തിന്റെ സ്വാധീനവും. റോമാക്കാർക്കെഴുതിയ ലേഖനത്തിന്റെ രീതിയിലുള്ള സങ്കീർണ്ണമായ വാദപ്രതിവാദശൈലി ഇല്ലെങ്കിലും എഫേസോസുകാർക്കെഴുതിയ ലേഖനം പൗലോസിന്റെ ചിന്തയുടെ ഉന്നത സോപാനങ്ങളിലെത്തി നില്ക്കുന്നു. സാർവ്വത്രിക സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള കാഴ്ചപ്പാടും ഐക്യത്തിനുള്ള അടിസ്ഥാനങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതുമൊക്കെ ഈ ലേഖനത്തിന് വേറിട്ടൊരു തനിമ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതോടൊപ്പം അതിനെ ആധുനിക കാലത്തിലെ സഭയ്ക്കുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നിദാനമായി മാറ്റുകയും ചെയ്യുന്നു. ചില ആധുനിക വ്യാഖ്യാതാക്കൾ ഈ ലേഖനത്തിന്റെ കർത്താവിനെ പൗലോസിന്റെ ഉത്തമനായ വ്യാഖ്യാതാവും നിലംതികഞ്ഞ ശിഷ്യനുമായിട്ടാണ് വീക്ഷിക്കുന്നത്.

1. ഗ്രന്ഥകർത്താവ്

ചരിത്രാത്മകവിമർശന വ്യാഖ്യാനരീതിയിൽ ലേഖനത്തെ സമീപിച്ചാൽ ആദ്യത്തെ ചോദ്യം കൃതിയുടെ കർത്താവിനെക്കുറിച്ചാണല്ലോ. 2-ാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ 16-ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ ലേഖനത്തിന്റെ കർതൃത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച് യാതൊരു തർക്കവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പൗലോസ് തന്റെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ അവസാനഭാഗത്ത് റോമായിലെ തടവറയിലായിരുന്നപ്പോൾ (cf അപ്പ 28:16-31) ഈ ലേഖനം രചിച്ചു എന്നാണ് 16-ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ സാധാരണയായി കരുതിപ്പോന്നത്. 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ശൈലി പൗലോസിന്റെ മുഖ്യലേഖനങ്ങളിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്നു എന്ന് കണ്ട് ഇത് പൗലോസിന്റെ പേരിൽ മറ്റാരോ എഴുതിയതായിരിക്കണം എന്ന സംശയം എറാസ്മുസ് പ്രകടിപ്പിച്ചു. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇ. ഇവൻസൺ എന്ന പണ്ഡിതൻ പൗലോസല്ല ഗ്രന്ഥകർത്താവെന്ന് കൂടുതൽ ശക്തമായി വാദിച്ചു. ഇന്ന് ഏതാണ്ട് എൺപതുശതമാനം വ്യാഖ്യാതാക്കളും ഇത് പൗലോസിന്റെ സ്വന്തമല്ല എന്ന്

പറയുമ്പോൾ ഇരുപത് ശതമാനം പൗലോസിന്റെ കർത്യത്വത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നില്ല. ഉദാഹരണത്തിന് ഇ. പേഴ്സിയും (1946), എം ബാർത്തും (1974), എഫ്.എഫ് ബ്രൂസും (1984) പൗലോസിന്റെ കർത്യത്വത്തെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നു. എച്ച്. കോൺസെൽമാനും (1962), ജെ. ഗ്നിക്കായും (1982), ആർ. ഷ്നാക്കൻ ബുർഗും (1982), ഏ.റ്റി. ലിങ്കനും (1990) അതിനോട് യോജിക്കുന്നില്ല. പൗലോസ്തന്നെയാണ് എന്ന് വാദിക്കുന്ന ചില വ്യാഖ്യാതാക്കൾ ഈ ലേഖനം പിൻകാലത്ത് പൗലോസിന്റെ ഒരു ശിഷ്യനാലോ, ഒരു പകർത്തിയെഴുത്തുകാരനാലോ വിപുലീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി കരുതുന്നു. ഉദാ. പി. ബെനാ (1959), എൽ. സെർഫോ (1960).

ഉള്ളടക്കത്തിന്റെയും ഭാഷാശൈലിയുടെയും, ദൈവശാസ്ത്ര കാഴ്ചപ്പാടുകളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് പൗലോസിന്റെ കർത്യത്വം പ്രശ്നകരമാകുന്നത്.

A. ഉള്ളടക്കം: ഗ്രന്ഥകർത്താവായി പൗലോസിന്റെ പേര് 1:1 ലും, 3:1-2 ലും കാണാം. അപ്പസ്തോലപ്രവർത്തനത്തിലെ വിവരണപ്രകാരം പൗലോസ് എഫേസോസിൽ രണ്ടുവർഷം സുവിശേഷ പ്രഘോഷണം നടത്തിയ ആളാണ് (അപ്പ 19:10). എന്നാൽ എഫേ 1:15 പ്രകാരം എഫേസോസുകാരുടെ വിശ്വാസത്തെയും സ്നേഹത്തെയും കുറിച്ച് കേട്ടനാൾമുതൽ പൗലോസ് അവരെ തന്റെ പ്രാർത്ഥനകളിൽ വിസ്മരിച്ചിട്ടില്ല. മാത്രമല്ല പൗലോസായ ഞാൻ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കൃപകൈകാര്യം ചെയ്യാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണെന്ന് നിങ്ങൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ(3:2) എന്ന് ലേഖകൻ പറയുന്നു. ഈ വാചകങ്ങളിൽനിന്ന് ലേഖകനും അനുവാചകർക്കും തമ്മിൽ പരസ്പരം കേട്ടറിവ് മാത്രമേ ഉള്ളൂ എന്ന് തോന്നുന്നു. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ആദ്യ പൗലോസായിരിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ എന്നതാണ് ചോദ്യം. തികച്ചും വ്യക്തിപരമല്ലാത്ത ഒരു ശൈലി ലേഖനത്തിൽ ഉടനീളം അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതും ഈ ചോദ്യത്തിന് ആക്കം കൂട്ടുന്നു. പൗലോസ് വളരെയധികം എഫേസോസിൽ ചെലവഴിച്ചെങ്കിലും ലേഖനാവസാനത്തിൽ ആരെയും വ്യക്തിപരമായി അഭിവാദനം ചെയ്യാത്തത് ആശ്ചര്യകരം തന്നെ.

B. ഭാഷാശൈലി: പുതിയനിയമത്തിൽ ഒരു പ്രാവിശ്യം മാത്രം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന പദങ്ങൾ വളരെ കൂടുതൽ ഈ ലേഖനത്തിൽ കണ്ടുവരുന്നെങ്കിലും ഏതാണ്ട് അത്രമാത്രം തന്നെ പൗലോസിന്റെ നിസ്തർക്ക ലേഖനങ്ങളിലും അപ്രകാരമുള്ള പദങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന് പറയേണ്ടിവരും. എന്നിരുന്നാലും ചില ഗ്രീക്കുപദങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയമായ രീതിയിൽ വ്യത്യസ്തമായി നിലകൊള്ളുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന് “ഹോയ് ഊതോയ്”(സ്വർഗ്ഗങ്ങൾ) എന്ന സാധാരണ പദത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് “എപ്പൂറനിയ”(സ്വർഗ്ഗീയസ്ഥലങ്ങൾ) എന്ന പദം ആവർത്തിച്ച് ഈ ലേഖനത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. (1:3, 20; 2:6; 3:10; 6:12). ഈ ലേഖനത്തിൽ മാത്രം കണ്ടുവരുന്ന പദങ്ങളിൽ ഊന്നൽ നൽകാതിരുന്നാൽപോലും പിൻകാലത്ത് സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ കൃതികളിൽ കണ്ടുവരുന്ന പല പ്രയോഗങ്ങളും പദങ്ങളും ഈ ലേഖനത്തിൽ കണ്ടുവരുന്നു എന്ന് ഒരു സവിശേഷതയാണ്. അതായത് ആദ്യകാല പദപ്രയോഗങ്ങൾക്കുപരി പിൻകാല പദപ്രയോഗങ്ങൾക്കാണ് എഫേസോസുകാർക്കുള്ള ലേഖനത്തിൽ കൂടുതൽ

പ്രാധാന്യം എന്ന് കാണാനാവും. മാത്രമല്ല, പൗലോസിന്റെ നിസ്തർക്ക ലേഖനങ്ങളിൽ കാണുന്നതിനേക്കാൾ നീളം കൂടിയ വാചകങ്ങളും (1:3-14; 15-23; 2:17; 3:1-9; 4:1-6; 5:7-13), കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമായ വാചകഘടനയും (1:3-14; 2:1-7) ഒക്കെ ഇതിൽ കാണുന്നു. ഇക്കാര്യവും പദപ്രയോഗങ്ങളിലുള്ള വ്യത്യാസവും കൂട്ടിച്ചേർക്കുമ്പോൾ ഭാഷാ ശൈലിയിൽ ഗണ്യമായ വ്യത്യാസം ഇല്ല എന്ന് പറയാനാവില്ല.

C. ദൈവശാസ്ത്ര കാഴ്ചപ്പാട്: നിസ്തർക്ക ലേഖനങ്ങളിൽ സഭ എന്ന സംജ്ഞസൂചിപ്പിച്ചത് ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥലത്തെ ക്രൈസ്തവ കൂട്ടായ്മ ആയിരുന്നെങ്കിൽ (ഉദാ. 1:2; ഗലാ 1:2), ഈ ലേഖനത്തിൽ സഭ ഒരു സാർവ്വത്രിക പ്രതിഭാസമാണ്; അത് പ്രപഞ്ചത്തിൽ മുഴുവൻ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുകയും എല്ലാ സൃഷ്ടവസ്തുക്കളെയും സ്പർശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. (എഫേ 1:21-23; 3:9-11). ഈ ലേഖന പ്രകാരം സഭ അപ്പസ്തോലന്മാരും പ്രവാചകന്മാരും ആകുന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ പടുത്തുയർത്തപ്പെട്ടതാണ്(2:20); അതേസമയം 1 കോറി 3:11 പ്രകാരം യേശു ക്രിസ്തുവാണ് ഏക അടിസ്ഥാനം. സഭയാകുന്ന ശരീരത്തിന്റെ ശിരസ്സാണ് ക്രിസ്തു (1:22-23; 5:23) എന്നത് 1 കോറി 12:12 cf; റോമ 12:4-8 എന്നീ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള വ്യത്യസ്തമായ വികാസ പരിണാമ ചിന്തയാണെന്ന് കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എഫേസ്യലേഖനത്തിൽ വിജാതീയരെ സഭയിലേക്കു പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചിട്ടുള്ള വിവാദങ്ങളില്ല. റോമ 11 ൽ കാണുന്ന രീതിയിൽ ഇസ്രായേൽ അവസാനം തിരിച്ചുവരും എന്നവിധം ലേഖകൻ ചിന്തിക്കുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ യഹൂദരും വിജാതീയരും ഒരു ശരീരമെന്നവിധം അനുരജ്ഞിതരായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. (എഫേ 2: 4-16). ഇരുകൂട്ടരുടെയും സ്ഥാനത്ത് ഒരു പുതിയ മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. (2:16). മാത്രമല്ല ഇരുകൂട്ടരെയും അവൻ ഒന്നിപ്പിക്കുകയും ശത്രുതയുടെ മതിലുകൾ തകർക്കുകയും ചെയ്തു (2:14). രണ്ടാംവരവ് ഉടൻ നടക്കുവാൻ പോകുന്നു എന്ന ചിന്തയും ഈ ലേഖനത്തിലില്ല. ഇപ്പോൾ തന്നെ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ഉയിർപ്പിൽ വിശ്വാസികൾ പങ്കുചേരുന്നതിനെക്കുറിച്ചാണ് ഇവിടെ ഊന്നൽ. ക്രിസ്തുവിനോടുകൂടെ (ദൈവം) നമ്മെ ജീവിപ്പിച്ചു(2:5); യേശുക്രിസ്തുവിനോടുകൂടെ അവിടുന്ന് നമ്മെ ഉയിർപ്പിച്ച് സ്വർഗ്ഗത്തിൽ അവനോടുകൂടെ ഇരുന്നുകയും ചെയ്തു(2:6). എന്നാൽ നിസ്തർക്ക ലേഖനങ്ങളിൽ യേശു ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉയിർപ്പിലുള്ള ഭാഗഭാഗിത്വം വിശ്വാസികൾക്ക് ഭാവികാലത്ത് കൈവരുവാനുള്ളതാണ്. (റോമ 6:5; ഫിലി 3:10-11). വിവാഹത്തെ സംബന്ധിച്ച് സമുന്നതമായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടാണ് ഈ ലേഖനം വച്ചുപുലർത്തുന്നത്. (എഫേ 5:22-31). കോറി 7:8-9; 25-40 എന്നിവിടങ്ങളിൽ ആസന്നമായിരിക്കുന്ന വിപത്സന്ധി കണക്കിലെടുത്ത്, അഥവാ രണ്ടാം വരവിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, വിവാഹം അത്യാവശ്യമാണെങ്കിൽമാത്രം ആകാവുന്ന ഒന്നാണ്.

D. കൊളോസോസുകാർക്കുള്ള ലേഖനവുമായുള്ള ബന്ധം: ഇക്കാര്യങ്ങൾക്കുപരി എഫേസോസുകാർക്കുള്ള ലേഖനത്തിന് കൊളോസോസുകാർക്കുള്ള ലേഖനവുമായിട്ടുള്ള ബന്ധവും അത് പൗലോസിന്റെ പക്കൽ നിന്നല്ല എന്ന വസ്തുതയ്ക്ക് ഉപോൽബലകമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. കൊളോസോസുകാർക്കെഴുതിയ ലേഖനംതന്നെ

പൗലോസ് എഴുതിയതല്ല എന്ന് നല്ലൊരു പക്ഷം വ്യാഖ്യാതാക്കൾ ഇന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. ഘടനാപരമായ സാമ്യവും പദപ്രയോഗസാമ്യവും എടുത്ത് പറയാവുന്നതാണ്. (അഭിവാദനങ്ങൾ - എഫേ 1:1-2; കൊളോ 1:1-2; കൃതജ്ഞതാ പ്രകാശനഭാഗം - എഫേ 1:15-17; കൊളോ 1:3-4; 9-10; ഉപസംഹാരം - എഫേ 6:21-22; കൊളോ 4:7-8). തത്വങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിലും ഉപദേശങ്ങളിലുമൊക്കെ കൊളോസോസുകാർക്കുള്ള ലേഖനത്തിലുള്ള ആശയങ്ങളുടെ വിപുലീകരണം ഈ ലേഖനത്തിൽ നടക്കുന്നതായി കാണാം. ഉദാഹരണത്തിന്, ക്രിസ്തുവുമായുള്ള വിശ്വാസികളുടെ ഉയിർപ്പ് (എഫേ 2:5-6; കൊളോ 2:12-13); പഴയ മനുഷ്യനെ മാറ്റി പുതിയ മനുഷ്യനെ ധരിക്കുന്നത് (എഫേ 4:17-24; കൊളോ 3:5-15); ആത്മാവിലുള്ള ആരാധന (എഫേ 5:17-20; കൊളോ 3:16-17); ഭവനചട്ടക്രമങ്ങൾ (എഫേ 5:22-25; 6:1-9; കൊളോ 3:18-4:1); ഇടതടവില്ലാതെ പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത (എഫേ 6:18; കൊളോ 4:2); ലേഖകനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാൻ വാങ്ങുന്ന അഭ്യർത്ഥന (എഫേ 6:19; കൊളോ 4:3) തുടങ്ങിയവ. ഈ തരത്തിലുള്ള സാമ്യം ഉണ്ടെങ്കിലും രണ്ടു ലേഖനങ്ങളിലെയും വിഷയത്തിലുള്ള ഊന്നൽ വ്യത്യസ്തമാണെന്ന് വിസ്മരിക്കുവാൻ പാടില്ല. കൊളോസ്യ ലേഖനം മുഖ്യമായും ക്രിസ്തു വിജ്ഞാനീയത്തെ അധികരിച്ച് സംസാരിക്കുമ്പോൾ എഫേസ്യലേഖനം സഭാവിജ്ഞാനീയത്തെ സംബന്ധിച്ച് സംസാരിക്കുന്നു.

മേൽപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ അത്ര എളുപ്പം ഈ ലേഖനത്തിന് പൗലോസിന്റെ കർത്യത്വം നൽകുവാനാകില്ല. അതേസമയം നിസ്തർക്കലേഖനങ്ങളിൽ കാണുന്ന തികച്ചും പൗലോസിന്റേതായ ചിന്തകൾ ഈ ലേഖനത്തിലുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന്, എഫേ 2:8 ഉം റോമ 3:24 ഉം ചേർന്നുപോകും; അതുപോലെ എഫേ 2:17-18; 3:11-12 ഉം റോമ 5:1-2 ഉം; എഫേ 4:28 ഉം 1 കോറി 4: 12 ഉം; എഫേ 3:14; 4:5 ഉം 1 കോറി 8: 5-6 ഉം. ആകയാൽ പൗലോസിന്റെ പഠനങ്ങളിൽ അദ്യാസം നേടിയ പൗലോസിന്റെ ഒരു ശിഷ്യനായിരിക്കണം ഈ ലേഖനത്തിന്റെ കർത്താവ്.

2. രചനാവർഷവും രചനാലക്ഷ്യവും

ലേഖകൻ പൗലോസിന്റെ നിസ്തർക്കലേഖനങ്ങളെയും കൊളോസോസുകാർക്കെഴുതിയ ലേഖനത്തെയും ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കാണുനത്തിനാൽ ഇപ്പറഞ്ഞ ലേഖനങ്ങളുടെ ഒരു സമാഹാരം ഉണ്ടായതിന് ശേഷമായിരിക്കണം എഫേസ്യലേഖനം എഴുതിയത്. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഏതാണ്ട് എ.ഡി 80 നും 100 നും ഇടയ്ക്കായിരിക്കണം ലേഖനം രചിക്കപ്പെട്ടത്. എഫേസോസുകാർക്കെഴുതിയ ലേഖനത്തിലെ കൃത്യമായ ഒരു ചരിത്രസാഹചര്യം എന്തായിരുന്നു എന്ന് കണ്ടുപിടിക്കുന്നത് ഇതുവരെ എളുപ്പമായിരുന്നിട്ടില്ല. അത് എഴുതുവാൻ ഇടയാക്കിയ പ്രത്യേക സാഹചര്യം എന്തായിരുന്നുവെന്ന് ലേഖനത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിൽ സൂചനകളില്ല. വളരെ പൊതുവായി മാത്രമേ ലേഖന സാഹചര്യത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാനാവൂ. ഈ ലേഖനത്തിന് പുതിയ നിയമത്തിലെ ലേഖനങ്ങൾക്കു കണ്ടുവരുന്ന പൊതുഘടന ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെയും മുഖ്യമായും ദൈവശാസ്ത്രപരമായി തത്വങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നായി നിലനിൽക്കുന്നു. ഒരുപക്ഷേ അന്ന് ഏഷ്യാമൈനറിലുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ സഭകൾക്കും വേണ്ടി ചില അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി എഴുതിയതായിരിക്കണം ഈ ലേഖനം. ചില പുരാതന കൈയെ

ഴുത്ത് പ്രതികളിൽ കത്താരംഭത്തിൽ (1:1) ആർക്ക് എഴുതുന്നു എന്നിടത്ത് “വിശുദ്ധർക്ക്” എന്നുമാത്രം കാണുകയും “എഫേസോസിലുള്ള” എന്നത് ഇല്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ഈ വാദത്തിന് ബലം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു അനുവാചകർക്ക് മതപഠനത്തിലൂടെയും ആരാധനയിലൂടെയും പരിചിതമായ കാര്യങ്ങളുടെ ആഴമായ ദൈവശാസ്ത്രവിചിന്തനമാണ് ലേഖകൻ നടത്തുന്നത്. ഭൂമിയിലും സ്വർഗ്ഗത്തിലുമുള്ള സകല പ്രഭുത്വങ്ങൾക്കും അധികാരങ്ങൾക്കും ഉപരിയായി ക്രിസ്തുവും സഭയും നിലകൊള്ളുന്നു, ആകയാൽ ഈ രഹസ്യങ്ങൾക്കു ചേർന്ന വിധം വിശ്വാസികൾ തങ്ങളുടെ ജീവിതസാഹചര്യം ക്രമപ്പെടുത്തണമെന്ന് ലേഖകൻ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു.

3. രൂപഘടന

അഭിവാദനങ്ങളും (1:1-2) ആശീർവാദപ്രാർത്ഥനയും (1:3-14) കൃതജ്ഞതാസ്തോത്രവുമായി (1:15-23) ആരംഭിക്കുന്ന എഫേസോസുകാർക്കുള്ള ലേഖനം വാർത്തകളും സമാപനാശീർവാദവുമായി (6:21-24) ഉപസംഹരിക്കപ്പെടുന്നു. ഉള്ളടക്കം മുഖ്യമായും രണ്ടുഭാഗങ്ങളായി തിരിക്കാവുന്നതാണ്: ഒന്നാം ഭാഗം, ദൈവശാസ്ത്ര തത്വങ്ങൾ (1-3 വരെ അദ്ധ്യായങ്ങൾ); രണ്ടാം ഭാഗം, സന്മാർഗ്ഗോപദേശങ്ങൾ (4-6 വരെ അദ്ധ്യായങ്ങൾ). യഹൂദരും വിജാതീയരും ഒരുപോലെ ദൈവത്തിന്റെ ദാനങ്ങളിൽ പങ്കുചേരുന്ന ഒരു നവസമൂഹമായ സഭയെ കേന്ദ്രീകരിച്ചാണ് ഒന്നാം ഭാഗത്തിലെ പഠനം. അപ്രകാരം ആയിത്തീർന്നവർ ഐക്യത്തിൽ നില നിൽക്കണമെന്നും പഴയ ജീവിതശൈലി ഉപേക്ഷിച്ച് സത്യത്തിന്റെയും, സ്നേഹത്തിന്റെയും ക്ഷമയുടെയും ലൈംഗിക ശുദ്ധതയുടേതുമായ പുതിയ ക്രൈസ്തവ ജീവിതശൈലി ആശ്ലേഷിച്ച് ശരിയായ പക്ഷതയിലേക്ക് വളരണമെന്നാണ് രണ്ടാം ഭാഗത്തിലെ ആഹ്വാനം.

- I. ആമുഖ അഭിവാദനങ്ങൾ (1:1-2)
- II. ഒന്നാംഭാഗം: തത്വവതരണം: ദൈവിക പദ്ധതി വെളിപ്പെടുത്തപ്പെടുകയും സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു (1:3-3:21).
 - A) ദൈവസ്തുതി (1:3-14).
 - B) കൃതജ്ഞതാ പ്രകാശനവും പ്രാർത്ഥനയും (1:15-23).
 - C) ഒരിക്കൽ മൃതരെങ്കിലും ഇപ്പോൾ ക്രിസ്തുവിനോടുകൂടെ ജീവിക്കുന്നവർ (2:1-10).
 - D) യഹൂദരുടെയും വിജാതീയരുടെയും ഒന്നുചേരൽ (2:11-22).
 - E) പൗലോസ്, വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട രഹസ്യത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാതാവ് (3:1-13).
 - F) പ്രാർത്ഥന (3:14-19).
 - G) ഉപസംഹാര ദൈവസ്തുതി (3:20-21).
- III. രണ്ടാം ഭാഗം: സന്മാർഗ്ഗോപദേശങ്ങൾ (4:1-6:20)
 - A) സഭയിലെ വൈവിധ്യവും ഏകത്വവും (4:1-16)
 - B) ക്രൈസ്തവവും അക്രൈസ്തവുമായ പെരുമാറ്റം (4:17-5:20)
 - C) ഭവനചട്ടക്രമം (5:21-6:9)
 - D) ക്രൈസ്തവ ജീവിതം: തിന്മയോടുള്ള സമരം (6:10-20)
- IV. ഉപസംഹാരം: വാർത്തയും, ആശീർവാദവും (6:21-24).

7 ഫിലിപ്പിയർക്ക് എഴുതിയ ലേഖനം

ആമുഖം

പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ഹൃദയഹാരിയായ ലേഖനമാണ് ഫിലിപ്പിയക്കാർക്കുള്ളത്. തന്റെ സഹോദരീസഹോദരന്മാരോട് പൗലോസിനുള്ള ഊഷ്മളമായ സ്നേഹം ഈ കത്തിൽ തെളിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. സുഹൃദ്ബന്ധത്തിന്റെ കാവ്യമീമാംസ സ്പഷ്ടമാണിതിൽ. പുതിയനിയമത്തിൽ ക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ച് രചിച്ച ഏറ്റവും പ്രിയം നിറഞ്ഞതും പ്രചുരപ്രചാരം നേടിയതുമായ ഗീതം ഈ ലേഖനത്തിലാണ് കാണുന്നത് (2:6-11). അതേസമയം നാലദ്ധ്യായങ്ങൾ മാത്രമുള്ള ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ഏകതയെ (unity)ക്കുറിച്ചും അത് എപ്പോൾ രചിക്കപ്പെട്ടു എന്നതിനെക്കുറിച്ചും വ്യാഖ്യാതാക്കളുടെ ഇടയിൽ തീരാത്ത തർക്കങ്ങളുണ്ട്. അങ്ങനെ ഒരുവശത്ത് വളരെ വശ്യമായ ഈ ലേഖനം മറുവശത്ത് പ്രശ്നസങ്കീർണ്ണമാണ്.

1. പശ്ചാത്തലം

യൂറോപ്പിലെ മക്കദോനിയായിലായിരുന്നു ഫിലിപ്പി നഗരം: ഇന്നത്തെ ഉത്തര ഗ്രീസിലാണിത്. മക്കദോനിയായിലൂടെ കടന്നുപോയ എഗ്നേഷ്യൻ റോമൻ ഹൈവേയുടെ 15 കിലോമീറ്റർ വടക്ക് സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന ഒരു നഗരമായിരുന്നു ഫിലിപ്പി. കച്ചവടസംബന്ധമായി പ്രസ്തുത പാത വളരെ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നതായിരുന്നു. ഫിലിപ്പിയിൽവെച്ചായിരുന്നു ബി. സി. 31-ൽ മാർക്ക് ആന്റണി ബ്രൂട്ടസിനെയും കാഷ്യസിനെയും പരാജയപ്പെടുത്തിയത്. അതേത്തുടർന്ന് റോമാക്കാർ പലരും അവിടെ വാസം ഉറപ്പിച്ചിരുന്നു. ആയതിനാൽ രാഷ്ട്രീയപരമായി റോമാക്കാർക്ക് വളരെ യേറെ പ്രാധാന്യമുള്ള നഗരമായിരുന്നു ഫിലിപ്പി.

ഏ.ഡി. 50 -ൽ തന്റെ രണ്ടാമത്തെ പ്രേഷിതയാത്രയിൽ പൗലോസ് ഫിലിപ്പിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. അന്നാണ് യൂറോപ്പിലെ ആദ്യസഭ പൗലോസ് സ്ഥാപിച്ചത് (അപ്പ 16:11-15; ഫിലി 4:15). അധികാരികളുടെ ഭാഗത്തുനിന്ന് എതിർപ്പ് ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും പൗലോസിന്റെ ഫിലിപ്പിയിലെ ഹ്രസ്വകാല വാസത്തിനിടയിൽ യഹൂദരുടെയും വിജാതീയരുടെയും ഇടയിൽ നിന്ന് കുറച്ചുപേരെ ക്രിസ്ത്യാനികളാക്കുവാൻ സാധിച്ചു എന്ന് അപ്പ 16 സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ആദ്യം (അപ്പ 16:13-15) തിയത്തീറാ പട്ടണത്തിൽനിന്നു വന്ന പട്ടുവസ്ത്ര വിലപനക്കാരിയും ദൈവഭക്തയുമായ ലിദിയായാണ് ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്കാകർഷിക്കപ്പെട്ടവൾ. അവളും അവളുടെ കുടുംബവും കർത്താവിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. തുടർന്ന് പൗലോസിനെ അവൾ തന്റെ ഭവനത്തിൽ അതിഥിയായി സ്വീകരിച്ചു. ഈ കഥ ഫിലിപ്പിയയിലെ ചില സാമൂഹ്യ പ്രത്യേകതകളിലേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു. അവിടെ സ്ത്രീകൾക്ക് അനല്പമായ പ്രാധാന്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഫിലി 4:2-3ൽ ഉള്ള എവോദിയായെയും സിന്തിക്കെയെയും കുറിച്ചുള്ള സൂചനകൾ ഇക്കാര്യം സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു. അവർ തമ്മിൽ ഇപ്പോൾ സ്വരച്ചേർച്ച ഇല്ലായ്മ ഉണ്ടെങ്കിലും ഒരുകാലത്ത് അവർ പൗലോസിനോടൊപ്പം സുവിശേഷപ്രചാരണത്തിൽ സഹപ്രവർത്തകരായിരുന്നു. ഈ സ്ത്രീകളുടെയും എപ്പ്രമോദിയത്തോസിന്റെയും (ഫിലി 2:2) ക്ലൈമന്റീന്റെയും (ഫിലി 4:3) നാമങ്ങൾ, ഫിലിപ്പിയിലെ ക്രൈസ്തവരുടെ ഇടയിൽ നല്ലൊരു ശതമാനംപേർ വിജാതീയരിൽനിന്നു വന്നവരാണെന്നു സൂചന നൽകുന്നു.

കൂടുതൽ മാനസാന്തരങ്ങൾ പിന്നീട് ഉണ്ടായി എന്ന് അപ്പ 15:16-40 സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ഫിലിപ്പിയിൽവെച്ച് ഭാവി പ്രവചിക്കുന്ന ആത്മാവ് ബാധിച്ചിരുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടിയിൽ നിന്ന് ആ ആത്മാവിനെ പൗലോസ് പുറത്താക്കിയത് അവളുടെ യജമാനന്മാർക്ക് ഇഷ്ടപ്പെടാതെ വന്നു. കാരണം അവരുടെ ആദായമാർഗ്ഗം ഇല്ലാതായി. അവർ പൗലോസിനെയും സീലാസിനെയും ശല്യക്കാരായ യഹൂദരെന്ന് ചിത്രീകരിച്ച് ന്യായാധിപന്മാരുടെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുചെന്നു. ന്യായാധിപന്മാരുടെ ഉത്തരവ് പ്രകാരം പൗലോസിനെയും സീലാസിനെയും വസ്ത്രം മാറ്റി ഹ്രസ്വരിച്ചതിനുശേഷം കാരാഗൃഹത്തിലടയ്ക്കുകയുണ്ടായി. ഇക്കാരണത്താലായിരിക്കണം തന്റെ ഫിലിപ്പിയയിലെ താമസത്തെ പരാമർശിച്ച് പൗലോസ് തെസലോണിയക്കാർക്ക് എഴുതിയത്: “നിങ്ങൾക്കറിയാവുന്നതുപോലെ ഞങ്ങൾ വളരെ പീഡകൾ സഹിക്കുകയും ഫിലിപ്പിയിൽവെച്ച് അപമാനിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു” (1 തെസ 2:2). കാരാഗൃഹത്തിൽ പൗലോസും സീലാസും ദൈവസ്തുതികൾ പാടിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ പെട്ടെന്ന് ഒരു ഭൂകമ്പം ഉണ്ടാകുകയും അവരുടെ ബന്ധനങ്ങൾ നീക്കപ്പെടുകയും കാരാഗൃഹത്തിന്റെ വാതിൽ തുറക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പൗലോസും സീലാസും രക്ഷപ്പെടുവാൻ വിസമ്മതിക്കുന്നതുകണ്ട്, തടവറ കാവൽക്കാരനും കുടുംബവും മാനസാന്തരപ്പെട്ടു. പിന്നീട് റോമാ പൗരന്മാരോട് മോശമായി പെരുമാറിയതിൽ ന്യായാധിപന്മാർ പൗലോസിനോടും സീലാസിനോടും മാപ്പപേക്ഷിക്കുകയും അവരോട് നഗരം വിട്ടുപോകാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അവർ അവിടെ നിന്നും എഗ്നേഷ്യൻ പാതവഴി തെസലോണിക്കായിലേക്ക് പോയി.

2. ലേഖനത്തിന്റെ ഏകത

ഫിലിപ്പിയർക്കുള്ള ഈ ലേഖനം രണ്ടോ മൂന്നോ ലേഖനങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് ചേർത്തതാണെന്നുള്ള ചിന്ത ഇന്ന് വ്യാഖ്യാതാക്കളുടെ ഇടയിൽ പ്രബലമായിട്ടുണ്ട്. ആദ്യം ഈ കത്തുകൾ പല സാഹചര്യങ്ങളിൽ രചി

ക്കപ്പെട്ടതാണ്. പൗലോസ് ഫിലിപ്പിയർക്ക് “കത്തുകൾ” എഴുതിയതായി രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടുകാരനായ പോളിക്കാർപ്പ് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ പോളിക്കാർപ്പിന്റെ സൂചന അത്ര വ്യക്തതയുള്ളതല്ല. അതേസമയം ലേഖനത്തിനകത്തു തന്നെ അത് പലതാണെന്നുള്ള സൂചനയുണ്ട്. ഫിലി 3:1 ൽ കത്ത് ഏതാണ്ട് ഉപസംഹരിക്കുന്നു എന്ന് തോന്നുന്ന രീതിയിൽ നാം വായിച്ചുവരുമ്പോൾ തൊട്ടടുത്ത വചനത്തിൽ, അതായത് 3,2ൽ പൗലോസ് സ്വയം നീതീകരിക്കത്തക്ക രീതിയിൽ ചില എതിരാളികൾക്കെതിരായി സംസാരിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നു. അത് വളരെ ആശ്ചര്യകരമായി തോന്നുന്നു. അതുപോലെതന്നെ 4:2-9 ഒരു ഉപസംഹാരമാണെന്ന് വായനക്കാരന് തോന്നുമ്പോൾ 4:10 ലെ സന്തോഷിക്കുവാനുള്ള ആഹ്വാനം 3:1 നെത്തുടർന്ന് നന്നായി ചേരുകയും ചെയ്യും. ഈ കാരണങ്ങളാൽ ലേഖനം മൂന്ന് കത്തുകളുടെ സംയോജനമാണെന്ന് പറയാതിരിക്കാൻ വയ്യ. (കത്ത് A: 4:10-20 നന്ദിപ്രകാശനക്കത്ത്: കത്ത് B: 1:1-3, 1a: 4:4-7:21-23 ഐക്യത്തിനും ആഹ്ലാദത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള ആഹ്വാനക്കത്ത്; കത്ത് C: 3:1b:-4; 3:8-9 വാദപ്രതിവാദപരമായ കത്ത്). യഥാർത്ഥത്തിൽ പൗലോസിന്റെതന്നെ പശ്ചാത്തലത്തിൽനിന്നുവേണം ഈ മൂന്നു കത്തുകളുടെയും ആവിർഭാവത്തിന് കാരണം കണ്ടെത്താൻ.

3. ഫിലിപ്പിയക്കാർക്കെഴുതിയ കത്തുകൾ പൗലോസിന്റെ സാഹചര്യത്തിൽ

A യും B യും കത്തുകളെഴുതുമ്പോൾ പൗലോസ് കാരാഗൃഹത്തിലാണെന്നാണ് ധാരണ (അക്കാരണത്താൽതന്നെയാണ് പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളുടെ പരമ്പരാഗത തരംതിരിക്കലിൽ ഈ ലേഖനത്തെ കാരാഗൃഹ ലേഖനങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്). പരമ്പരാഗതമായി ഇത് അപ്പസ്തോല പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന റോമായിൽ വച്ചുണ്ടായ (ഏ.ഡി. 61-63) വീട്ടുതടങ്കലാണെന്നാണ് കരുതിവരുന്നത് (അപ്പ 28:16-36). 1,13 ലെ “പ്രത്തോറിയ”ത്തെക്കുറിച്ചും 4:22 ലെ “സീസറിന്റെ ഭവന”ത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള സൂചനകൾ ഇതിനടിസ്ഥാനമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ റോമായിൽനിന്ന് എഴുതപ്പെട്ടു എന്ന നിഗമനം അത്ര എളുപ്പം അംഗീകരിക്കാവുന്നതല്ല. അതിനുള്ള ചില കാരണങ്ങൾ ഇപ്രകാരമാണ്: (1) A യും B യും കത്തുകൾ വായിച്ചാൽ പൗലോസ് രണ്ടാമതൊരുപ്രാവശ്യം ഫിലിപ്പി സന്ദർശിച്ചിട്ടില്ല എന്നുതോന്നും. എന്നാൽ അപ്പ 20:1-6 പ്രകാരം തടവുകാരനായ പൗലോസ് റോമായിലേക്ക് യാത്ര തിരിക്കുന്നതിനു മുൻപായി തന്റെ ആദ്യത്തെ ഫിലിപ്പി സന്ദർശനത്തിനുശേഷം രണ്ടുപ്രാവശ്യം വീണ്ടും അവിടെ എത്തിയിരുന്നു എന്നുകാണാം. (2) ഫിലി 1:26 ഉം 2:24 ഉം പ്രകാരം പൗലോസ് വീണ്ടും ഫിലിപ്പിയക്കാരെ സന്ദർശിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്ന് പ്രത്യാശിക്കുന്നു. എന്നാൽ തന്റെ റോമിലെ കാരാഗൃഹവാസത്തിന് തൊട്ടുമുമ്പായി രചിക്കപ്പെട്ട റോമാക്കാർക്കുള്ള ലേഖനപ്രകാരം താൻ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിലെ കിഴക്കൻ പ്രവിശ്യകളിലെ പ്രവർത്തനം പൂർത്തിയാക്കിക്കഴിഞ്ഞു എന്നാണ് പറയുന്നത് (റോമ 15:23-28). (3) ആശയപരമായി ഫിലിപ്പിയർക്കുള്ള ലേഖനത്തിലെ ചിന്തകൾ റോമാക്കാർക്കും കോറിന്തോസുകാർക്കും എഴുതിയ ലേഖനങ്ങളിലെ ചിന്തകളുമായി, അതായത് പൗലോസിന്റെ ആദ്യകാലചിന്തകളുമായി ചേർന്നു പോകുന്നതാകുന്നു. (4)

പൗലോസ് ഈ കത്ത് എഴുതുന്ന സ്ഥലത്തുനിന്ന് സൗകര്യപൂർവ്വം ഫിലിപ്പിയിലേക്ക് പോകുകയും വരുകയും ചെയ്യാമെന്നുള്ള സൂചനമൂലം (ഫിലി 2:19-25, 25-26; 4:10-13) ആ സ്ഥലം റോമ അല്ലെന്നു കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു; കാരണം റോമായും ഫിലിപ്പിയും തമ്മിലുള്ള ദൂരം വളരെ കൂടുതലായിരുന്നു.

റോമായിലെ കാരാഗൃഹവാസക്കാലമല്ലെങ്കിൽ കേസറിയിലെയും കോറിന്തോസിലെയും കാരാഗൃഹസമയങ്ങളാവാം എന്ന് ചില പണ്ഡിതർ കരുതുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ന് കൂടുതലായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്ന കാരാഗൃഹവാസം എഫേസുസിലേതാണ്. അതിന് മൂന്ന് കാരണങ്ങൾ പറയാനാവും: (1) മൂന്നാം പ്രേഷിതയാത്രക്കിടയിൽ (അപ്പ 19:1-20:1) പൗലോസ് എഫേസുസിൽ മൂന്ന് വർഷം താമസിച്ചിരുന്നു (അപ്പ 20:31). എഫേസുസിൽവെച്ച് പൗലോസ് എപ്പോഴെങ്കിലും കാരാഗൃഹത്തിലായിരുന്നുവെന്ന് നാം ഒരിടത്തും വായിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ പലവട്ടം കാരാഗൃഹവാസം അനുഭവിച്ചതായി പൗലോസ് ഓർക്കുന്നു. (2 കോറി 11:23); മാത്രമല്ല, ആലങ്കാരികമായിട്ടാണെങ്കിൽപ്പോലും, “എഫേസുസിൽവെച്ച് വന്യമൃഗങ്ങളോട് പോരാടി”യതിനെക്കുറിച്ച് (1 കോറി 15:30-32; 2 കോറി 1:8-10 കാണുക) പൗലോസ് പറയുന്നു. (2) എഫേസുസിൽ നിന്ന് പുരാവസ്തുഗവേഷകർ കണ്ടെത്തിയ ലിഖിതങ്ങളിൽ “പ്രത്തോറിയ”ത്തെക്കുറിച്ചും “സീസറിന്റെ ഭവന”ത്തെക്കുറിച്ചും പരാമർശമുണ്ട്. (3) ഫിലിപ്പി എഫേസുസിൽനിന്ന് വളരെ ദൂരെ ആയിരുന്നു.

4. ഫിലിപ്പിയർക്കെഴുതിയ കത്തുകളുടെ ഉദ്ദേശ്യവും സാഹചര്യവും

കത്ത് A, ഫിലി. 4:10-20: ഫിലിപ്പിയക്കാരുടെ പ്രതിനിധിയായ എപ്പ്രേഥോദിത്തോസ്വഴി കാരാഗൃഹവാസിയായ പൗലോസിന് ഫിലിപ്പിയക്കാർ ധനസഹായം അയച്ചു കൊടുത്തിരുന്നു. അതിന് ഉടൻതന്നെയുള്ള കൃതജ്ഞത രേഖപ്പെടുത്തലാണ് ആദ്യകത്തായ 4:10-20.

കത്ത് B, ഫിലി 1:1-3 1a; 4:4-7:21-23: കത്ത് A എഴുതിയിട്ട് കുറച്ച് ആഴ്ചകൾ കഴിഞ്ഞായിരിക്കണം ഈ രണ്ടാമത്തെ കത്തെഴുതിയത്. എപ്പ്രേഥോദിത്തോസിന് സുഖമില്ലാതായിരുന്നു. സുഖം പ്രാപിച്ച എപ്പ്രേഥോദിത്തോസിന് ഫിലിപ്പിയിലേക്കു പോകുവാൻ തിടുക്കമായി. അപ്പോൾ പൗലോസ് ഫിലിപ്പിയിലെ സാഹചര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി അൽപംകൂടി വിപുലമായ ഒരു കത്തെഴുതുന്നു. ഫിലിപ്പിയക്കാർ തങ്ങളുടെ സഹപാഠന്മാരിൽനിന്ന് വലിയ എതിർപ്പനുഭവിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു (1:28-30). അതേസമയം ഫിലിപ്പിയാക്കാരുടെയിടയിൽതന്നെ ഭിന്നിപ്പുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാത്തരം സ്വാർത്ഥതയുടെ ലക്ഷണങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ച് കൂട്ടായ്മയിൽ വളരാൻ പൗലോസ് അവരെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു. തന്റെതന്നെ സാഹചര്യത്തെക്കുറിച്ച് വിചിന്തനം നടത്തുന്ന പൗലോസ് സഹനത്തിൽ യേശുക്രിസ്തുവിനോട് താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുവാനുള്ള സാധ്യതയെക്കുറിച്ചും അതിൽനിന്ന് ഉളവാകുന്ന സവിശേഷമായ സന്തോഷത്തെക്കുറിച്ചും പഠിപ്പിക്കുന്നു.

കത്ത് C, ഫിലി 3:1b-4; 3:8-9; വാദപ്രതിവാദപരമായ ഈ കത്ത് പൗലോസ് കാരാഗൃഹത്തിൽനിന്ന് ഇറങ്ങിയതിനുശേഷമായിരിക്കണം

രചിക്കപ്പെട്ടത്; മാത്രമല്ല അത് ഫിലി. 2:24ൽ ആഗ്രഹിച്ച ഫിലിപ്പി സന്ദർശനത്തിനു ശേഷവുമായിരിക്കാം. മിക്കവാറും അത് കോറിന്തോസിൽനിന്ന് എഴുതിയതുമാവാം (അപ്പ 20:2-6; റോമ 15:24-26 കാണുക). യഹൂദവൽക്കരണപ്രിയക്കാരായ, ചുറ്റിസഞ്ചരിച്ചിരുന്ന മിഷനറിമാരിൽനിന്ന് ഫിലിപ്പിയിലെ സമൂഹത്തിന്റെ വിശ്വാസത്തിന് വലിയൊരു ഭീഷണി പൗലോസ്മുന്നിൽ കാണുന്നു. ആയതിനാൽ എന്താണ് ക്രിസ്തുവിലേക്ക് മാനസാന്തരപ്പെടുന്നതിന്റെ അന്തഃസത്തയെന്ന് പൗലോസ് പഠിപ്പിക്കുന്നു.

5. കത്തുകളെഴുതിയ സമയം

A യും B യും കത്തുകൾ പൗലോസിന്റെ എഫേസുസിലെ താമസത്തിന്റെ അന്ത്യഭാഗത്ത് രചിച്ചവയാകണം (ഏ.ഡി. 54-57); കത്ത് C കുറച്ചു മാസങ്ങൾക്കുശേഷമായിരിക്കണം രചിച്ചത് (ഏ.ഡി. 57-58).

6. പൊതുവായ ഘടന

ലേഖനം മൂന്നു കത്തുകളുടെ സമാഹാരമാണെങ്കിലും ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ കൈവശമുള്ള ലേഖനത്തിന്റെ ഘടന ഇപ്രകാരമാണ്.

- 1. ഉപോദ്ഘാതം (1:1-11) (കത്ത് B)
- 2. ഒന്നാം ഭാഗം: വാർത്തയും ഉപദേശങ്ങളും (1:12-3,1a) (കത്ത് B)
- 3. രണ്ടാം ഭാഗം: അബദ്ധസിദ്ധാന്തക്കാർക്കെതിരേ മുന്നറിയിപ്പുകൾ (3:1b-4,1) (കത്ത് C)
- 4. മൂന്നാം ഭാഗം: ഐക്യത്തിനും സന്തോഷത്തിനും സമാധാനത്തിനുമായുള്ള ആഹ്വാനം (4:2-9) (B,C കത്തുകൾ)
- 5. നാലാം ഭാഗം: ഫിലിപ്പിയരുടെ സഹായത്തിന് നന്ദി (4:10-20) (കത്ത് A)
- 6. ഉപസംഹാരം: (4:21-23) (കത്ത് B)
- 7. പൊതുവായ അപഗ്രഥനം

ഡോ. ജേക്കബ് പ്രസാദ്

കൊളോസോസുകാർക്ക് എഴുതിയ ലേഖനം

ആമുഖം

പഴയ ഏഷ്യാമൈനറിന്റെ (ഇന്നത്തെ തുർക്കിയുടെ) പശ്ചിമതീരത്തു സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്ന എഫേസുസിൽനിന്ന് അതിന്റെ തെക്കുകിഴക്കായി സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന ഇക്കോണിയത്തെയും താർസൂസിനെയും ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന, വാണിജ്യപരമായി പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പാത ഉണ്ടായിരുന്നു. എഫേസുസിൽനിന്ന് ഈ റൂട്ടിൽ ഏതാണ്ട് 200 കിലോമീറ്റർ കിഴക്കോട്ട് സഞ്ചരിച്ചാൽ ലിക്കസ് നദിയുടെ തീരത്ത് സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന ലവൊദീക്യാ പട്ടണത്തിലെത്തുമായിരുന്നു. അവിടെ നിന്ന് 12 കിലോമീറ്റർ വടക്കോട്ട് പോയാൽ ഹെയിറാപോളിസും 20 കിലോമീറ്റർ തെക്ക് കിഴക്കോട്ട് പോയാൽ കൊളോസോസും പട്ടണങ്ങളായിരുന്നു. തദ്ദേശീയരും യവനരും നല്ലൊരു പക്ഷം യഹൂദരുമായിരുന്നു കൊളോസോസിലെ ജനം. ജോസേഫുസ് ഫ്ലാവിയുസ് നൽകുന്ന കണക്കുപ്രകാരം ഏ.ഡി. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഏതാണ്ട് പതിനായിരത്തോളം യഹൂദർ കൊളോസോസിലുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ പട്ടണത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ഭൂരിഭാഗവും വിജാതീയരിൽനിന്ന് മാനസാന്തരപ്പെട്ടവരായിരിക്കണം (കൊളോ 1:21-27; 2:13 കാണുക). കൊളോസോസുകാരൻ തന്നെയായ എപ്പ്രഥാസ് ആയിരിക്കണം ഇവിടുത്തെ സഭ സ്ഥാപിച്ചത് (1:7;4:12). അടിമയായ ഒനേസിമൂസും അവന്റെ യജമാനൻ ഫിലെമോനും ഈ പട്ടണക്കാരായിരുന്നിരിക്കണം (4:9).

ലേഖനം പൗലോസിന്റേതോ?

ഈ ലേഖനം പൗലോസിന്റേതാണെന്ന് മാർസിയാനും (ഏതാണ്ട് 160 ഏ.ഡി.) ഇറനേവൂസും (ഏതാണ്ട് 180 ഏ.ഡി.) ഒക്കെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ആദ്യ നൂറ്റാണ്ടുകൾ മുതലുള്ള ഈ ചിന്തയ്ക്ക് 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാന ദശകങ്ങൾ മുതൽ കോട്ടമുണ്ടായി. 1883-ൽ ഇ.റ്റി. മേയർഹോഫ് എന്ന വ്യാഖ്യാതാവ് പൗലോസല്ല ഇതിന്റെ കർത്താവ്

എന്ന് സമർഥിച്ചു. അന്നുതുടങ്ങി ലേഖനത്തിന്റെ കർത്തൃത്വത്തെ ചൊല്ലി വിവാദം നിലനിൽക്കുന്നു. ഇന്ന് ഏതാണ്ട് 60 ശതമാനം വ്യാഖ്യാതാക്കൾ ഇത് പൗലോസ് എഴുതിയതല്ല എന്ന് കരുതുവോൾ 40 ശതമാനം പേർ പൗലോസ് തന്നെയാണെന്നതിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കുന്നു. ഭാഷയുടെയും, ശൈലിയുടെയും ദൈവശാസ്ത്ര വീക്ഷണങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഇത് പൗലോസിന്റേതല്ലെന്ന് മേൽപറഞ്ഞ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ പറയുന്നത്.

ഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ ഈ ലേഖനത്തിൽ പുതിയ നിയമത്തിൽ മറ്റൊരിടത്തും കാണാത്ത 33 വാക്കുകൾ കാണാനാകും. പൗലോസിന്റേതാണോ എന്നതിനെക്കുറിച്ച് യാതൊരു തർക്കവുമില്ലാത്ത ലേഖനങ്ങളിൽ കാണാത്ത 25 വാക്കുകൾ ഈ ലേഖനത്തിൽ കാണുന്നു. പൗലോസിന്റെ കർത്തൃത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച് തർക്കം നിലനിൽക്കുന്ന എഫേസോസുകാർക്കെഴുതിയ ലേഖനത്തിലും ഇതിലും മാത്രം കാണുന്ന 15 വാക്കുകൾ ഉണ്ടുതാനും. മാത്രമല്ല, സവിശേഷമായി പൗലോസിന്റേതെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന പദങ്ങളായ 'നീതീകരണം', 'നിയമം', 'വിശ്വസിക്കുക', 'രക്ഷിക്കുക' എന്നീ വാക്കുകൾ ഈ ലേഖനത്തിൽ കാണുന്നില്ല. മാത്രമല്ല പൗലോസ് പലവട്ടം ഉപയോഗിക്കുന്ന, 'സഹോദരരേ,' 'എന്റെ സഹോദരരേ,' (റോമ 1:13; 1 കോറി 1:10; 2 കോറി 1:3; ഗലാ 1:11) എന്നീ സംബോധനകളും ഈ ലേഖനത്തിൽ കാണുന്നില്ല. പരിശുദ്ധാത്മാവിനെക്കുറിച്ചും കാര്യമായ പരാമർശം ഇതിലില്ല.

അതേസമയം ലേഖനാരംഭത്തിലും കൃത്യജ്ഞതാ പ്രകാശനഭാഗത്തും ഉപസംഹാരത്തിലുമൊക്കെ പൗലോസിന്റേതെന്നു കരുതുന്ന സവിശേഷവാക്കുകൾ കാണുകയും ചെയ്യുന്നു. മാത്രമല്ല, ഈ ലേഖനത്തിൽ മാത്രം കാണുന്നു എന്നുപറയുന്ന വാക്കുകൾ സഭയിൽ അപ്പോൾത്തന്നെ പ്രചാരത്തിലിരുന്നതും അതിനാൽ പൗലോസ് എടുത്ത് ഉപയോഗിച്ചു എന്നു കരുതപ്പെടുന്ന ക്രിസ്തുഗീതത്തിലും (1:15-20) എതിരാളികളെ നേരിടുന്ന ഭാഗത്തിലുമാണ് (2:6-23) കാണുന്നത്. അങ്ങനെയെങ്കിൽ സവിശേഷഭാഷാ പ്രയോഗത്തിന്റെ പേരിൽ പൗലോസിന്റെ കർത്തൃത്വം ലേഖനത്തിന് നിഷേധിക്കാനാവില്ല.

ശൈലിയുടെ കാര്യത്തിൽ പൗലോസിന്റെ തർക്കമില്ലാത്ത ലേഖനങ്ങളിൽ കാണുന്ന തർക്കവാദപരമായ ശൈലിയിൽ (debating style) (ഉദാ: റോമ; ഗലാ) നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി ആരാധനാ ക്രമപരവും (liturgical) ഗീതാത്മകവും (hymnic) ആയ ശൈലിയാണ് ഇതിൽ കാണുന്നത്. പക്ഷേ ഇതിനുകാരണം പൗലോസിന്റെ ശൈലിയിൽ പിൻക്കാലത്ത് പരിണാമ വികാസം ഉണ്ടായതാണെന്ന് ലേഖനം പൗലോസിന്റേതെന്നു തന്നെയാണെന്ന് വാദിക്കുന്നവർ പറയുന്നു.

ദൈവശാസ്ത്രപരമായി ക്രിസ്തുവിജ്ഞാനീയത്തിലും, യുഗാന്ത്യവിജ്ഞാനീയത്തിലും, സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിലും വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന് പൗലോസിന്റെ കർത്തൃത്വത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നവർ കരുതുന്നു. ലേഖനത്തിന്റെ ക്രിസ്തുവിജ്ഞാനീയം മുഖ്യമായും 1:15-20 വരെയുള്ള വചനങ്ങളിലെ ക്രിസ്തുഗീതത്തിന്റെ വികാസം ആണ്. എന്നാൽ ഈ

ക്രിസ്തുഗീതത്തിലെയും മറ്റ് ഭാഗങ്ങളിലെയും ക്രിസ്തുവിജ്ഞാനീയം അവിതർക്കിത ലേഖനങ്ങളിൽ കാണുന്നവയിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ്. അതേസമയം ദൈവപുത്രനായ ക്രിസ്തുവിലാണ് വിശ്വാസികൾക്ക് വീണ്ടെടുപ്പെന്നും (1:13-14; cf റോമ 3:24), വിശ്വാസികൾ ജ്ഞാനസ്നാനത്തിൽ ക്രിസ്തുവുമായി സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടവരായി എന്നും (2:12; cf റോമ 6:4), ഇതര ലേഖനങ്ങളുടെയും ആശയങ്ങളാണ്.

യുഗാന്ത്യദർശനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പൗലോസിന്റെ ഇതര ലേഖനങ്ങളിൽ കണ്ടുവരുന്ന ഉടൻതന്നെ രണ്ടാം വരവ് സംഭവിക്കുമെന്ന ചിന്ത (ഉദാ: 1 തെസ്സ 4:15; 5:23; 1 കോറി 7:26) ഈ ലേഖനത്തിൽ വ്യക്തമായി കാണുന്നില്ല. ക്രിസ്തു വീണ്ടും വരുമെന്നുള്ള ചിന്ത ഉണ്ടെങ്കിൽപോലും (കൊളോ 3:4) തൽക്കാലം അവർ ചെയ്യേണ്ടത് ഉന്നതത്തിലുള്ളതിനെക്കുറിച്ച് ശ്രദ്ധിക്കുക (കൊളോ 3:1-2) എന്നത് മാത്രമാണ്. മാത്രമല്ല, ഈ ലേഖനപ്രകാരം ക്രൈസ്തവസമൂഹം ക്രിസ്തുവിനോടുകൂടെ മരിച്ചവരിൽനിന്ന് ഉയിർപ്പിക്കപ്പെടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു (2:12; 3:1), എന്നാൽ പൗലോസിന്റെ അവിതർക്കിത ലേഖനങ്ങളിൽ ക്രൈസ്തവരുടെ ഉയിർപ്പ് ഒരു ഭാവിക്കാല യാഥാർത്ഥ്യമാണ് (1 കോറി 6:14; 2 കോറി 4:14). യുഗാന്ത്യദർശനത്തിലുള്ള ഈ വ്യത്യാസം ജ്ഞാനസ്നാനത്തെ സംബന്ധിച്ച ദൈവശാസ്ത്രത്തിലും വ്യത്യാസം വരുത്തുന്നു. റോമ 6:1-4 വരെ ജ്ഞാനസ്നാനം ഭാവിയ്ക്കേണ്ടതിരിക്കുന്ന ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായി കാണുന്നെങ്കിൽ കൊളോസ്യർക്കുള്ള ലേഖനം ജ്ഞാനസ്നാനത്തെ സമ്പൂർണ്ണമാക്കപ്പെട്ട രക്ഷയുടെ അടയാളമായി ദർശിക്കുന്നു. ഈ ലേഖനപ്രകാരം വിശ്വാസികൾ ജ്ഞാനസ്നാനത്തിൽ ക്രിസ്തുവിനോടുകൂടെ മരിക്കുക മാത്രമല്ല ഉയിർപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. റോമാക്കാർക്കുള്ള ലേഖനത്തിൽ വിശ്വാസികളുടെ ഉയിർപ്പ് ഒരു ഭാവിക്കാല യാഥാർത്ഥ്യമാണ്.

സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിലും ഗണ്യമായ വ്യത്യാസം നിഴലിക്കുന്നുണ്ട്. പൗലോസിന്റേതെന്ന് തറപ്പിച്ചു പറയപ്പെടുന്ന ലേഖനങ്ങളിൽ "സഭ" എന്ന സംജ്ഞ ഒരു നിശ്ചിത സ്ഥലത്തെ സമൂഹത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരുന്നു പറഞ്ഞുവന്നത്. അതായത് അതിനൊരു മുർത്തഭാവം ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ ലേഖനത്തിൽ ഈ പദത്തിന് ഒരു അമൂർത്തഭാവവും സാർവ്വത്രികഭാവവും പല സന്ദർഭങ്ങളിലും കൈവരുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, 1:13,24; 2:19 പ്രകാരം സഭ ഒരു ശരീരമാണ്, അതിന്റെ ശിരസ്സാണ് ക്രിസ്തു. ആകയാൽ ശിരസ്സിനോട് ഒട്ടിച്ചേർന്നിരിക്കുകയാണ് അംഗങ്ങളുടെ ദൗത്യം (2:19). അതേസമയം ഘടനാപരമായി സഭ രൂപപ്പെട്ടു എന്ന ചിന്തയോ വിവിധങ്ങളായ തസ്തികകൾ പേരുന്ന ശുശ്രൂഷകൾ സഭയിൽ ആവിർഭവിച്ചെന്നോ ഉള്ള ചിന്തകളില്ല. പൗലോസിന് അപ്പസ്തോലൻ എന്ന് തന്നെയാണ് പേര്; എപ്പിഫ്രാസും തിക്കിക്കോസും "ശുശ്രൂഷകരാ"ണ് (1:7,23; 4:7). അതേസമയം ഒരു പ്രത്യേകസ്ഥലത്തെ സമൂഹം എന്ന അർത്ഥത്തിലും "സഭ" എന്ന സംജ്ഞ ഉപയോഗിച്ചു കാണുന്നു (4:15-16). അതായത് ലവൊദീക്യായിലെ സഭ.

മുകളിൽ കണ്ട വാദമുഖങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഈ ലേഖനത്തിന്റെ കർത്തൃത്വം സാകൃതം പൗലോസിന്റേമേൽ ഉറപ്പിക്കാനാവില്ല എന്ന് വ്യക്തമാണല്ലോ. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് നല്ലൊരു

പക്ഷ് വ്യാഖ്യാതാക്കളും ഇത് പൗലോസ് നേരിട്ട് എഴുതിയതല്ല എന്ന് കരുതുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിന് ഇ.ലോസേ, ജെ.ഗ്നിൽക്കാ, ഇ.കേസേ മാൻ, എ. ലിണ്ടർമാൻ എന്നിവർ ഈ ലേഖനം പൗലോസ് അല്ല എഴുതിയതെന്ന് വിധി പറയുന്നു. അതേസമയം ആർ.പി. മാർട്ടിൻ, ജി.ബി. കായിർഡ്, ജെ.എൽ. ഹൂൾഡൻ, സി.എഫ്.ഡി. മ്യൂർ എന്നിവർ പൗലോസിന്റെ കർതൃത്വത്തെ പിന്താങ്ങുന്നു. പൗലോസ് എഴുതിയതാണെന്ന് കരുതുന്ന സി. മാസ്സണും പി. ബെന്യായും ഈ ലേഖനത്തിൽ പിൽക്കാലത്ത് ആരോ ചില കുട്ടിച്ചേർക്കലുകൾ നടത്തി എന്ന് അനുമാനിക്കുന്നു. മുകളിൽപറഞ്ഞ പൗലോസിന്റെ കർതൃത്വത്തിന് എതിരായി നിലക്കുന്ന വാദമുഖങ്ങൾ ഓരോന്നായി എടുത്താൽ അവയെ ഓരോന്നിനെയും എതിർവാദങ്ങളുന്നയിച്ച് തള്ളിക്കളയാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ അവയെ എല്ലാം ഒരൂമിച്ച് ചേർത്തു നോക്കുമ്പോൾ ഈ ലേഖനം നേരിട്ട് പൗലോസിന്റെ പക്കൽനിന്ന് വരുന്നു എന്നു കരുതുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. ആകയാൽ പൗലോസിന്റെ മരണത്തിനുശേഷം പൗലോസിന്റെ ശിഷ്യന്മാരിലൊരാൾ ഏതാണ്ട് ഏ.ഡി. 70നും 80നും ഇടയ്ക്ക് രചിച്ചതായിരിക്കണം ഈ കത്ത്. ശാസ്ത്രീയമായ വിശകലനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്ന ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു നിഗമനം ലേഖനത്തിന്റെ ആധികാരികതയെ യാതൊരു തരത്തിലും സ്പർശിക്കുന്നില്ല എന്ന് ഇവിടെ ഓർക്കേണ്ടതുണ്ട്. ആദിമസഭ ഈ ലേഖനത്തിന് അപ്പസ്തോലിക പാരമ്പര്യം കല്പിച്ച് ഇതിനെ ദൈവനിവേശിതമെന്ന് കരുതി പൗലോസ് അപ്പസ്തോലന്റെ പേരിൽ പുതിയ കാണിൽ സ്വീകരിച്ചു എന്നതിനാൽ ഇന്നത്തെ ശാസ്ത്രീയ നിഗമനങ്ങൾ അല്പം വ്യത്യസ്തം കണ്ടെത്തുന്നെങ്കിൽ പോലും അതുവഴിയായി ലേഖനത്തിന്റെ ആധികാരികതയ്ക്ക് ഒട്ടും കുറവ് വരുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, പൗലോസിന്റെ പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനെന്നു കരുതാവുന്ന ഗ്രന്ഥകർത്താവ് രചന നടത്തിയത്.

ലേഖന സന്ദർഭം

കൊളോസോസിലെ സഭാസമൂഹത്തിൽ വിശ്വാസത്തെ പ്രോജ്ജലിപ്പിക്കുവാനും (1:3-14; 2:2-3) അവരുടെ ഇടയിലുണ്ടായിരുന്ന ചില തെറ്റായ പഠനങ്ങൾ തിരുത്തുവാനുമാണ് ലേഖനം ലക്ഷ്യമിടുന്നത് (2:4,8,16,18-22). ഈ തെറ്റായ പഠനം തത്വചിന്താപരവും മാനുഷിക പാരമ്പര്യത്തിൽ അധിഷ്ഠിതവും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മൂലഭൂതങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചതുമാണ് (2:8). മാലാഖമാരെ സംബന്ധിച്ചും (2:18), ഭക്ഷണ സാധനങ്ങളുടെ ഉപയോഗത്തെക്കുറിച്ചുള്ളതും, ആചാരപരമായി ദിനങ്ങൾ ആചരിക്കുന്നതും കാർക്കശ്യമേറിയ ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹവും സംബന്ധിച്ചുള്ളതുമാണ് ഈ അബദ്ധ പഠനം (2:16,20,21,23). ഇക്കാര്യങ്ങളിൽ നിർബന്ധം പുലർത്തുന്നവർ ശിരസ്സിനോട് ഗാഢബന്ധം പുലർത്താത്തവരാണ് (2:19); ആകയാൽ അവർ സഭാസമൂഹത്തിൽത്തന്നെ ഉള്ളവരാണ്. യഹൂദമതം, വിജാതീയമതങ്ങൾ, ക്രൈസ്തവികത, ജ്യോതിഷം, രഹസ്യാത്മകമതങ്ങൾ (mystery religions) എന്നിവയിൽ നിന്നും എടുത്ത വിവിധ അംശങ്ങൾ ചേർന്ന തെറ്റായ പഠനമാണിത്. ഈ തരത്തിലുള്ള തെറ്റായ പഠനത്തിന് എന്തു തരം പേര് കൃത്യമായി നൽകാനാകും എന്നു പറയാനാവില്ല. രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സഭയെ അലട്ടിയിരുന്ന ജ്ഞാന വാദത്തിന്റെ (Gnosticism)

ചില അംശങ്ങൾ ഇതിൽ ഉൾച്ചേർന്നിരുന്നു എന്നു പറയാനാവുന്നതാണ്. കാരണം, ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹം, ദൈവികപൂർണ്ണത, ജ്ഞാനം, ദൈവതവാദം, ലോക വസ്തുക്കളുടെ തിരസ്കരണം എന്നിവ ജ്ഞാനവാദത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തോട് ചേർന്നതായിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും ഇതിനെ ജ്ഞാനവാദമെന്ന് പൂർണ്ണമായി വിളിക്കാനാവില്ല. കാരണം, അത് രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ് സഭയിൽ പൂർണ്ണരൂപം പ്രാപിച്ചത്. യഹൂദമതത്തിൽ അക്കാലത്ത് പൊന്തിവന്നിരുന്നതും ആ കാലഘട്ടത്തിലെ ലിഖിതങ്ങളിൽ കാണാവുന്നതുമായ ചില തെറ്റായ പഠനങ്ങളാണ് കൂടുതലായും ഇതിന്റെ പിന്നിലുള്ളതെന്ന് പല വ്യാഖ്യാതാക്കളും കരുതുന്നു. ചാവുകടലിനടുത്തു നിന്നും കിട്ടിയ ചുരുളുകളിലും (Dead Sea Scrolls) ഈ തരത്തിലുള്ള തെറ്റായ പഠനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സൂചനകൾ കാണാവുന്നതാണ്.

ഘടന

ലേഖനം ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം രചിക്കപ്പെട്ടതാണ്. ഘടനാപരമായി പൗലോസിന്റെ അവിതർക്കിത ലേഖനങ്ങളുടെ ഘടന തന്നെയാണ് ഇതിനും. പരമ്പരാഗതമായി കൈവന്ന പഠനങ്ങൾ (1:15-20); ജ്ഞാനസ്നാനത്തെ സംബന്ധിച്ച പഠനം (2:6-15) പാപ-പുണ്യ പട്ടികകൾ (3:15-17); ഭവനചട്ടക്രമം (3:18-4:1) എന്നിവ ലേഖനത്തിൽ യഥാവിധി ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

രൂപഘടന ഇപ്രകാരമാണ്:

- I അഭിവാദനം: 1:1-2
- II കൃതജ്ഞതാപ്രകാശനവും പ്രാർത്ഥനയും: 1:3-23
 - a) നന്ദി പ്രകാശനം: 1:3-8
 - b) പ്രാർത്ഥന: 1:9-11
 - c) ക്രിസ്തുവിന്റെ കർതൃസ്ഥാനത്തെ ഓർത്ത് സ്തുതി: 1:12-23
- III പൗലോസിന്റെ ശുശ്രൂഷ: 1:24-2:5
- IV ക്രിസ്തുവിൽ ജീവിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം: 2:6-3:4
 - a) ക്രിസ്തുവിനെ സംബന്ധിച്ച പാരമ്പര്യം: 2:6-15
 - b) മാനുഷിക പാരമ്പര്യവും അതിനുള്ള പരിഹാരവും: 2:16-3:4
- V ക്രിസ്തുവിലുള്ള ജീവിതചര്യ നിയമങ്ങൾ: 3:5-4:6
- VI ആശംസകളും ഉപസംഹാരവും: 4:7-18

ഡോ. ജേക്കബ് പ്രസാദ്

ഗ്രന്ഥകാരൻ

തെസലോനിക്കായിലെ സഭക്ക് എഴുതപ്പെട്ട രണ്ട് ലേഖനങ്ങളാണ് പുതിയനിയമഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നമുക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ ലേഖനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അവയെ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ രണ്ട് ലേഖനങ്ങളുടെയും ആരംഭത്തിൽ “സിൽവാനോസും തിമോത്തേയോസും ചേർന്ന്” എന്ന് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട് (1 തെസ 1:1; 2 തെസ 1:1). പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച് ഒന്നാം ലേഖനത്തിന്റെ (ഈ രണ്ടു ലേഖനങ്ങളുടെയും) കർത്താവ് പൗലോസ് ശ്ലീഹായാണെന്ന് ഇന്ന് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്നു. സഹപ്രവർത്തകരെ ആമുഖത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പൗലോസ് ശ്ലീഹായാണ് ഇതെഴുതിയത് എന്നാണ് പണ്ഡിതമതം. അദ്ദേഹത്തിനാണ് പ്രഥമസ്ഥാനം (1 തെസ 1:1; 2:1-1; 2:18; 3:1).

സഹപ്രവർത്തകരായി സിൽവാനോസും തിമോത്തേയോസും പൗലോസിന്റെ ആദ്യ തെസലോനിക്കാ സന്ദർശനത്തിൽ കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് അപ്പസ്തോലപ്രവർത്തനങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു (17:1-9). തെസലോനിക്കയിൽനിന്ന് പൗലോസ് പിൻമാറിയതിനുശേഷം കോറിന്തോസിൽ മുവരും ഒന്നിച്ചുവരുന്നു (അപ്പ 18:5; 2 കൊറി 1:19). അപ്രകാരം കോറിന്തോസിൽ വച്ചായിരിക്കണം പൗലോസ് തെസലോനിക്കാക്കാർക്കുള്ള ഒന്നാം ലേഖനം എഴുതിയത്.

കാലഘട്ടവും സന്ദർഭവും

വിശുദ്ധപൗലോസ് ശ്ലീഹാ ഏകദേശം 50-51 AD യിലാണ് തെസലോനിക്കാക്കാർക്കുള്ള ഒന്നാംലേഖനം എഴുതുന്നത്. മഹാനായ അലക്സാണ്ടർ ചക്രവർത്തിയുടെ പട്ടാളമേധാവി (കസാൻഡർ) BC 315ൽ സ്ഥാപിച്ചതാണ് തെസലോനിക്ക. മാസിഡോണിയ പ്രവിശ്യയുടെ തലസ്ഥാനമായി ക്രമേണ അതുവളർന്നു. വ്യാപാരബന്ധങ്ങൾക്കും സാമ്പത്തിക നേട്ടങ്ങൾക്കും നിർണ്ണായകമായ സ്ഥാനം വഹിച്ച തുറമുഖപട്ടണമായ തെസലോനിക്കയിൽ പൗലോസ് ശ്ലീഹാ തന്റെ രണ്ടാം പ്രേഷിതയാത്രക്കിടയിലാണ് സുവിശേഷമറിയിച്ചതും സഭ സ്ഥാപിച്ചതും (അപ്പ 17:1-15).

മൂന്നു സാബത്തിൽ തെസലോനിക്കയിലെ സിനഗോഗിൽ സുവിശേഷം പ്രഘോഷിച്ചതിന്റെ ഫലമായി പൗലോസ് ശ്ലീഹായ്ക്ക് വിജാതീയരെയും ദൈവഭക്തരായ കുറേപേരെയും ചേർത്ത് വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹം കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ സാധിച്ചു. അസൂയ തോന്നിയ യഹൂദർ പൗലോസിനും സഹപ്രവർത്തകർക്കും എതിരേ തിരിഞ്ഞപ്പോൾ അവർക്ക് അവിടം വിട്ട് പോകേണ്ടിവന്നു. മിഷണറി യാത്രകൾ നടത്തി കോറിന്തോസിലെത്തിയ പൗലോസ് സ്വാഭാവികമായും താൻ സ്ഥാപിച്ച സമൂഹത്തിന്റെ നിജസ്ഥിതി അറിയാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. തിമോത്തേയോസ് അവിടം സന്ദർശിച്ച് തിരിച്ചുവന്ന് നൽകിയ വിവരണത്തിൽനിന്ന് (1 തെസ 2:17-33) തെസലോനിക്കയിലെ സഭയുടെ വളർച്ചയെക്കുറിച്ചും അവർ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന പീഡനങ്ങളെക്കുറിച്ചും പൗലോസിന് മനസ്സിലായി. അവരെ നേരിട്ട് സന്ദർശിക്കുക അപ്പോൾ അസാധ്യമായിരുന്നു. അതിനാൽ ഒരു കത്തെഴുതിക്കൊണ്ട് തന്റെ താല്പര്യവും സ്നേഹവും അഭിനന്ദനങ്ങളും ഉപ

9

തെസലോനിക്കാക്കാർക്ക് എഴുതിയ ഒന്നാംലേഖനം

ആമുഖം

ഈശോയുടെ ഉത്ഥാനശേഷം വിശുദ്ധ പൗലോസും സിൽവാനോസും തിമോത്തേയോസും തുടങ്ങിവെച്ച പ്രേഷിതപ്രവർത്തനരംഗങ്ങളിൽ തെസലോനിക്കയും ഉൾപ്പെടുന്നു. AD 49 ൽ തന്റെ രണ്ടാം പ്രേഷിതയാത്രയിൽ പൗലോസ് തെസലോനിക്ക സന്ദർശിച്ച് പ്രഘോഷണം നടത്തുകയും സഭസ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒന്നാം ലേഖനത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ അവർ ‘മൂന്നുപേരും ചേർന്ന് എഴുതുന്നത്’ എന്നും തുടർന്ന് ‘ഞങ്ങളുടെ’ ‘ഞങ്ങൾ’ എന്നീ (പ്രഥമ പുരുഷൻ) ബഹുവചന പ്രയോഗങ്ങളും മുവരും ചേർന്നുനടത്തുന്ന പ്രേഷിതപ്രവർത്തനത്തിനു തെളിവാണ്.

പുതിയനിയമഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ആദ്യം, അതായത് AD 50-51 ൽ എഴുതപ്പെട്ടതാണ് തെസലോനിക്കാക്കാർക്ക് എഴുതപ്പെട്ട ഒന്നാംലേഖനം എന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. ഈശോമിശിഹായുടെ മരണോത്ഥാനങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ് പത്തിരൂപതു കൊല്ലമേ ആയിട്ടുള്ളു; ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസം യഹൂദേതര സമൂഹങ്ങളിൽ പടർന്നു പന്തലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ച തെസലോനിക്കാക്കാരിൽ ഭൂരിഭാഗവും യഹൂദരായിരുന്നില്ല. അവിടെ സഭാസമൂഹത്തിനു അടിത്തറയിട്ട് മാസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ മൂന്ന് മിഷണറിമാരും ചേർന്ന് പൗലോസ്, സിൽവാനോസ്, തിമോത്തേയോസ് എഴുതി അയച്ച ലേഖനമാണിത്. ജറുസലേമിലെ സഭയിലും വിജാതീയ മിഷൻ രംഗങ്ങളിലും ആദ്യകാലത്ത് പാലിച്ചുപോന്ന അടിസ്ഥാന ക്രൈസ്തവപഠനങ്ങളാണ് ഈ കത്തുകളിലും കണ്ടെത്താൻ സാധിക്കുക.

ഒന്നും രണ്ടും തെസലോനിക്കാ ലേഖനങ്ങൾ കലർപ്പില്ലാത്തവയാണെന്നും ആധികാരികമായി എഴുതപ്പെട്ടതാണെന്നുമുള്ള ധാരണയിലാണ് ഭാഷ്യങ്ങൾ തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ളത്.

ദേശങ്ങളും തെസലോനിക്കായിലെ സഭയെ അറിയിക്കാൻ പൗലോസ് നിശ്ചയിച്ചു. അതാണ് തെസലോനിക്കാക്കാർക്ക് എഴുതിയ ഒന്നാംലേഖനം.

തെസലോനിക്കാസമൂഹത്തിന്റെ വിശ്വാസാനുഭവം

തിമോത്തേയോസ് തെസലോനിക്കാ സന്ദർശിച്ച് കൊണ്ടുവന്ന വർത്തമാനം എത്രമാത്രം ആനന്ദവും ആശ്വാസവും പകർന്നു എന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കുക പ്രയാസം. ആ മൂന്ന് പ്രേഷിതരും ഉടനതന്നെ കത്തുവഴി അത് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതാണ് തെസലോനിക്കാ സഭയ്ക്കെഴുതുന്ന ഒന്നാംലേഖനത്തിലെ പ്രധാനഭാഗം. പൗലോസിന്റെയും സഹപ്രവർത്തകരുടെയും പ്രഘോഷണംവഴി മനസ്സുതിരിഞ്ഞ് ഈശോയിലേക്ക് വന്നവർ അപ്രതീക്ഷിതമായി നിരാലംബരായിത്തീർന്നു. പ്രേഷിതരെ യഹൂദർ ഓടിച്ചുവിട്ട സ്ഥിതിക്ക് പുത്തൻ സമൂഹത്തെക്കുറിച്ച് ഉത്കണ്ഠയാണ് നിലനിൽക്കുന്നത്. പൗലോസിനാണെങ്കിൽ ഉടനതന്നെ അങ്ങോട്ട് പോകാനുള്ള സാഹചര്യമില്ല (അങ്ങനെയാണ് തിമോത്തേയോസിനെ പറഞ്ഞയക്കാൻ ഇടവന്നത്). വിശ്വാസത്തിൽ തീക്ഷ്ണത കുറഞ്ഞവർക്ക് അതൊരു പരീക്ഷണം തന്നെയായിരിക്കണം - കൃഴിയിൽ ഇറക്കി ഏണിയെടുത്ത് മാറ്റുന്നപോലെ. എന്നാൽ തന്റെ സന്ദർശനത്തിനുശേഷം തിമോത്തേയോസ് കൊണ്ടുവന്ന വിവരങ്ങൾ എല്ലാ ആശങ്കകൾക്കും വിരാമിട്ടു. തെസലോനിക്കായിലെ പുത്തൻ വിശ്വാസിസമൂഹം തങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച വിശ്വാസത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നു എന്നുമാത്രമല്ല, വർദ്ധിച്ച ആവേശത്തോടെ ആ വിശ്വാസം പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ മുൻകൈയെടുക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നു.

കാര്യങ്ങൾ ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും ധൃതിയിൽ സ്ഥലംവിട്ടു തിനുശേഷം എന്താണ് പൗലോസ് തിരിഞ്ഞുനോക്കാത്തത് എന്ന് വിശദീകരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് വലിയ താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു. വിശ്വാസികൾ നേരിട്ട് ചോദ്യം ചെയ്യുന്നില്ലെങ്കിലും അവരുടെ ബന്ധുക്കളും അയൽവാസികളും കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടാകണം. അക്കാരണത്താൽ വിശ്വാസിസമൂഹം മുഴുവനും യാഥാർത്ഥ്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതാണല്ലോ നല്ലത്. മാത്രമല്ല, തെസലോനിക്കയിൽ കഴിഞ്ഞ പ്രേഷിതരുടെ പെരുമാറ്റവും ജീവിതശൈലിയുംവരെ ആരോപണങ്ങൾക്കു വിധേയമായത്രേ. സമൂഹത്തിലെ ഇത്തിക്കണ്ണികളാണെന്നും കച്ചവടക്കണ്ണാണ് അവർക്കുള്ളതെന്നും വിലയിരുത്തപ്പെട്ടുപോലും. അക്കാരണത്താൽ തെസലോനിക്കായിലെ വിശ്വാസിസമൂഹം യാഥാർത്ഥ്യം അറിയണം: പ്രേഷിതർ മുഖവും ആരുടെയും ഔദാര്യത്തിലല്ല തെസലോനിക്കായിൽ കഴിഞ്ഞത്; തങ്ങളുടെതന്നെ ശാരീരികാധാനമാണ് അവർക്ക് അഷ്ടിക്കു വകനല്കിയത്. വിശ്വാസിസമൂഹത്തിലെ അംഗങ്ങളെ വാക്കുകൊണ്ടെന്നപോലെ മാതൃകകൊണ്ടും പ്രേഷിതർ പഠിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു.

തങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച പുത്തൻ വിശ്വാസത്തിന്റെ പേരിലും ജീവിതശൈലിയുടെ പേരിലുമാണ് തെസലോനിക്കാക്കാർ പീഡനം സഹിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, അവർ ഒരു കാര്യം തിരിച്ചറിയണം. ഈശോയും ഈശോയുടെ കാലശേഷം ആദിമക്രൈസ്തവസമൂഹവും വേണ്ടത്ര സഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈശോയിൽ വിശ്വാസം ഏറ്റുപറയുന്നതിനെപ്രതി സഹിക്കാൻ ഇടവന്ന

ജനുസലം സഭകളുടെ കൂലീനപാരമ്പര്യത്തിൽ തെസലോനിക്കാസഭയും പങ്കുചേരുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

വിശ്വാസവും സ്നേഹവും പീഡനങ്ങളെ ചെറുത്തുനില്ക്കുന്ന ശൈലിയും മാത്രമല്ല തിമോത്തേയോസ് തെസലോനിക്കാ സഭാസമൂഹത്തെക്കുറിച്ച് അറിയിച്ചത്. അവരിൽ ചിലരുടെ തെറ്റിദ്ധാരണകളും തിരുത്തേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. ഈശോമിശിഹായുടെ സുവിശേഷം സ്വീകരിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായി ധാർമ്മികജീവിതത്തിൽ എന്തൊക്കെ മാറ്റങ്ങളാണ് വരുത്തേണ്ടത് എന്ന് ഇനിയും ചിലർക്ക് വ്യക്തമല്ലായിരുന്നു. ശാരീരികബന്ധം വിവാഹംവഴി ഒന്നാകുന്ന ദമ്പതികൾ തമ്മിൽ മാത്രമായി നിയന്ത്രിക്കണം. കർത്താവിന്റെ വഴി സ്വീകരിച്ച് അവിടുത്തെ ശുശ്രൂഷയിൽ വ്യാപരിക്കുന്നവൻ ഒരിക്കലും വ്യഭിചാരത്തിൽ വീഴാൻ പാടില്ല. വിശ്വാസിസമൂഹത്തിലെ ഒരംഗം മറ്റൊരംഗത്തിന്റെ കുടുംബാംഗങ്ങളോടോ, ബന്ധുക്കളോടോ ചേർന്ന് ശാരീരികബന്ധം പുലർത്തുന്നെങ്കിൽ ക്രൈസ്തവസഹോദരങ്ങൾ തമ്മിൽത്തമ്മിൽ നിലനിൽക്കേണ്ട സഹോദരസ്നേഹത്തിന് അത് എതിർ സാക്ഷ്യമാകില്ലേ? ഈ രംഗത്ത് പലതരത്തിലുള്ള വീഴ്ചകൾ നിലനില്ക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അറിഞ്ഞപ്പോൾ പൗലോസ് ശ്ലീഹാ ലൈംഗിക ക്രമക്കേടുകൾക്കെതിരേ മുന്നറിയിപ്പുനല്കാൻ മുന്നോട്ടുവന്നു (1 തെസ 4:3-7).

മിശിഹായുടെ രണ്ടാംവരവ് താമസിയാതെതന്നെ ഉണ്ടാകും എന്ന് കരുതിയിട്ടോ മറ്റോ ചിലർ ജോലിചെയ്യുന്നത് നിർത്തി അലസരായിത്തീർന്നു. അവരെ തീറ്റിപ്പോറ്റുന്നത് മറ്റുള്ളവർക്ക് ഭാരമായിത്തീർന്നെന്ന് പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ... അതാണ് ലേഖനത്തിലൂടെ മുന്നറിയിപ്പുനല്കുന്ന മറ്റൊരു സംഗതി. മാന്യമായി ജോലിചെയ്യാതെ പരസഹായംകൊണ്ട് ജീവിച്ചുപോരുന്നതും സഹോദരസ്നേഹത്തിന് എതിരുതന്നെയാണ്. മാത്രമല്ല, അക്രൈസ്തവരുടെയിടയിൽ എന്തൊരു ദുർമാതൃകയാണ്. അലസരായി കഴിയാതെ മാന്യമായി അധാനിച്ച് ജീവസന്ധാരണം നടത്തുന്നതിന്റെ പ്രാധാന്യം ലേഖനത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിന്റെ കാരണമതാണ് (1 തെസ 4:11).

തെസലോനിക്കാസമൂഹത്തിന്റെ യുഗാന്ത്യദർശനം

മോശയുടെ കാലഘട്ടം നിയമാനുഷ്ഠാനങ്ങൾവഴി ദൈവത്തെ പ്രീതിപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഘട്ടമായിരുന്നു. അതിന്റെ അവസാനത്തിലാണ് വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ട രക്ഷകനായ ഈശോ ജനിച്ചത്. ഈശോയുടെ സഹനമരണോത്ഥാനങ്ങൾവഴി രക്ഷണീയ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആരംഭമായി. അങ്ങനെ യഹൂദരുടെ നിയമാനുഷ്ഠാനജീവിതത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണം ഈശോമിശിഹാ എന്ന രക്ഷകനിൽ ആദിമക്രൈസ്തവർ കണ്ടെത്തി. ഉത്ഥാനത്തിന്റെ ശക്തി ഈ യുഗത്തെ അപ്പാടെ സ്വാധീനിച്ചു. ആദ്യഫലം ഉത്ഥിതനായ മിശിഹാ തന്നെ. പിതാവായ ദൈവം മരിച്ചവരെ മിശിഹായോടുകൂടെ ഉയിർപ്പിക്കും (1 തെസ 4:16). ഇപ്പോഴുള്ള യുഗം കടന്നുപോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പുതിയത് വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. രക്ഷലഭിച്ചവരിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവാണ് അതിന് ഗ്യാരണ്ടി (അറാബോൺ).

ഉത്ഥിതനായ ദൈവപുത്രന്റെ രണ്ടാം വരവിനെക്കുറിച്ച് തെസലോനിക്കാ സഭാസമൂഹത്തിന് ഒരു ഏകദേശ ധാരണ ലഭിച്ചിരുന്നു. രണ്ടാം വരവ് ഉണ്ടാകുമെന്നും അപ്പോൾ ദൈവനിന്ദകർക്ക് ലഭിക്കുന്ന ക്രോധത്തിൽനിന്ന് ക്രിസ്തുവിശ്വാസികൾ രക്ഷിക്കപ്പെടുമെന്നും അവർക്ക് ബോധ്യമുണ്ട് (1 തെസ 1:9-10). ദൈവമഹത്വത്തിന്റെ രാജ്യത്തിൽ അവർ പങ്കുപറ്റുകയും ചെയ്യും (1 തെസ 2:12). യുഗാന്ത്യത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന പ്രബോധനം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനുമുമ്പ് പ്രേഷിതർക്ക് സ്ഥലം വിടേണ്ടിവന്നു. മനസ്സിൽ ശേഷിച്ച ചോദ്യങ്ങളുമായി തെസലോനിക്കാവിശ്വാസികൾ കഴിഞ്ഞുപോന്നു. ഈശോയിൽ നിദ്രപ്രാപിച്ചവരുടെ ഗതി ഈശോയുടെ രണ്ടാംവരവിൽ എന്തായിരിക്കും? രണ്ടാംവരവിന്റെ സമയത്ത് ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുടേതിനേക്കാൾ നിർഭാഗ്യകരമാകുമോ അവരുടെ അവസ്ഥ? പരമ്പരാഗതമായി വിശ്വസിച്ചുപോരുന്ന രീതിയിൽ ദൈവത്തിനെതിരേ ഈ ലോകത്തിന്റെ ശക്തി ആത്യന്തികമായി യുദ്ധത്തിനിറങ്ങുമോ?

ഈ ലോകത്തിന്റെ ശക്തി സകലവിധ പീഡനമുറകളോടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുവേണ്ടെ ഉത്ഥിതനായ മിശിഹായുടെ ശക്തി അതിനെ കീഴ്പ്പെടുത്തുവാൻ.

തന്റെ രണ്ടാംവരവിൽ മിശിഹാ സ്വന്തം ജനത്തെ വിളിച്ചുകൂട്ടും; അവരുടെ വിശ്വസ്തതയ്ക്കു പ്രതിഫലവും സഹനങ്ങൾക്ക് പ്രതിസമ്മാനവും നല്കും. അവർക്ക് മിശിഹായോടുള്ള കൂട്ടായ്മ അവിടുത്തെ മഹത്വം വർദ്ധിപ്പിക്കും. അവർ എപ്പോഴും കർത്താവിനോടൊപ്പം ആയിരിക്കുകയും ചെയ്യും. അനുതപിക്കാത്ത പാപികളും വിശ്വാസത്യാഗികളും വിശ്വാസികളെ പീഡിപ്പിക്കുന്നവരും അവർക്കെതിരെ ശിക്ഷയിലേക്കും നാശത്തിലേക്കും പ്രവേശിക്കും.

മിശിഹായുടെ രണ്ടാം വരവിനെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പരൂസിയ (Parousia) എന്ന പദം ആദ്യമായി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതും തെസലോനിക്കാക്കാർക്ക് എഴുതിയ ലേഖനത്തിലാണ് പഴയനിയമപാരമ്പര്യങ്ങളിൽ ദൈവം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന രംഗങ്ങൾ വിവരിക്കുന്ന പദങ്ങൾ ഇവിടെയും ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. കറകളുത്തെ ധർമ്മിക ജീവിതത്തിനാണ് ഇവിടെ ഊന്നൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസത്തിലേക്ക് പുതുതായി വന്നുചേർന്ന തെസലോനിക്കാസമൂഹത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠമായ ജീവിതശൈലി അവരിൽ വിശ്വാസം പകർന്ന പ്രേഷിതരുടെ ശുശ്രൂഷയുടെ ഗുണമേന്മയായി നിലകൊള്ളുന്നു.

ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നല്ല ജീവിതം നയിക്കാത്തവർക്കു പരൂസിയ - മിശിഹായുടെ രണ്ടാംവരവ് അപ്രതീക്ഷിതമായിരിക്കും (1 തെസ 5:2). എന്നാൽ ഉത്തമവിശ്വാസികൾക്ക് അങ്ങനെയല്ല. കൃത്യം എപ്പോഴാണത് സംഭവിക്കുക എന്ന് ഒരുപക്ഷേ അവർക്കും അറിവില്ലായിരിക്കും. എന്നാൽ, യഥാർത്ഥ ക്രൈസ്തവ ജീവിതം നയിക്കുക എന്നതിന്റെ അർത്ഥം ആ മഹത്വത്തിന്റെ ദിനത്തിന് എന്നും ഒരുങ്ങിയിരിക്കുക എന്നാണ്.

തെസലോനിക്കാ ലേഖനങ്ങളിലെ ദൈവവിജ്ഞാനീയം

തെലസോനിക്കാക്കാർക്കുള്ള ലേഖനങ്ങളിൽ ഉരുത്തിരിയുന്നത് ആദിമ

ക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തിലെ പ്രബോധനങ്ങളും പാരമ്പര്യങ്ങളുമാണ്. പുതിയനിയമഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ആദ്യം എഴുതപ്പെട്ടതായതുകൊണ്ട് അവയ്ക്ക് അനന്യമായ സാംഗത്യമാണുള്ളത്. ആദിമസഭയുടെ കാലംമുതൽതന്നെ സഭാസമൂഹത്തിൽ ഐക്യത്തോടൊപ്പം വൈവിധ്യവും നിലനിന്നിരുന്നു എന്ന് പൊതുവായി പറയാം. ദൈവസംജ്ഞ, ഈശോമിശിഹാ, ആത്മചൈതന്യം, അനുദിന ക്രൈസ്തവ ജീവിതം എന്നിങ്ങനെ ക്രൈസ്തവ ജീവിതത്തിന്റെ ദൈവവിജ്ഞാനീയഘടകങ്ങൾ തെസലോനിക്കാക്കാർക്കുള്ള ലേഖനങ്ങളിൽ കണ്ടെത്തുവാനാണ് നാമിനി ശ്രമിക്കുക.

a). ദൈവം: തെസലോനിക്കാ വിശ്വാസി സമൂഹത്തിന്റെ ദൈവം “ജീവിക്കുന്ന സത്യദൈവമാണ്” (1 തെസ 1:9). വിഗ്രഹാരാധകരും പുറജാതികളും ഈ സജീവദൈവത്തിലേക്കാണ് മാനസാന്തരപ്പെട്ട് തിരിഞ്ഞുവന്നത്. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ ഇസ്രായേലിന്റെ ദൈവം തന്നെയാണത് എന്ന് മനസ്സിലാകും. എന്നാൽ, യഹൂദർ ജീവിക്കുന്ന സത്യദൈവമായി ആരാധിക്കുന്ന ദൈവം പൗലോസിന് “പിതാവായ ദൈവമാണ്” (1 തെസ 1:1) (നമ്മുടെ പിതാവായ ദൈവം - 1 തെസ 1:10). അക്കാരണത്താൽ മിശിഹായിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന നാമേവരുടെയും പിതാവും അവിടുനന്ദേ.

തന്റെ ജനത്തെ പിതാവായ ദൈവം തന്നെയാണ് തെരഞ്ഞെടുത്തത് (1 തെസ 1:4). ആ ദൈവത്തിലാണ് തെസലോനിക്കാക്കാർ വിശ്വാസം ഏറ്റുപറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ആ സമൂഹത്തിനോട് സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കാനുള്ള ധൈര്യം പിതാവായ ദൈവംതന്നെയാണ് പ്രേഷിതർക്ക് നല്കിയത് (തെസ 2:2). കാരണം ദൈവമാണ് അവരെ സുവിശേഷം ഭരമേല്പിച്ചത് (1 തെസ 2:4). ദൈവത്തിന്റെ പ്രീതിയാണ് അവർ അന്വേഷിക്കുക, അവിടുത്തേക്ക് സാക്ഷ്യമാകാനാണ് അവരുടെ ആത്മാർത്ഥമായ ശ്രമം (1 തെസ 2:5-10). ദൈവം അവരെ വിളിച്ചിരിക്കുന്നത് വിശുദ്ധജീവിതം നയിക്കാനാണ് (1 തെസ 4:7). ആ വിശുദ്ധിയുടെ പരിപൂർത്തിയിലേക്ക് ദൈവംതന്നെ അവരെ എത്തിച്ചുകൊള്ളും (1 തെസ 5:23). ഈശോയെ മരിച്ചവരിൽ നിന്നുയിർപ്പിച്ചവനും (1 തെസ 10) മരിച്ചവരെ ഈശോയോടൊപ്പം ഉയിർപ്പിക്കുന്നവനും (1 തെസ 4:14) മായ ദൈവത്തിന് താൻ നല്കുന്ന രക്ഷ അതിന്റെ പരിപൂർത്തിയിലെത്തിക്കാനും സാധിക്കും (1 തെസ 5:9).

b) ഈശോമിശിഹാ: മറ്റ് ആദിമ ക്രൈസ്തവ എഴുത്തുകാരിലെന്നപോലെ തെസലോനിക്കാലേഖനകർത്താവിലും വ്യക്തമാകുന്ന ഒരു ബോധ്യമിതാണ്; പിതാവായ ദൈവത്തെപ്പോലെ പുത്രനായ ഈശോമിശിഹായും ദൈവികത മുഴുവനും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടും സ്വതസിദ്ധമായും അക്കാര്യം പൗലോസ് പറഞ്ഞു വയ്ക്കുന്നുണ്ട്.

i) സഭയുടെ അസ്തിത്വം പിതാവായ ദൈവത്തിലും കർത്താവായ ഈശോമിശിഹായിലുമാണ് (1 തെസ 1:1; 2 തെസ 1:1). ii) കൃപയും സമാധാനവും സഭാസമൂഹത്തിനുവേണ്ടി യാചിക്കുന്നത് പിതാവിനോടും കർത്താവായ ഈശോമിശിഹായോടുമാണ് (2 തെസ 1:2; 2 തെസ 1:2). iii) പ്രേഷിതർക്ക് അവർ സ്വീകരിക്കേണ്ട വഴികാണിക്കണമേ എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോഴും അനുവാചകർക്ക് ആത്മീയ ശക്തിക്കുവേണ്ടി യാചിക്കുമ്പോഴും പ്രാർത്ഥനയർപ്പിക്കുന്നത് പിതാവായ ദൈവത്തിനും ഒപ്പം

കർത്താവായ ഈശോയ്ക്കും ആണ് (1 തെസ 3:11). അർപ്പിക്കുന്ന ക്രമത്തിന് വ്യത്യസ്തം വരുത്തുന്നത് (ഉദാ 2 തെസ 2:16 - ആദ്യം കർത്താവായ ഈശോ, പിന്നീട്, പിതാവായ ദൈവം) ദൈവികതയിൽ തുല്യത സൂചിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമായിക്കാണാം. പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെയും കർത്താവായ ഈശോമിശിഹായുടെയും ദൈവിക സ്വഭാവം എന്നും പൗലോസിന് തുല്യപ്രാധാന്യമുള്ളതാണ്. “സമാധാനത്തിന്റെ ദൈവം” എന്ന് 1 തെസ 5:23 ൽ; “സമാധാനത്തിന്റെ കർത്താവ്” എന്ന് 2 തെസ 3:16 ൽ. വിശ്വാസികൾ പിതാവായ ദൈവത്താൽ സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നതു പോലെതന്നെ കർത്താവായ ഈശോമിശിഹായാലും സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നു (1 തെസ 1:4; 2 തെസ 2:13). ദൈവപുത്രനെന്ന നിലയ്ക്ക് (1 തെസ 1:9-10) ഈശോയുടെ വചനം ആധികാരികമാണ് (1 തെസ 4:15). നാം അവിടുത്തോടൊന്നിച്ച് നിത്യം ജീവിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് ഈശോ നമുക്കുവേണ്ടി മരണം വരിച്ചത് (1 തെസ 5:10). സ്വർഗാരോഹണം ചെയ്ത ഈശോ പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെയടുത്താണ് വസിക്കുന്നത്. ദൈവത്തിന്റെ വരാനിരിക്കുന്ന ക്രോധത്തിൽനിന്ന് വിശ്വാസിസമൂഹത്തെ മോചിപ്പിക്കുന്നവനാണ് ഈശോ (1 തെസ 1:10). ദൈവമക്കൾക്ക് അത് ആശ്വാസവും ആനന്ദവും നല്കുന്നു; ദൈവത്തിന്റെ വഴിയിൽനിന്ന് അകന്നവർക്ക് അത് നാശത്തിലേക്കുള്ള നിത്യവിധിയുമാണ് (1 തെസ 5:9). ജീവിക്കുന്നവരെയും മരിച്ചവരെയും വിധിക്കാൻ വരുന്ന ന്യായാധിപനാണ് അവിടുന്ന് (അപ്പ 10:42).

c) ആത്മചൈതന്യം (പരിശുദ്ധാത്മാവ്): പിതാവിൽനിന്നും പുത്രനിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവ് ക്രൈസ്തവ ജീവിതം മുഴുവനും നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. സുവിശേഷം ഫലവത്തായി പ്രഘോഷിക്കുന്നത് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തിയാലാണ് (1 തെസ 1:5). ദൈവവചനം സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ ലഭിക്കുന്ന ആന്തരികാനന്ദം പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനഫലമാണ് (1 തെസ 1:6). പിതാവായ ദൈവം തന്നെയാണ് പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ നല്കുന്നത് (1 തെസ 4:3). വിശ്വാസികളിലെ വിശുദ്ധീകരണപ്രവർത്തനമാണ് പരിശുദ്ധാത്മാവ് ഏറ്റെടുക്കുക (2 തെസ 2:13). പ്രവാചക വചനങ്ങളിലൂടെ ദൈവേഷ്ടമെന്നെന്ന് വ്യക്തമാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതും പരിശുദ്ധാത്മാവാണ്. അത്തരം വചനങ്ങളെ അവഗണിക്കുകയോ തടസ്സപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യുന്നത് പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ നിർവീര്യമാക്കലാണ് (1 തെസ 5:19).

d) അനുദിന ക്രൈസ്തവജീവിതം: സുവിശേഷം സ്വീകരിച്ചതുവഴി തെസലോനിക്കാസമൂഹത്തിന് പുതുജീവൻ കൈവന്നു; അതിന്റെ ബാഹ്യപ്രകടനമാണ് മക്കദോനിയായിലും അക്കായിയായിലും സമീപപ്രദേശങ്ങളിലും ചെന്നെത്തിയത് (1 തെസ 1:8). സുവിശേഷത്തിന് അനുരൂപരായി അവർ ജീവിക്കാൻ തുടങ്ങി. “വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയും സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രയത്നവും ഈശോമിശിഹായിലുള്ള ദൃഢമായ പ്രത്യാശയും അതിന്റെ അടയാളങ്ങളാണ് (1 തെസ 1:3). പരീക്ഷകളെ ക്ഷമയോടെ നേരിടുന്നു (1 തെസ 2:14; 2 തെസ 1:4); പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുന്നു (1 തെസ 4:11; 2 തെസ 3:6-13); എല്ലാവരോടും നന്മചെയ്യുന്നു (1 തെസ 5:15) എന്നിങ്ങനെ ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിൽ ധർമ്മിക

ജീവിതത്തിന്റെ ഘടകങ്ങളെല്ലാംതന്നെ തെസലോനിക്കാ ലേഖനത്തിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഉള്ളടക്കം

Part I : 1:2-3:13

പ്രേഷിതരും തെസലോനിക്കാസമൂഹവും തമ്മിൽ ദൈവത്തിലും മിശിഹായിലുമുള്ളബന്ധം

- A. 1:2-2:16 പ്രേഷിതർ തെസലോനിക്കാ സമൂഹത്തിനുവേണ്ടി ദൈവത്തിന് നന്ദിപറയുന്നു.
- B. 2:17-3:10 തിമോത്തേയോസിന്റെ പ്രേഷിതദൗത്യം; ദൈവത്തിനുമനദി
- C. 3:11-13 സമാപനം - ആശംസകൾ

Part II : 4:1-5:28

കർത്താവായ ഈശോയിൽ അപ്പസ്തോലികപ്രബോധനങ്ങൾ

- A. 4:1-12 ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ രണ്ട് അടിസ്ഥാനങ്ങൾ - വിശുദ്ധിയും സഹോദരസ്നേഹവും
- B. 1:2-2:16; 4:13-15:11 കർത്താവിന്റെ പ്രത്യാശമനവും മരിച്ചവരുടെ ഉയിർപ്പും; കർത്താവിന്റെ രണ്ടാമത്തെ വരവിനെ കാത്തിരിക്കുക.
- C. 5:12-22 ക്രൈസ്തവസമൂഹ ജീവിതത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങൾ.
- D. 5:23-28 സമാപനാശംസകൾ: കർത്താവിന്റെ ദിനത്തിനായി വിശുദ്ധിയും സമഗ്രതയും ദൈവം പ്രദാനം ചെയ്യട്ടെ; ക്രിസ്തുവിന്റെ കൃപ നിങ്ങളോടുകൂടെ.

ഡോ. ഫ്രെഡ്റി ഇലവത്തുകർ

ക്കാർക്കുള്ള ആദ്യലേഖനമാണെന്നത് ഈ സഭയുടെ പ്രാധാന്യം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. മാർസിയൻ കാനനിലും മൂറത്തോറിയൻ കാനനിലും ഈ രണ്ടു ലേഖനങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്

പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച് രണ്ടു ലേഖനങ്ങളും എഴുതിയത് പൗലോസ് ശ്ലീഹായാണ്. ആമുഖവും ഇത് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു (1 തെസ 1:4-18; 2 തെസ 1:1). ഒന്നാം ലേഖനത്തിന്റെ കർത്താവ് പൗലോസാണെന്ന് ഏറെക്കുറെ എല്ലാ പണ്ഡിതന്മാരും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും രണ്ടാം ലേഖനത്തിന്റെ കർതൃത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച് പണ്ഡിതന്മാരുടെയിടയിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ട്. രണ്ടിലുമുള്ള ദൈവശാസ്ത്ര കാഴ്ചപ്പാടുകളുടെ വ്യത്യാസം (1 തെസ 4:13-5:11; 2 തെസ 2:1-12) ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന പദങ്ങളിലും ശൈലിയിലുമുള്ള വ്യത്യാസം എന്നിവയാണ് രണ്ടാം ലേഖനത്തിന്റെ കർത്താവ് പൗലോസല്ല എന്നു പറയുന്നതിന്റെ കാരണം. അതുകൊണ്ട് പൗലോസിന്റെ ഒരു ശിഷ്യനാകാം ഇതു രചിച്ചതെന്ന് കരുതുന്നവരുണ്ട്.

ഈ ലേഖനം പൗലോസിന്റെ രചനയല്ല എന്നു വാദിക്കുന്നവർ ഉന്നയിക്കുന്ന വാദമുഖങ്ങൾ നിരവധിയാണ്: (1) ഇതിന്റെ ശൈലിയും ദൈവശാസ്ത്രവീക്ഷണവും പൗലോസിന്റെ കർതൃത്വത്തെ നിഷേധിക്കുന്നതായി പല പണ്ഡിതരും ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. (2) ഏറ്റവും പ്രധാന വ്യത്യാസമായി കരുതുന്നത് തെസലോണിക്കാക്കാർക്കുള്ള ഒന്നാംലേഖനത്തിലെ യുഗാന്ത്യദൈവശാസ്ത്രവീക്ഷണത്തിൽനിന്നും (യേശുവിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ആഗമനം) ഈ ലേഖനത്തിലെ യുഗാന്ത്യവീക്ഷണത്തിനുള്ള വ്യതിരിക്തതയായി ഒന്നാംലേഖനത്തിൽ യേശുവിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ആഗമനം ഉടനെയുണ്ടാകുമെന്നും അതിനാൽ വിശ്വാസികൾ നിതാന്തജാഗ്രതയിലായിരിക്കണമെന്നും പൗലോസ് വാദിക്കുന്നുണ്ട് (1 തെസ 5:4-11). കൂടാതെ ഇതിനോടകം മരിച്ച വിശ്വാസികൾക്ക് യേശുവിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ആഗമനത്തിൽ മുൻഗണന ലഭിക്കുമെന്നും പൗലോസ് വാദിക്കുന്നുണ്ട് (1 തെസ 4:13-18). എന്നാൽ രണ്ടാംലേഖനത്തിൽ യുഗാന്ത്യത്തിന്റെ ക്ഷിപ്രമാനത്തിന് ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഊന്നൽ നൽകുന്നില്ല. യുഗാന്ത്യത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളെക്കുറിച്ച് പരോക്ഷമായ സൂചനകൾ മാത്രമേ നൽകുന്നുള്ളൂ (2 തെസ 1:5-10; 2:1-15).

(3) പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ പൊതുവായി കാണുന്ന യാത്രാ വിവരണങ്ങളുടെയും ഉപസംഹാരാശംസയുടെയും ശൈലി ഈ ലേഖനത്തിൽ വ്യത്യസ്തമാണെന്ന് കരുതുന്നവരുണ്ട്. 2 തെസ 3:7-9 ൽ താന്തന്ദത്തിയ മുൻസന്ദർശനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സൂചന ഗ്രന്ഥകർത്താവ് നൽകുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഇത് കേവലമായ അനുകരണശ്രമത്തിന്റെ ഭാഗമാണെന്ന് ഇക്കൂട്ടർ വാദിക്കുന്നു. ഗലാ 6:11-18; 1 കോറി 16:21-24 എന്നീ ഉപസംഹാരങ്ങളുടെ ഹൃദ്യത ഈ ലേഖനത്തിനില്ല എന്നുള്ളത് ഇതു പൗലോസിന്റെ രചനയല്ല എന്നതിനു തെളിവായി ഇവർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

10

തെസലോണിക്കാക്കാർക്ക് എഴുതിയ രണ്ടാംലേഖനം

ആമുഖം

മക്കദോനിയായിലെ ഒരു നഗരമായ തെസലോനിക്ക, ഫിലിപ്പിക്ക് എഴുപത്തഞ്ചുമൈൽ പടിഞ്ഞാറ് തെർമ്മായിക്ക് ഉൾക്കടലിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. മക്കദോനിയായിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു തുറമുഖമായിരുന്നു തെസലോനിക്ക. ഇന്ന് ഈ നഗരം *സലോനിക്കി* (Saloniki) എന്ന പേരിലാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. ബി.സി. 315 ൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഈ നഗരത്തിന് അലക്സാണ്ടർ ചക്രവർത്തിയുടെ സഹോദരിയുടെ പേരാണ് നൽകിയിരിക്കുന്നത്. ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ ഈ തുറമുഖ നഗരത്തിന് നല്ല അയൽബന്ധങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ഗ്രീസിലെ രണ്ടാമത്തെ ഏറ്റവും പ്രധാന നഗരമായി ഇതു മാറി. ബി.സി. 148ൽ മക്കദോനിയ രോമിന്റെ അധീനതയിലായപ്പോൾ മുതൽ മക്കദോനിയ പ്രവിശ്യയുടെ തലസ്ഥാനമായിരുന്നു തെസലോനിക്ക.

പുതിയ നിയമകാലഘട്ടത്തിൽ തെസലോനിക്കാ ഒരു സ്വതന്ത്ര നഗരമായിത്തീർന്നു. തന്റെ രണ്ടാമത്തെ പ്രേഷിത യാത്രയിൽ പൗലോസ് ശ്ലീഹാ തെസലോനിക്കായിൽ എത്തിച്ചേർന്നു (അപ്പ 17:1-15). ഈ നഗരത്തോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ മമത തെസലോനിക്കാക്കാർക്കുള്ള ഒന്നും രണ്ടും ലേഖനങ്ങളിൽ ദൃശ്യമാണ്. തെസലോനിക്കായിലെ വിജാതീയർ പൗലോസിനെ സീകരിച്ചപ്പോൾ യഹൂദരുടെ ഭാഗത്തുനിന്നും അദ്ദേഹത്തിനു ശക്തമായ എതിർപ്പ് നേരിടേണ്ടിവന്നു. യഹൂദരെ ഭയന്ന് പൗലോസും സീലാസും ബെറോയായിലേക്ക് നാടുകടക്കുകയാണുണ്ടായത്. അവിടെയും തെസലോനിക്കായിലെ യഹൂദരെത്തി ജനങ്ങളെ പൗലോസിനെതിരെ ഇളക്കിവിട്ടു. ഫിലിപ്പിയർക്കെഴുതിയ ലേഖനത്തിലും, തിമോത്തേയോസിനുള്ള ലേഖനത്തിലും പൗലോസ് തെസലോനിക്കായെക്കുറിച്ച് സൂചന നൽകുന്നു (ഫിലി 4:16; 2 തിമോ 4:10).

പുതിയ നിയമത്തിലെ പതിനാലാമത്തെ ഗ്രന്ഥമാണ് തെസലോണിക്കാക്കാർക്കുള്ള രണ്ടാംലേഖനം. പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളിലും പുതിയ നിയമത്തിൽതന്നെയും ആദ്യം വിരചിതമായത് തെസലോണിക്കാ

(4) പൗലോസിന്റെ രചനകളിൽ പൊതുവായും, വിശിഷ്ടം തെസലോണിക്കാക്കാർക്കുള്ള ഒന്നാംലേഖനത്തിലും വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന കുരിശിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രം ഈ ലേഖനത്തിലില്ല എന്നത് പൗലോസിന്റെ കർതൃത്വത്തെ ചോദ്യംചെയ്യാനുള്ള ശക്തമായ തെളിവായി കരുതുന്നവരുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളിലെ ശൈലിയും ദൈവശാസ്ത്രവും മാത്രമല്ല വ്യക്തിബന്ധത്തിന്റെ ഊഷ്മളതയും ഈ ലേഖനത്തിൽ ദൃശ്യമല്ല എന്ന് ഇക്കൂട്ടർ വാദിക്കുന്നു.

എന്നാൽ പൗലോസിന്റെ രചനയായി ഈ ലേഖനത്തെ കരുതുന്നതിന് മേൽപറഞ്ഞ വാദഗതികൾ തടസ്സമല്ല. സൂഷ്മമായ അപഗ്രഥനത്തിൽ ഒന്നാംലേഖനവുമായി ഘടനയിലും ശൈലിയിലും പദപ്രയോഗങ്ങളിലും മുഖ്യപ്രമേയത്തിലും രണ്ടാംലേഖനം സാമ്യംപൂർത്തുനതായി കാണാനാകും. താഴെക്കൊടുക്കുന്ന പട്ടിക ഈ വാദഗതിയെ സാധ്യകരിക്കുന്നു:

1. ആമുഖ ആശംസ (2 തെസ 1:1-9 = 1 തെസ 1:1)
2. ആമുഖത്തിലെ കൃതജ്ഞതാപ്രകാശനം (2 തെസ 1:3-12 = 1 തെസ 1:2-10)
3. ലേഖനമധ്യത്തിൽ ആവർത്തിക്കുന്ന കൃതജ്ഞതാപ്രകാശനം (2 തെസ 2:13-14 = 1 തെസ 3:11-13)
4. വിശ്വാസസ്ഥിരതയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥന (2 തെസ 2:16-17 = 1 തെസ 3:11-13)
5. ഉപദേശങ്ങൾ (2 തെസ 3:1-18 = 1 തെസ 4:1-5:28)
6. സമാപനഭാഗത്തിന് ആമുഖമായുള്ള സമാധാനാശംസ (2 തെസ 3:16 = 1 തെസ 5:23-26)
7. സമാപനാശംസ (2 തെസ 3:17 = 1 തെസ 5:26-27)
8. ആശീർവാദം (2 തെസ 3:18 = 1 തെസ 5:28)
9. ഈ ലേഖനങ്ങളിലെ പദാവലികളുടെ സാമ്യവും ശ്രദ്ധേയമാണ്. രണ്ടു ലേഖനങ്ങളും യുഗാന്ത്യത്തിനുമുമ്പുള്ള പീഡകളെക്കുറിച്ച് സൂചന നൽകുന്നുണ്ട് (2 തെസ 1:4-10 = 1 തെസ 1:8; 2:4-16).
10. യുഗാന്ത്യത്തെ കർത്താവുമായുള്ള സമാഗമമായിട്ടാണ് രണ്ടുലേഖനങ്ങളും ചിത്രീകരിക്കുന്നത് (2 തെസ 2:1-15 = 1 തെസ 1:10; 2:19; 4:13-18)
11. സമൂഹത്തിൽ അരാചകത്വം സൃഷ്ടിക്കുന്നവരെക്കുറിച്ചുള്ള (Ataktoi) പരാമർശം രണ്ടുലേഖനങ്ങളിലുമുണ്ട് (2 തെസ 3:6-13 = 1 തെസ 5:14)

മേൽപറഞ്ഞ വാദഗതികളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ രണ്ടു ലേഖനങ്ങളും പൗലോസുതന്നെ എഴുതിയതാണെന്ന് കരുതുന്നതിൽ അപാകതയില്ല. ഒന്നാം ലേഖനം വിജാതീയ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും, രണ്ടാം ലേഖനം യഹൂദ ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഉദ്ദേശിച്ചും എഴുതിയതാണെന്ന് കരുതുന്നവരുമുണ്ട്. എന്നാൽ രണ്ടു ലേഖനങ്ങളും തെസലോണിക്കായിലെ സഭയ്ക്ക് പൊതുവായി എഴുതിയതാണ് എന്നുകരുതാനാണ് കൂടുതൽ ന്യായങ്ങൾ

ളുള്ളത്. രണ്ടുലേഖനങ്ങളിലെയും വ്യത്യാസങ്ങൾ അവ രചിക്കപ്പെട്ട കാലങ്ങളിൽ പ്രസ്തുത സഭാസമൂഹം നേരിട്ടിരുന്ന വ്യത്യസ്തമായ പ്രതിസന്ധികളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വിശദീകരിക്കാവുന്നതാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ, രണ്ടാം ലേഖനം പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടേതല്ലെന്ന് വാദിക്കാൻ ശക്തമായ തെളിവുകളൊന്നുമില്ല.

രചനാകാലം- പശ്ചാത്തലം

എ.ഡി. 50 മുതൽ 100 വരെയുള്ള വർഷങ്ങൾ ഈ ലേഖനത്തിന്റെ രചനാകാലങ്ങളായി നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ ലേഖനം പൗലോസിന്റേതല്ല എന്നു വാദിക്കുന്നവർ പൗലോസിന്റെ മരണശേഷമുള്ള കാലഘട്ടമാണ് ഇതിന്റെ രചനാകാലമായി പരിഗണിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഈ ലേഖനത്തിന്റെ കർത്താവ് പൗലോസ് ശ്ലീഹാതന്നെയാണ് എന്ന നിഗമനമാണ് ഈ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ നാം സ്വീകരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ പൗലോസിന്റെ ജീവിതകാലത്തുതന്നെയാണ് ഇതിന്റെ രചനാകാലം നിർണ്ണയിക്കേണ്ടത്.

പൗലോസ് തന്റെ രണ്ടാം പ്രേഷിതയാത്രയിൽ, എ.ഡി. 49-നോടടുത്ത്, തെസലോണിക്കാ സന്ദർശിച്ച്, അവിടത്തെ സിനഗോഗിൽ മൂന്നു സാബത്തുകളിൽ പ്രസംഗിക്കുകയും അവിടെ സഭ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. സിൽവാനോസും തിമോത്തേയോസും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹപ്രവർത്തകരായിരുന്നു (1 തെസ 1:10; 2:1-4; 3:1-16). വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ച തെസലോണിക്കാക്കാരിൽ ഭൂരിഭാഗവും യഹൂദരായിരുന്നില്ല. വിജാതീയരുടെ യിടയിൽ പൗലോസിനുണ്ടായ നേട്ടത്തിൽ യഹൂദർ അസൂയാലുക്കളായി (അപ്പ 17:5). അവരുടെ എതിർപ്പുമൂലം പൗലോസിനും കൂട്ടർക്കും തെസലോണിക്കാ വിടേണ്ടിവന്നു (അപ്പ 17:10). ബെറോയയിൽ വച്ച് വിവരമറിയാൻ സഹപ്രവർത്തകരെ തെസലോണിക്കായിലേക്ക് അയച്ച് പൗലോസ് (17:14) ആഥൻസിലെത്തി (17:15). പൗലോസ് യാത്ര തുടർന്ന് കോറിന്തോസിലെത്തിയപ്പോഴേക്കും തിമോത്തേയോസും അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നു. തെസലോണിക്കായിലെ സഭയ്ക്കുണ്ടായ വളർച്ചയെക്കുറിച്ചും യഹൂദരിൽനിന്ന് അവർക്കനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന പീഡനങ്ങളെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹം പൗലോസിനെ ധരിപ്പിച്ചു (അപ്പ 18:5; 1 തെസ 3:6). ഈ സന്ദർഭത്തിൽ (ഏ.ഡി.51-ൽ) കോറിന്തോസിൽ വച്ചായിരിക്കണം പൗലോസ് തെസലോണിക്കാക്കാർക്കുള്ള ഒന്നാം ലേഖനം എഴുതിയത്. ഒന്നാംലേഖനത്തിലെ കർത്താവിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ആഗമനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സൂചനകൾ സമൂഹത്തിൽ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കാനിടയുള്ള ആശങ്കകളെ പരിഹരിക്കാനായിട്ടാണ് പൗലോസ് രണ്ടാംലേഖനം രചിച്ചത് എന്നു കരുതപ്പെടുന്നു. ചില വ്യാജപ്രബോധകർ മിശിഹായുടെ രണ്ടാമത്തെ ആഗമനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആശങ്കകൾ വർദ്ധിപ്പിക്കാനായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തതും ഈ ലേഖനത്തിന്റെ രചനയ്ക്കു പ്രേരകമായിട്ടുണ്ട്. ആദ്യലേഖനം രചിച്ച് ഏറെക്കഴിയുംമുമ്പ് കോറിന്തിൽവെച്ചുതന്നെ ഈ ലേഖനവും രചിച്ചു എന്നു കരുതാം. പൗലോസും സിൽവാനോസും തിമോത്തേയോസും ഒരുമിച്ചാണ് എഴുതിയിരിക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പൗലോസ് തന്നെയാണ് ഈ ലേഖനങ്ങളുടെ കർത്താവ് (1 തെസ 3:1; 5:27; 2 തെസ 3:17).

തെസലോണിക്കാക്കാർക്കുള്ള ആദ്യത്തെ ലേഖനം ഉദ്ദേശിച്ച ഫലം

ചെയ്തില്ല. കർത്താവിന്റെ രണ്ടാം വരവിനെപ്പറ്റിയുള്ള സംശയങ്ങൾ അവ ശേഷിച്ചു. പൗലോസിന്റെ സന്ദേശമാണെന്നു പറഞ്ഞ് വിശ്വാസികളെ ആശയക്കുഴപ്പത്തിൽപ്പെടുത്തുന്ന ചിലരും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു (2 തെസ 2:1-2). ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രത്യാഗമനം ആസന്നഭാവിലാണ് എന്ന ചിന്തയും വളരെ പ്രകടമായിരുന്നു. ഈ ധാരണകളെ തിരുത്താനാണ് പൗലോസ് രണ്ടാംലേഖനം എഴുതിയത്. ആദ്യത്തെ ലേഖനത്തിലുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹോഷ്മളമായ ശൈലി ഈ ലേഖനത്തിലില്ലാത്തത് തെസലോനിക്കാക്കാരുടെ തന്റെ നീരസം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പൗലോസിന്റെ ആഖ്യാനശൈലിയുടെ ഭാഗമാണെന്നു കരുതാം.

ലേഖനത്തിന്റെ ഘടന

- 1:1-2 അഭിവാദനം
- 1: 3-12 പ്രശംസ, പ്രാർത്ഥന
- 2:1-12 ക്രിസ്തുവിന്റെ പുനരാഗമനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഉദ്ബോധനം
- 2:13-3:5 സ്ഥിരതയോടെ നിൽക്കാനുള്ള അഭ്യർത്ഥന, യാചനാ പ്രാർത്ഥന
- 3:6-15 അദ്ധ്യാനശീലത്തിന്റെ ആവശ്യം
- 4:1-12 പ്രസാദകരമായ ജീവിതം
- 3:17-18 സമാപനാശംസ.

ഡോ. ജോസഫ് പാപ്പാനി

തിമോത്തേയോസിന് എഴുതിയ ഒന്നാം ലേഖനം

ആമുഖം

വിശുദ്ധ പൗലോസിന്റെ പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ലേഖനങ്ങളിൽ സഭാസമൂഹങ്ങൾക്ക് എഴുതിയ ലേഖനങ്ങൾക്കുശേഷം കാണുക വ്യക്തികളെ അഭിസംബോധനചെയ്ത് എഴുതപ്പെട്ട നാല് ലേഖനങ്ങളാണ്. ഇവയിൽ തിമോത്തേയോസിനുള്ള രണ്ടുലേഖനങ്ങൾ, തീത്തോസിനുള്ള ലേഖനം എന്നിവയാണ് 'അജപാലകർക്കുള്ള ലേഖനങ്ങൾ' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്. സഭയിലെ അജപാലനപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച്, പ്രത്യേകമായി, സഭയിൽ നൽകേണ്ടതായ ശരിയായ പ്രബോധനങ്ങൾ, ശിക്ഷണക്രമങ്ങൾ, വിവിധ സ്ഥാനങ്ങളിലേക്കു നിയമനം സംബന്ധിച്ച നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഇവയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രായോഗിക നിർദ്ദേശങ്ങളാണ് പ്രധാനമായും ഈ മൂന്നു ലേഖനങ്ങളിൽ പരാമർശിക്കുന്നത്. ഇക്കാരണത്താൽ 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭംമുതൽ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അജപാലകർക്കുള്ള ലേഖനങ്ങൾ എന്ന വിശേഷണത്താൽ അറിയപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങി. നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുൻപ് വിശുദ്ധ തോമസ് അക്വിനാസ് ഈ ലേഖനങ്ങളെ 'അജപാലകർക്കുള്ള നിയമങ്ങൾ' എന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചിരുന്നു.

സഭയിൽ നടപ്പാക്കേണ്ട ശിക്ഷണ ക്രമങ്ങളെയും ഭരണസംവിധാനങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചുള്ള വ്യക്തമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഈ ലേഖനങ്ങളിൽ ഉള്ളതിനാൽ ഏ.ഡി 2-ാം നൂറ്റാണ്ടുമുതൽ ഇവ പുതിയ നിയമത്തിലെ കാനോനിക ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ എണ്ണപ്പെട്ടിരുന്നു (Muratonian Fragment). സഭയിലെ നടപടിക്രമങ്ങളെക്കുറിച്ച് പരാമർശം നടത്തുന്നതോടൊപ്പം വിശ്വാസികളുടെ വിശ്വാസ ജീവിതത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളും ഈ ലേഖനങ്ങളുടെ പ്രതിപാദ്യ വിഷയമാണ്. താഴെപറയുന്ന കാരണങ്ങളാൽ അജപാലകർക്കുള്ള

ലേഖനങ്ങൾക്ക് സഭാചരിത്രത്തിൽ പ്രത്യേകമായി വിലകൽപ്പിക്കപ്പെട്ടു പോന്നിരുന്നു: സഭയിലെ ശുശ്രൂഷാ സംവിധാനങ്ങൾ, സഭയിലെ ഭരണപരമായ സംഘടനാക്രമീകരണങ്ങൾ (മെത്രാന്മാർ, വൈദികർ, ഡീക്കന്മാർ) തുടങ്ങിയവ നിർവ്വചിക്കുന്നതിനും നടപ്പിലാക്കുന്നതിനും ഈ ലേഖനങ്ങൾ ഏറെ സഹായകരമായിരുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഭരണസംവിധാനം സഭ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ നേരിട്ട പ്രതിസന്ധികളായ Marcionism, Gnosticism എന്നിവയെ നേരായ വിധത്തിൽ തരണം ചെയ്യുന്നതിനും ഉറപ്പുള്ള ഒരു അടിത്തറയിൽ സഭാസമൂഹങ്ങളെ പടുത്തു യർത്തുന്നതിനും സഹായിച്ചു. തെറ്റായതും വ്യാജവുമായ പ്രബോധനങ്ങൾക്കും സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കും എതിരായി സത്യപ്രബോധനം നൽകുന്ന അളവുകോലായി ഈ ലേഖനങ്ങൾ പരിഗണിക്കപ്പെട്ടുപോന്നു.

വ്യക്തിപരമായ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പലയിടങ്ങളിലും പരാമർശമുള്ളതിനാൽ ഈ ലേഖനങ്ങൾ വി. പൗലോസ് എഴുതിയതാണ് എന്ന ഒരു ധാരണ നൽകുന്നതിന് ഏറെ സാധ്യതകൾ നൽകുന്നു. ഇതിൽ പ്രധാനമായി ഉള്ളത് തിമോത്തേയോസിനും, തീത്തോസിനും നൽകുന്ന വ്യക്തിപരമായ നിർദ്ദേശങ്ങളാണ് (1 തിമോ 1, 3. 18; 5:23; 6:13. 20; 2 തിമോ, തീത്തോ 1:5; 2:1 തുടങ്ങിയവ); ഭാവിയിൽ കണ്ടുമുട്ടുന്നതിനെക്കുറിച്ച് നടത്തുന്ന പരാമർശങ്ങൾ (1 തിമോ 2:14; 4:13; 2 തിമോ 4:9-21; തീത്തോ 3:12). ഇവയെ കൂടാതെ കാണുന്ന മറ്റു ചില കാര്യങ്ങൾ ഉദാ: തിമോത്തേയോസ് പൗലോസിനെ കാണുന്നതിനായി വരുമ്പോൾ പൗലോസ് ത്രോവാസിൽ ഏൽപ്പിച്ചിട്ടുപോന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വകാര്യ വസ്തുക്കൾ തിമോത്തേയോസ് കൊണ്ടു പോരണം എന്നുള്ള നിർദ്ദേശം; (2 തിമോ 4:13). മേൽപ്പറഞ്ഞ കാരണങ്ങൾ വി.പൗലോസിന് ഈ ലേഖനങ്ങളുടെ രചനയിലുള്ള പങ്കിലേയ്ക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുമെങ്കിലും പൗലോസിന്റെ ആധികാരികത പൊതുവേ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട ലേഖനങ്ങളിൽ കാണാൻ സാധിക്കാത്ത പല ആശയങ്ങളും, പദങ്ങളും അജപാലകർക്കുള്ള ലേഖനങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. അതിൽ ഏതാനും ചിലത് താഴെപ്പറയുന്നവയാണ്:

- a) ദൈവഭക്തി (eusebeia) 1 തിമോ 2:2; 3:16; 4:78; 6:3.5.11; 2 തിമോ 3:5; തീത്തോ 1:1-2.
- b) വിശുദ്ധജീവിതം നയിക്കുക (ദൈവഭക്തിയുള്ള ജീവിതം നയിക്കുക) (eusebos zen) 2 തിമോ 3:12; തീത്തോ 2:12.
- c) അന്യനുമായ സിദ്ധാന്തം - 1 തിമോ 1:10; 2 തിമോ 4:2; തീത്തോ 1:9; 2:1.
- d) സത്യത്തിന്റെ ഉന്നതം - 1 തിമോ 2:4; 2 തിമോ 2:25; 3:7; തീത്തോ 1:1.
- e) സത്പ്രവൃത്തികൾ - 1 തിമോ 2:10; 5:10-25; 16-18; തീത്തോ 2:7-14; 3:8-14.
- f) നിഷ്കപടമായ വിശ്വാസം - 1 തിമോ 1:5; 2 തിമോ 1:5.
- g) നിർമലമനഃസാക്ഷി - 1 തിമോ 3:9; 2 തിമോ 1:3.

കൂടാതെ വി.പൗലോസിന്റെ ആധികാരിക ലേഖനങ്ങളിൽ കാണുന്ന പലപ്രധാന ആശയങ്ങളും ഈ മൂന്നു ലേഖനങ്ങളിൽ കാണുന്നില്ല - ദൈവനീതി, സ്വാതന്ത്ര്യം, കുരിശ്, ദൈവപുത്രൻ, വെളിപാട്,

ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം, ശരീരവും ആത്മാവും തമ്മിലുള്ള എതിർപ്പ് - തുടങ്ങിയവ. ഇക്കാരണങ്ങളാൽ വി.പൗലോസാണ് ഈ ലേഖനങ്ങളുടെ കർത്താവ് എന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ സംശയങ്ങൾ ജനിക്കുന്നു.

അതിനാൽ വി.പൗലോസ് അല്ല അജപാലകർക്കുള്ള ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിയത് എന്നു ഉള്ളതാണ് പണ്ഡിതർക്കിടയിൽ പൊതുവേ ഉള്ളതായ അഭിപ്രായം. പൗലോസിനുശേഷം ആരോ പൗലോസ് എന്ന നാമധേയത്തിൽ എഴുതിയതാണ് ഈ ലേഖനങ്ങൾ. വി പൗലോസിനുശേഷം എഴുതപ്പെട്ടവയാണ് ഈ ലേഖനങ്ങൾ എന്ന് 20 -ാം നൂറ്റാണ്ടുമുതൽ പൊതുവേ അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി; പ്രധാനമായും നാലു കാരണങ്ങളാണ് ഇതിനായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെടുന്നത്:

- (1) വി. പൗലോസിന്റെ ആധികാരിക ലേഖനങ്ങളുമായുള്ള ഭാഷാപരമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ
- (2) പ്രതിപാദിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ
- (3) പൗലോസിന്റെ ജീവചരിത്രപരമായി ഈ ലേഖനങ്ങളിൽ കാണുന്ന പരാമർശങ്ങൾ (തിമോത്തേയോസിനെയും, തീത്തോസിനെയും എഫേസോസിലെയും ക്രേത്തേയിലെയും ഇടയന്മാരായി ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നതും അക്കാലത്തെ സഭാസംവിധാനങ്ങളും)
- (4) ഈ മൂന്നു ലേഖനങ്ങളിലും സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന സഭയിലെ പ്രത്യേക സാഹചര്യങ്ങൾ (സഭ അകത്തുനിന്നും പുറത്തുനിന്നും നേരിടുന്ന വെല്ലുവിളികൾ).

തിമോത്തേയോസിന് എഴുതിയ ഒന്നാം ലേഖനം

സഭാ നിയമങ്ങളെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്നതിലുപരിയായി തിമോത്തേയോസിന് എഴുതിയ ഒരു കത്ത് ആയിട്ടാണ് ഈ ലേഖനത്തെ കണക്കാക്കേണ്ടത്. ഭാഷാപരമായ വിശകലനത്തിൽനിന്നും തിമോത്തേയോസിനെ മാത്രം പരാമർശിച്ചാണ് ലേഖനത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങൾ പുരോഗമിക്കുന്നത്. ലേഖനത്തിൽ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്ന എല്ലാവരും തിമോത്തേയോസുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ആളുകളാണ്. ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ഘടന അപഗ്രഥിക്കുമ്പോൾ വ്യക്തമാകുന്ന ഒരു കാര്യം, സമൂഹത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകപ്പെടുന്നത് തിമോത്തേയോസിനാണ് എന്നതാണ്. ഈ നിർദ്ദേശങ്ങൾ ആവശ്യാനുസരണം അംഗങ്ങൾക്ക് കൈമാറുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനോട് ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉദാഹരണമായി 1 തിമോ 3:14 നൽകിയിരിക്കുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങൾ തിമോത്തേയോസ് എപ്രകാരം ദൈവഭവനത്തിൽ പെരുമാറണം എന്നതിനെക്കുറിച്ചാണ്. ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്ന സഭയിൽ നിയതമായ ഘടന സ്ഥാപിക്കുന്നതിനേക്കാളും, വിവിധങ്ങളായ നാസ്തികത്വങ്ങളെ നേരിടുന്നതിനേക്കാളും ഈ ലേഖനത്തിലൂടെ തന്റെ സഹായിയും സഹപ്രവർത്തകനുമായ തിമോത്തേയോസിന് ഇത്തരത്തിലുള്ള സാഹചര്യങ്ങളെ നേരിടുന്നതിനുള്ള വ്യക്തിപരവും പ്രായോഗികവുമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുന്നതിനാണ് ലേഖനകർത്താവ് ശ്രമിക്കുന്നത്.

ഘടന: മറ്റു ലേഖനങ്ങളെപ്പോലെ ഇതിലും ഒരു കത്തിൽ കാണുന്ന

ഘടകങ്ങൾ ഉണ്ട്, പ്രത്യേകിച്ച് ആരംഭത്തിലും അവസാനഭാഗത്തും. ലേഖനത്തിന്റെ ബാക്കിയുള്ള ഭാഗത്ത് പ്രധാനമായും തിമോത്തേയോസിനു നൽകുന്ന പെരുമാറ്റചട്ടങ്ങളും, സഭാസമൂഹത്തിൽ അയാൾ നിർവ്വഹിക്കേണ്ട ചുമതലകളും സംബന്ധിച്ച നിർദ്ദേശങ്ങളാണ്. ഇതനുസരിച്ച് ഈ ലേഖനത്തെ താഴെകാണുന്ന വിധത്തിൽ ഘടനാപരമായി വിഭജിക്കാവുന്നതാണ്:

- 1:1-2: അഭിവാദനം.
- 1:3-11: തെറ്റായ പഠനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള മുന്നറിയിപ്പ്.
- 1:12-17: പൗലോസിന്റെ കൃതജ്ഞതാ പ്രകാശനം.
- 1:18-20: തിമോത്തേയോസിനുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ.
- 2:1-7: എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും, അധികാരത്തിൽ ഉള്ളവർക്കും വേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥന.
- 2:8-15: പുരുഷന്മാർക്കും സ്ത്രീകൾക്കുമുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ.
- 3:1-7: മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ.
- 3:8-13: ഡീക്കന്മാരെ സംബന്ധിച്ചുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ.
- 3:14-16: ശുശ്രൂഷയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങളുടെ സമാപനം; ക്രിസ്തുവിജ്ഞാനീയ ഗീതം.
- 4:1-5: കപട പ്രബോധകരെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രഖ്യാപനം.
- 4:6-16: കപട പ്രബോധകരെപ്പറ്റി തിമോത്തേയോസിനു നൽകുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങൾ.
- 5:1-8: പുരുഷന്മാരോടും, വിവാഹിതരായ സ്ത്രീകളോടും, വിധകളോടും പുലർത്തേണ്ട പെരുമാറ്റക്രമം.
- 5:9-16: വിധവകളെക്കുറിച്ചുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ.
- 5:17-22: ശ്രേഷ്ഠന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ.
- 5:23-25: തിമോത്തേയോസിനുള്ള വ്യക്തിപരമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ.
- 6:1-2: ഭൃത്യന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ.
- 6:3-5: വ്യാജപ്രവാചകന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ.
- 6:6-10: ദൈവഭക്തിയും സ്വയംപര്യാപ്തതയും
- 6:11-16: തിമോത്തേയോസിനു നൽകുന്ന അന്തിമനിർദ്ദേശങ്ങൾ.
- 6:17-19: ധനവാന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ.
- 6:20: വിജ്ഞാനാഭാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മുന്നറിയിപ്പ്.
- 6:21: അന്തിമ ആശീർവാദനം.

ഡോ. ജോസഫ് നാൽപതിൽച്ചിറ

തിമോത്തേയോസിന് എഴുതിയ രണ്ടാം ലേഖനം

ആമുഖം

പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ അജപാലനപരമായ മൂന്നു ലേഖനങ്ങളിൽ രണ്ടാമതായി വരുന്ന തിമോത്തേയോസിനെഴുതിയ രണ്ടാം ലേഖനം പേരു സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ വ്യക്തിഗതലേഖനമാണ്.

അജപാലനലേഖനമെങ്കിലും ഉള്ളടക്കത്തിലും രൂപത്തിലും മറ്റു രണ്ടു ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നും ഇത് വ്യത്യസ്തത പുലർത്തുന്നു. തിമോത്തേയോസിനെഴുതിയ ഒന്നാം ലേഖനത്തിൽ, തന്റെ അസാന്നിധ്യത്തിൽ എഫേസോസിലെ സഭയെ നയിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ നിർദ്ദേശോപദേശങ്ങളാണ് പൗലോസ് തിമോത്തേയോസിനു നൽകുന്നത്. തീത്തോസിനെഴുതുന്ന ലേഖനത്തിലും, ഇപ്രകാരം ക്രൈസ്തവസഭയെ നയിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന് പ്രായോഗിക ഉപദേശങ്ങൾ നൽകിയിരിക്കുന്നതാണു കാണുന്നത്. എന്നാൽ, തിമോത്തേയോസിനെഴുതിയ രണ്ടാം ലേഖനമാകട്ടെ, മറ്റു രണ്ടു ലേഖനങ്ങളുടെ അജപാലനസ്വഭാവം പുലർത്തുമ്പോഴും, കുറച്ചുകൂടി വൈയക്തികമാണ്. കാരണം, ഇത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യനാളുകളിൽ (4:6-8), എല്ലാവരും തന്നെ വിട്ടുപോയപ്പോഴുള്ള ഏകാന്തതയിൽ (4:9-12, 16), തന്റെ “പ്രേഷ്ഠപുത്രനായ തിമോത്തേയോസി” (1:1)നെ കാണാൻ അതിയായി ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട് (1:4), തന്റെ അടുക്കലേക്കു വരുവാനാവശ്യപ്പെട്ടു കൊണ്ടുകൂടി (4:9, 21) എഴുതുന്നതാണ്. അങ്ങനെ തന്റെ ജീവിതത്തെ അഗാധമായി സ്പർശിച്ചു കൊണ്ടാണ് ശ്ലീഹാ ഈ ലേഖനരചന നടത്തിയത് എന്നതിന് സംശയമില്ല.

ലേഖനരചന

ഈ ലേഖനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ റോമൻ കാരാഗൃഹ വാസമാണ്. ഇതു നടപടിപ്പുസ്തകത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ കാണുന്ന ആദ്യത്തെ കാരാഗൃഹവാസമല്ല (ഏ.ഡി. 62-63), രണ്ടാമത്തേതാണെന്ന അഭിപ്രായവുമുണ്ട് (66-67). ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിലറിയപ്പെടുന്നുവെങ്കിലും അദ്ദേഹംതന്നെ യാണിതിന്റെ രചന നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന അഭിപ്രായം ആധുനിക പണ്ഡിതർ പൊതുവേ പുലർത്തുന്നില്ല. എങ്കിലും, ശ്ലീഹാ എഴുതിയ കത്തുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരിലൊരാളെങ്കിലും അവസാന

സംശോധന നടത്തി വേണ്ടത്ര സാത്വന്ത്ര്യം ലേഖനഘടനയിലും ആശയവിന്യാസത്തിലും നൽകിയതാണെന്നു വിചാരിക്കാൻ ന്യായമുണ്ട്.

കത്തെഴുതുവോൾ അദ്ദേഹം തടവിലാണെന്നുള്ള സൂചന ലേഖനത്തിൽത്തന്നെ ഉണ്ട് (1:8; 2:9;). അങ്ങനെയെങ്കിൽ, ഇതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ തടവുകാല ലേഖനമാണെന്നും ഏ.ഡി. 67- നുമുമ്പ് ഇതിന്റെ രചന പൂർത്തിയാക്കിയെന്നും അനുമാനിക്കാം.

ഗ്രന്ഥഘടനയും ഉള്ളടക്കവും

മൂന്നുഭാഗങ്ങളായുള്ള ഒരു ഘടനയാണ് ഈ ലേഖനത്തെ ഉള്ളടക്കമനുസരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ വ്യക്തമാകുന്നത്. ആദ്യരണ്ടു വാക്യങ്ങളിലുള്ള അഭിവാദനത്തിനുശേഷം ഒരു ആത്മീയനേതാവിനു അവശ്യം വേണ്ട മൂന്നുകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വിശദീകരിച്ച ഉപദേശങ്ങൾ ഒരു പിതാവിന്റെ സ്ഥാനത്തു നിന്നുകൊണ്ടു തിമോത്തേയോസിന് പൗലോസ് നൽകുന്നു. ദൈവജനത്തെ നയിക്കാനൊരുങ്ങുന്നവൻ അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കുകയും പാലിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ട ഈ മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ ഇവയാണ്: 1) തന്നെത്തന്നെ വിശ്വാസത്തിലും വിശ്വസ്തതയിലും ഉള്ള ജീവിതത്തിനൊരുക്കുക 2) തന്നെ ഭരമേല്പിച്ചിരിക്കുന്നവരെ അതേ വിശ്വാസത്തിലും വിശ്വസ്തതയിലും ജീവിക്കാൻ പഠിപ്പിക്കുക 3) സഭയെ തളർത്തുകയും നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അബദ്ധസിദ്ധാന്തങ്ങളോടും തിന്മകളോടും പോരാടുക. തന്റെ ഈ ത്രിവിധ നിർദ്ദേശങ്ങൾ വെറും നിർദ്ദേശങ്ങൾ മാത്രമല്ലായെന്നും അവ അനുസരിക്കുവാൻ താൻ തന്നെയാണു മാതൃക എന്നും പറയുവാൻ തക്കവിധം ആധികാരികത അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട് എന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശുദ്ധിയെയും സഭയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള സമർപ്പണത്തെയും വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

മേൽപ്പറഞ്ഞവിധം ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ലേഖനത്തെ വിഭജിക്കുന്നത് പഠനത്തിനും വ്യാഖ്യാനത്തിനും സഹായകമാണ്.

1. അഭിവാദനം 1:1-2
2. ക്രിസ്തുവിന്റെ വിശ്വസ്തനായ പടയാളി ആയിരിക്കാനുള്ള ഉപദേശം 1:3-2:13
3. അജപാലകൻ പ്രായോഗികനിർദ്ദേശം 2:14-26
4. തിന്മയോടു പോരാടുവാനുള്ള ഉപദേശം 3:1-4:5
5. അവസാന ഉപദേശവും ആശംസയും 4:19-22

സഭയിൽ അജപാലനധർമ്മം നിറവേറ്റുന്ന വർ എപ്രകാരം തന്റെയും തന്റെ ജനത്തിന്റെയും ജീവിതത്തെ ക്രമപ്പെടുത്തണം എന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഊന്നിപ്പറയുന്നതും തിന്മയോടു ശക്തമായി പോരാടുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നതും അന്നത്തെ സഭയിൽ വിശ്വാസപരവും ധർമ്മികവുമായ പ്രശ്നങ്ങൾ നിലനിന്നിരുന്നുവെന്നും, അവ ശ്ലീഹാ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നുവെന്നും ഉള്ളതിനു തെളിവാണ്. അങ്ങനെ, ശൈഹിക കാലത്തുതന്നെയുണ്ടായിരുന്ന സഭാസമൂഹത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കാനും നഷ്ടയൈര്യരാകാതെ ഇന്നും സഭ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങളോട് ക്രിയാത്മകമായി പ്രതികരിക്കുവാനും തിമോത്തേയോസിനെഴുതിയ രണ്ടാം ലേഖനം വിശ്വാസികൾക്ക്, പ്രത്യേകിച്ചു അജപാലകർക്ക് മാർഗ്ഗദർശിയാണ്.

ഡോ. തെരേസ് നടുപടവിൽ SABS

13
തീത്തോസിന്
എഴുതിയ ലേഖനം

ആമുഖം

ഈ ലേഖനം പൗലോസിന്റെ അജപാലന ലേഖനങ്ങളിൽപ്പെടുന്നു. സഭയുടെ ദൃശ്യഘടനയെ ഏറ്റവും സൂക്ഷ്മമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന പുതിയനിയമഗ്രന്ഥം എന്നനിലയിലാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം അറിയപ്പെടുന്നത്.

ലേഖനകർത്താവ്

പൗലോസാണ് ലേഖനകർത്താവ് എന്ന് വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നു. കാരണം, ലേഖനം ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നതുതന്നെ പൗലോസിന്റെ അഭിവാദനത്തോടെയാണ് (1: 1-3). തീത്തോസിനോടുള്ള ബന്ധത്തെപ്പറ്റിയും (വാ.4) അദ്ദേഹത്തിന് ഏൽപ്പിച്ചു കൊടുത്ത ദൗത്യത്തെപ്പറ്റിയും (വാ. 5) പൗലോസ് പറയുന്നുണ്ട്. ലേഖനത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ (3:12-13) തന്റെ പേരു പൗലോസ് സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ലേഖനത്തിലുടനീളം തന്റെ വ്യക്തിപരമായ അനുഭവങ്ങൾ പൗലോസ് പങ്കുവയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ, ആധുനിക ബൈബിൾ പണ്ഡിതർ ഇന്നു നിലവിലുള്ള ലേഖനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പൗലോസിന്റെ കർത്യത്വത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നവരാണ്.

പൗലോസിന്റെ 13 ലേഖനങ്ങളിൽ ഒന്നായ ഇതിന്റെ കർത്താവ് പൗലോസാണെന്ന് ലേഖനത്തിന്റെ ശീർഷകത്തിൽത്തന്നെ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട് (1:1-4). എന്നാൽ, പൗലോസിന്റെ കർത്യത്വത്തെ ചോദ്യംചെയ്യുന്നവർ നിരവധി വാദമുഖങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുന്നുണ്ട്.

(1) ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ഭാഷാശൈലിയും പദാവലിയും പൗലോസിന്റെ ഇതരലേഖനങ്ങളിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്.

(2) ഈ ലേഖനത്തിൽ വിഭാവനംചെയ്യുന്ന നിയമമായ രൂപഘടനയോടുകൂടിയ സഭാസംവിധാനം പൗലോസ്ശ്ലീഹായുടെ കാലത്ത് നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന സാധ്യതയില്ല.

(3) പൗലോസ് ക്രൈസ്തവത്തിൽ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നതായി (1:5) ഈ ലേഖനത്തിൽമാത്രമേ പരാമർശിക്കുന്നുള്ളൂ.

മേൽപറഞ്ഞ വാദഗതികൾ അംഗീകരിക്കുന്നവർക്കുതന്നെ ഈ ലേഖനത്തിന്റെ കർത്താവ് പൗലോസ് അല്ലായെന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ അവ അപര്യാപ്തമാണെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. ഈ ലേഖനം പൗലോസിന്റെ രചനയാണെന്നു കരുതാൻ സഹായകമായ ചില ചിന്തകൾ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു:

(1) തീത്തോസിനെ തന്റെ സഹപ്രവർത്തകനായി കരുതിക്കൊണ്ടാണ് ലേഖനവിവരണം ലേഖനകർത്താവ് നടത്തുന്നത്. തീത്തോസ് പൗലോസിന്റെ സഹപ്രവർത്തകനായിരുന്നു എന്നതിനുള്ള തെളിവുകൾ ഇതര ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട് (ഗലാ 2:1-3; 2 കോറി 7:6-7; 8:6, 16-24; 12:18).

(2) ഈ ലേഖനത്തിലുടനീളം പൗലോസിന്റെ ഇതരലേഖനങ്ങളിലെ ആശയങ്ങളും പ്രതീകങ്ങളും അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്:

- സഭ ദൈവത്തിന്റെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരുടെ സമൂഹമാണ് (1:1 = റോമാ 8:33; 16:13)

- കൃപയാൽ നീതീകരിക്കപ്പെട്ടവർ എന്ന പൗലോസിന്റെ വിഖ്യാതമായ പ്രയോഗം ഈ ലേഖനത്തിലുണ്ട് (3:7 = റോമാ 3:24; 1 കൊറി 6:13).

തന്മൂലം ഈ ലേഖനം പൗലോസിന്റെ രചനയല്ല എന്ന് കരുതാനുള്ള ന്യായങ്ങൾ നിയതമായ അർത്ഥത്തിൽ യാതൊന്നുമില്ല. സഭയുടെ ഘടന പൗലോസിന്റെ കാലത്ത് ഇല്ലായിരുന്നു എന്നത് കേവലം ഊഹമാത്രമാണ്. താൻ സ്ഥാപിച്ച സഭകളിലെ ഭരണക്രമം എപ്രകാരമായിരിക്കണം എന്ന സ്വപ്നം പൗലോസ് തന്റെ സഹപ്രവർത്തകനായ തീത്തോസിനോടു പങ്കുവയ്ക്കുന്നതായും ഈ ലേഖനത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. തന്മൂലം ഈ ലേഖനത്തിൽ വിഭാവനം ചെയ്യപ്പെടുന്ന സഭാസംവിധാനം ചരിത്രപരമായി നിലവിൽവന്നിരുന്നില്ല എന്ന് സ്ഥാപിക്കാനാൽപോലും ഈ ലേഖനത്തിന്റെ കർത്താവ് പൗലോസ് ശ്ലീഹാ അല്ലെന്ന് കരുതാനാവില്ല.

സഭാപിതാക്കന്മാരും ഈ ലേഖനത്തിന്റെ കത്താവ് പൗലോസ് ശ്ലീഹായാണെന്ന് ഐക്യകണ്ഠേന സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. മൊപ്പ്സൂവെസ്ത്യായിലെ തെയോഡോറും ജോൺ ക്രിസോസ്തോമും ചേർന്ന് ഈ ലേഖനത്തെക്കുറിച്ച് 6 പ്രസംഗങ്ങൾ തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ട്: 1:5-6; 1:12-14; 2:2-5; 2:11-14 എന്നിവയാണ് പ്രസ്തുത പ്രസംഗങ്ങൾക്ക് ആധാരമായ വചനഭാഗങ്ങൾ. ഈ ലേഖനത്തെക്കുറിച്ച് ഒരിജൻ ഒരു വ്യാഖ്യാനംതന്നെ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഈ വ്യാഖ്യാനം ഇന്നു ലഭ്യമല്ലെങ്കിലും ഇവയിൽനിന്നുള്ള ഉദ്ധരണികൾ പാഫ്ലോഗ്രാഫിന്റെ കൃതിയിൽ (*Apologia Hyper Origenous*). ലഭ്യമാണ്. ഒരിജന്റെ ചെൽസൂസിനെതിരായ കൃതിയിലും (*Contra Cel.* 1. 64) ഈ ലേഖനത്തിൽനിന്നുള്ള ഉദ്ധരണികളുണ്ട്. മാർസിയോണിനെതിരായ പ്രബോധനത്തിൽ ഈ ലേഖനത്തെ ആലംബമാക്കി തെർത്തുല്യൻ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് (*Adv. Marc.* 5. 21).

ലത്തീൻപാരമ്പര്യത്തിൽ ജനോമാണ് ഈ ലേഖനത്തെ ഏറ്റവുമധികം അവലംബമാക്കുന്നത് (*De Viris Illustribus* 135). മനിക്കേയൻ പാഷൻഡതക്കെതിരായ പ്രബോധനങ്ങളിൽ ആഗസ്തീനോസ് ഈ ലേഖനത്തെ അവലംബമാക്കുന്നുണ്ട്. ഡൊസേറ്റിസത്തിനെതിരെയും പെലാജിയനിസത്തിനെതിരെയും പൊരുതുന്വോൾ അഗസ്തീനോസ് ഈ ലേഖനത്തിൽനിന്നും ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട് (*Epistle* 93). തോമസ് അക്വിനാസ് ഈ ലേഖനത്തെക്കുറിച്ച് വിശദമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനം രചിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നത് മധ്യകാലഘട്ടത്തിലെ ഈ ലേഖനത്തിന്റെ സ്വീകാര്യതയ്ക്ക് തെളിവാണ്.

സ്വീകർത്താവ്

ക്രൈസ്തവത്തിലെ ക്രിസ്തീയ സമൂഹത്തിന്റെ നേതാവായ തീത്തോസിനാണ് പൗലോസ് ഈ ലേഖനമെഴുതിയത്. പൗലോസിന്റെ അജപാലന ലേഖനങ്ങളുടെ സ്വീകർത്താക്കളായ തിമോത്തേയോസും തീത്തോസും അപ്പസ്തോലന്റെ സന്തതസഹചാരികളായിരുന്നു. തീത്തോസ് വിജാതീയരുടെ ഇടയിൽനിന്നു വിശ്വാസംസ്വീകരിച്ചവരിൽ ഒരവനും ജറുസലേംകൗൺസിലിൽ പൗലോസിനോടൊത്ത് പങ്കെടുത്തവനുമായിരുന്നു. തീത്തോസിനെ പരിച്ഛേദനവിധേയനാക്കാനുള്ള നിർദ്ദേശത്തെ പൗലോസ് എതിർക്കുന്നുണ്ട് (ഗലാ 2:1,3-5). പൗലോസും കോറിന്തിലെ സഭയുംതമ്മിലുള്ള ബന്ധം വഷളായപ്പോൾ അവർക്കിടയിൽ മദ്ധ്യസ്ഥന്റെ ഭാഗധേയം വിജയകരമായി നിർവ്വഹിച്ചത് തീത്തോസായിരുന്നു (2 കോറി 2:13; 7:6-7,13-16; 12:18).

രചനാകാലഘട്ടം

ഏ.ഡി. 60 മുതൽ 160 വരെയുള്ള കാലഘട്ടം ഈ ലേഖനത്തിന്റെ രചനാകാലഘട്ടമായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. പൗലോസിന്റെ ലേഖനകർത്തൃത്വം നിഷേധിക്കുന്നവർ മറ്റു രണ്ട് അജപാലന ലേഖനങ്ങളും പോലെ, പൗലോസിന്റെ മരണശേഷം സഭയിൽ അന്നുണ്ടായിരുന്ന വിവിധ സാഹചര്യങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ശിഷ്യന്മാരിലാരോ എഴുതിയതെന്നു വാദിക്കുന്നു. പൗലോസ് തന്നെയാണു ലേഖനകർത്താവ് എന്നതിനാൽ പൗലോസിന്റെ റോമിലുള്ള ആദ്യത്തെ കാരാഗൃഹവാസത്തിനു ശേഷമാണ് ഈ ലേഖനം എഴുതപ്പെട്ടതെന്നു കരുതാം. പൗലോസിന്റെ അജപാലനലേഖനങ്ങളിൽ (1,2 തിമോത്തിയോസ്, തീത്തോസ്) ആദ്യമെഴുതപ്പെട്ടത് തീത്തോസിന്റെ ലേഖനമായിരിക്കാനാണ് സാധ്യത. കാരണം തിമോത്തിക്കുള്ള രണ്ടാം ലേഖനത്തിൽ പൗലോസിന്റെ മരണം തൊട്ടുമുമ്പിലെത്തിയതിന്റെ സൂചനകളുണ്ട് (2 തിമോ 4:6-8). ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ആശംസ വളരെ സുദീർഘമാണ്. 65 വാക്കുകളുള്ള ഈ ആശംസയ്ക്കു സമാനമായ ദൈർഘ്യമുള്ള ആശംസയുൾക്കൊള്ളുന്ന ലേഖനങ്ങൾ റോമാ, ഗലാത്തിയ എന്നിവമാത്രമാണ്. അജപാലനലേഖനങ്ങളിൽ പ്രഥമസ്ഥാനത്ത് വിവക്ഷിക്കപ്പെട്ടത് തീത്തോസിന്റെ ലേഖനമാകയാലാണ് ഇപ്രകാരം സുദീർഘമായ ഒരു ആശംസ താരതമ്യേന പ്രാസംഗ്യമായ ഈ ലേഖനത്തിനുള്ളത് എന്നു കരുതുന്നവരുണ്ട് (R. A. Wild, *NJBC*, p. 891). ഈ ലേഖനം ഏ.ഡി. 60 നോടടുത്തു രചിക്കപ്പെട്ടു എന്നുകരുതാനാണ് കൂടുതൽ സാധ്യതകളുള്ളത്.

പൗലോസ് ക്രൈസ്തവ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനോടനുബന്ധിച്ചാണ് (1:5) ഈ ലേഖനത്തിന്റെ രചന നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്നത്. പൗലോസ് എഫേസോ സിലേക്കുള്ള യാത്ര ആരംഭിക്കുന്നതാകാം ഇതിന്റെ സന്ദർഭം. എഫേസോസുകാരനായ തിക്കിക്കോസിനെ പൗലോസ് ദൂതനായി അയയ്ക്കുന്നതിൽനിന്നും (3:12) പൗലോസ് പോയത് എഫേസോസിലേക്കാണ് അനുമാനിക്കാം. അപ്പ 20:4; കൊളോ 4:7; 2 തിമോ 4:12 എന്നീ വിവരണങ്ങളും ഈ നിഗമനത്തെ സാധൂകരിക്കുന്നുണ്ട്.

ലേഖനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം

ഒരു വ്യക്തിയെ അഭിസംബോധന ചെയ്താണ് ലേഖനമെഴുതിയിരിക്കുന്നതെങ്കിലും വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആദിമസഭയെ മുഴുവൻ ഈ ലേഖനം വിവക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. ക്രൈസ്തവിലെ സഭയിൽ, പരിച്ഛേദനത്തെ ഊതിപ്പറഞ്ഞുകൊണ്ടു സമൂഹത്തിൽ പിളർപ്പു സൃഷ്ടിച്ചവരെ ശാസിക്കാൻ പൗലോസ് തീത്തോസിനോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട് (1:10,14-15; 3:9). അവർക്ക് അന്യനായ വിശ്വാസസംഹിതയിൽ ബോധനം നൽകുകയും വേണം (1:9). ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തെ അപഗ്രഥിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, ക്രിസ്തുവിൽ എല്ലാവർക്കുമുള്ള രക്ഷ, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനം, ക്രിസ്തുവിന്റെ ദിവിത്യാഗമനം എന്നിവയെപ്പറ്റി പൗലോസ് ഈ ലേഖനത്തിൽ പ്രബോധനങ്ങൾ നൽകുന്നുണ്ട് (2:11,13; 3:4-7). സുവിശേഷാനുസൃതമായ ജീവിതശൈലി എല്ലാത്തരത്തിലുമുള്ളവർ പിൻതുടരാൻ പൗലോസ് ആവശ്യപ്പെടുന്നു (2:2-3:11).

ലേഖനഘടന

- 1:4 അഭിവാദനം.
- 1:5-6 ഒരു സുസ്ഥാപിത സമൂഹമെന്നനിലയിൽ സഭയുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ.
- 1:5-9 ശ്രേഷ്ഠന്മാർക്കുവേണ്ട ഗുണങ്ങൾ.
- 1:10-16 വ്യാജപ്രബോധകർക്കെതിരെ ശക്തമായി നിൽക്കേണ്ട ആവശ്യം.
- 2:1-10 ജീവിതത്തിന്റെ വിവിധ തുറകളിൽപ്പെട്ടവർക്കുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ.
- 2:11-15 ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിനു പ്രേരണ.
- 3:1-11 ക്രിസ്തീയ ജീവിതചര്യ.
- 3:12-15 ഉപസംഹാരം, ആശംസകൾ.

ദൈവശാസ്ത്ര വിചിന്തനങ്ങൾ

ഈ ലേഖനത്തിലെ ദൈവശാസ്ത്രപ്രമേയങ്ങളിൽ കേന്ദ്രസ്ഥാനത്തു വർത്തിക്കുന്നത് സഭാവിജ്ഞാനീയമാണ്. സഭ എന്ന പദം ഒരിക്കൽപോലും ഉപയോഗിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും സഭ എന്ന സത്യത്തെയും അതിന്റെ അർത്ഥലക്ഷ്യങ്ങളെയും ഏറ്റവും സമഗ്രമായി വിശകലനംചെയ്യാൻ ലേഖനകർത്താവ് ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. സഭയെ വിശേഷിപ്പിക്കാൻ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഉപയോഗിക്കുന്ന പ്രതീകങ്ങൾതന്നെ ശ്രദ്ധാർഹങ്ങളാണ്:

- ദൈവത്തിന്റെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർ (1:1). സമാനമായ പ്രതീകം 2 തിമോ 2:10 ലും 1 തെസ്സ 1:4 ലും കാണാം.
- സഭ ദൈവജനമാണ് (2:16). രണ്ടാംവത്തിക്കാൻകൗൺസിൽ ഈ സംജ്ഞയെ ഏറ്റവും ആധികാരികമായി അവലംബിക്കുന്നുണ്ട് (LG 9-17).

- സഭയെ മെത്രാന്റെ കുടുംബമായാണ് (1:7) ലേഖനകർത്താവ് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത് (2:1-10 കാണുക). മെത്രാനെ കുടുംബകാര്യസ്ഥൻ (ഓയിക്കോണോമോസ്) ആയിട്ടാണ് കണക്കാക്കുന്നത്.

ഗ്രേക്കോ റോമൻ ലോകത്തെ നിയമസംഹിതകൾക്ക് ക്രിസ്തീയ ഭാഷ്യം ചമച്ച പുതിയനിയമ എഴുത്തുകാരിൽ പ്രധാനിയായാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്റെ കർത്താവ് കരുതപ്പെടുന്നത്. സമാനമായ നിലപാടുകൾ പൗലോസിന്റെ ഇതര ലേഖനങ്ങളിൽ കാണാം (എഫേ 5:22-6:9; കൊളോ 3:18-24; 1 പത്രോ 2:18-3:7). ക്രിസ്തീയഭവനങ്ങൾക്കുള്ള പെരുമാറ്റസംഹിതയായി ഇവിടെ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഭവനങ്ങളിൽ സമ്മേളിക്കുന്ന പ്രാദേശികസഭയെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ളതാണ് എന്ന് അനുമാനിക്കാം.

സഭയെ സത്യത്തിന്റെ നെടുതുണും കാവലാളുമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന ശൈലിയും ഈ ലേഖനത്തിലുണ്ട് (1:1,14). സമാനമായ ശൈലി 1 തിമോ 2:4; 4:3; 6:5; 2 തിമോ 2:15,18 എന്നീഭാഗങ്ങളിൽ കാണാം. ശരിയായതും സത്യവുമായ പ്രബോധനങ്ങൾ നൽകുന്നവളായാണ് സഭയെ ലേഖനകർത്താവ് കരുതുന്നത് (1:9,13; 2:2,8). പൗലോസിന്റെ സുവിശേഷപ്രഘോഷണത്താൽ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ട സഭകളാണ് ലേഖനത്തിൽ വിവക്ഷിതം എന്നതിനാൽ സത്യപ്രബോധനം എന്നതിലൂടെ പൗലോസ്ശ്രീഹായുടെ പ്രബോധനങ്ങൾ എന്നാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത് എന്ന് അനുമാനിക്കുന്ന വ്യാഖ്യാതാക്കളുണ്ട്. കർത്താവിന്റെ അപ്പസ്തോലന്മാരിൽ ഏറ്റവും പ്രമുഖനായി അജപാലനലേഖനങ്ങളിൽ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നത് പൗലോസാണ് എന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ് (തീത്തോ 1:1; 1 തിമോ 1:1; 2 തിമോ 1:1). തന്റെ സുവിശേഷപരയാൻ കർത്താവ് പൗലോസിനെയാണ് ഭരമേൽപ്പിച്ചത് എന്നതിനെക്കുറിച്ച് ലേഖനകർത്താവിന് തെല്ലും ശങ്കയില്ല (1:3).

സഭയെ 'സത്യത്തിന്റെ കോട്ട'യായി അവതരിപ്പിക്കുന്നത് വ്യാജപ്രബോധകന്മാരുടെ കടന്നാക്രമങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് (1:10-16; 3:8-11). ലേഖനകർത്താവ് ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്ന വ്യാജപ്രബോധകർ ആരാണ് എന്നതിനെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ ധാരണകൾ ഒന്നും നമുക്ക് ലഭ്യമല്ല. എന്നാൽ തീത്തോ 1:10-16 നെ 1 തിമോ 4:1-5 നോട് താരതമ്യംചെയ്ത് പഠിക്കുമ്പോൾ ലേഖനകർത്താവ് വിവക്ഷിക്കുന്ന വ്യാജപ്രബോധകരെക്കുറിച്ച് ഏകദേശ ധാരണ സ്വരൂപിക്കാവുന്നതാണ്. വിവാഹം, ഭക്ഷണം എന്നിവയെ പാപമായി പ്രഖ്യാപിച്ച് ഇവയിൽനിന്നകന്ന് കഠിനതാപസജീവിതമനുഷ്ഠിക്കാൻ സകലരെയും നിർബന്ധിക്കുന്ന തീവ്രവാദവിഭാഗങ്ങളെയാണ് വ്യാജപ്രബോധകരായി ഇവിടെ അനുമാനിക്കുന്നത് എന്നുകരുതാം.

സഭയുടെ രൂപഘടനയെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ ചിത്രം നൽകിക്കൊണ്ട് സത്യപ്രബോധനം എപ്രകാരമാണ് സഭയിൽ സംരക്ഷിക്കേണ്ടത് എന്ന ചിന്ത പങ്കുവയ്ക്കുന്ന തീത്തോസിനുള്ള ഈ ലേഖനം തികച്ചും അജപാലനപരമായ ലേഖനമാണ്.

ഈ ലേഖനത്തിലെ വിവരണങ്ങളെ അവലംബമാക്കി രണ്ടു വാദമുഖങ്ങൾ സഭാപിതാക്കന്മാർ അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്:

(1) മെത്രാന്റെ കടമകൾ എന്തെന്ന് വ്യക്തമാക്കിയത് ഈ ലേഖനമാണ് (1:5-9). തെർത്തുല്യൻ ഈ വാദം ഉന്നയിക്കുന്നുണ്ട് (Adv. Marc. 5. 21).

(2) വ്യാജപ്രബോധകർക്കെതിരെയുള്ള വ്യക്തമായ പഠനമായി തീഞ്ഞോ 13:9-10 സഭയിൽ ചിരപ്രതിഷ്ഠനേടി. ഇരണേവുസ് (Adv. Haer. 3.3.4), തെർത്തുല്യൻ (De preser. haer. 6) എന്നിവർ ഈ പഠനത്തെ അവലംബമാക്കി വാദമുഖങ്ങൾ നിരത്തിയിട്ടുണ്ട്.

(3) യേശുവിന്റെ ദൈവികതയെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യക്തമായ പ്രബോധനമായി തീഞ്ഞോ 2:13 നെ സഭാപിതാക്കന്മാർ അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് (തെയഡോർ, നൈസായിലെ ഗ്രിഗറി).

(4) തീഞ്ഞോ 3:5-6 നെ മാമ്മോദീസായെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രബോധനക്കുറിപ്പായി സഭാപിതാക്കന്മാർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നുണ്ട്.

സഭയിലെ പദവികൾ

ഈ ലേഖനത്തിൽ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്ന മെത്രാൻ, ശ്രേഷ്ഠൻ, ഡീക്കൻ തുടങ്ങിയ പദങ്ങളുടെ നിയതമായ അർത്ഥം ആദിമസഭയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാനായെങ്കിൽമാത്രമേ ഈ ലേഖനത്തിന്റെ സഭാവിജ്ഞാനീയത്തെ അതിന്റെ സമഗ്രതയിൽ ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

മെത്രാൻ, ശ്രേഷ്ഠൻ: മെത്രാൻ എന്ന പദത്തിനു തത്തുല്യമായി ഗ്രീക്കിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ‘എപ്പിസ്കോപ്പോസ്’ (episkopos) എന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം ‘മേൽനോട്ടക്കാരൻ’ എന്നാണ്. ഒരു പട്ടണത്തിന്റെ മേധാവിയാണ് എപ്പിസ്കോപ്പോസ്. പട്ടാളമേധാവി, തൊഴിലാളികളുടെ മേൽനോട്ടക്കാരൻ, ഗോത്രാധിപന്മാർ എന്നിവരെയും സൂചിപ്പിക്കാൻ സപ്തതിബൈബിളിൽ എപ്പിസ്കോപ്പോസ് എന്ന പദമാണുപയോഗിക്കുന്നത്. ശുശ്രൂഷിയുടെ സ്ഥാനത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻ അപ്പ 1:20-ൽ എപ്പിസ്കോപ്പോസ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. സഭയിലെ അധികാരികളെ മെത്രാൻ എന്ന് ശ്ലീഹന്മാരുടെ കാലം മുതൽതന്നെ വിളിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നെങ്കിലും ആ സ്ഥാനത്തിന് ഇന്നുള്ള അർത്ഥമായിരുന്നില്ല. കാരണം, എപ്പിസ്കോപ്പോസ് എന്ന പദവും പ്രെസ്ബിത്തോർ എന്ന പദവും പൗലോസ് ഒരേയർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട് (തീഞ്ഞോ 1:5-7). എഫേസോസിലെ ശ്രേഷ്ഠന്മാരെ പൗലോസ് മെത്രാന്മാർ എന്നാണ് വിളിക്കുന്നത് (അപ്പ 20:8). എന്നാൽ ഇവർ ഡീക്കന്മാരിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തരായിരുന്നു (ഫിലി 1:1). ഇവിടെയെല്ലാം ശ്രേഷ്ഠൻ, മെത്രാൻ തുടങ്ങിയ പദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നിയമിക്കപ്പെട്ട, അജഗണങ്ങളുടെ നേതൃത്വസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നവരാണ്. അങ്ങനെയെങ്കിൽ, യേശുവാണ് എറ്റവും വലിയ ആട്ടിയണു മെത്രാനും (1 പത്രോ 2:25). ഈ നേതൃസ്ഥാനീയരെ (ഹെഗൈമോനോയി) നേതാക്കന്മാർ എന്നാണ് ഹെബ്രായർക്കുള്ള ലേഖനത്തിൽ വിളിക്കുന്നത് (ഹെബ്രായ 13:17). ഒരു മെത്രാനുവേണ്ട ഗുണങ്ങൾ 1 തിമോ 3:1-8 ലും തീഞ്ഞോ 11:6-9 ലും വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. തീഞ്ഞോ 1-5ൽ മെത്രാന്മാരെ ശ്രേഷ്ഠന്മാരെന്നു വിളിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ മെത്രാന്മാരും ശ്രേഷ്ഠന്മാരും തമ്മിൽ പ്രകടമായ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ലായിരുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

ലാക്കാം. തീഞ്ഞോസിനോട് ക്രേതേയയിലെ പട്ടണങ്ങളിൽ ശ്രേഷ്ഠന്മാരെ നിയമിക്കണമെന്ന് പൗലോസ് ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇതിന്റെ അർത്ഥം ശ്ലീഹന്മാരും ശ്ലീഹന്മാരുടെ പിൻഗാമികളുമാണ് മെത്രാന്മാരെ നിയമിച്ചിരുന്നത് എന്നാണ്. അപ്പ 20:17; തീഞ്ഞോ 1:5 എന്നിവയിൽനിന്ന് മെത്രാന്മാരും ശ്രേഷ്ഠന്മാരുംകൂടി സംഘടിതമായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതായി അനുമാനിക്കാം. പുതിയനിയമത്തിൽ ഒരിടത്തും മെത്രാൻ ഒരു പ്രദേശത്തെ ക്രൈസ്തവസഭയുടെ പൂർണ്ണ അധികാരിയായി കാണുന്നില്ല. ഓരോ സ്ഥലത്തും സഭകൾ സ്ഥാപിച്ച അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ കീഴിൽ ഓരോ പട്ടണത്തിലെയും സഭാധികാരികൾ മാത്രമായിരുന്നു അവർ. അതുപോലെതന്നെ ശ്രേഷ്ഠന്മാരിൽനിന്നും അവർ കാര്യമായി ഉന്നതരല്ലായിരുന്നുതാനും. അന്ത്യോക്യയിലെ വി. ഇഗ്നേഷ്യസിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തിന്റെ വളർച്ചയെയും അധികാരങ്ങളെയുംപറ്റി അറിയുവാൻ കഴിയും. അതനുസരിച്ച് മെത്രാൻ അധികാരം ലഭിക്കുന്നത് പിതാവായ ദൈവത്തിൽ നിന്നാണ്. ജ്ഞാന സന്നാനം, കുർബാന എന്നിവയ്ക്ക് നേതൃത്വം കൊടുത്തിരുന്നത് സ്ഥലത്തെ മെത്രാനായിരുന്നു. ശ്രേഷ്ഠന്മാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശ കരും സഹായികളായിരുന്നു. ഒരു സ്ഥലത്ത് അനേകം ശ്രേഷ്ഠന്മാരുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും മെത്രാൻ ഒന്നേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഡീക്കന്മാർ മെത്രാന്റെ സഹായികളായിരുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, മെത്രാൻ ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടെ ഒരു പ്രദേശത്തിന്റെ അധിപനായി മാറി.

ഒരു പ്രദേശത്തെ ജനങ്ങളെല്ലാവരും കൂടിയിരുന്നു മെത്രാനെ തെരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നത്. പ്രാർത്ഥനയും കൈവയ്പ്പു ശുശ്രൂഷയും വഴിയായിരുന്നു മെത്രാനെ വാഴിച്ചിരുന്നതെന്ന് ആദ്യകാലകൃതികളിൽ സൂചനകളില്ലെങ്കിലും അപ്പസ്തോലന്മാർക്കുശേഷം അയൽപ്രദേശത്തെ മെത്രാന്മാരായിരുന്നു കൈവയ്പ്പു ശുശ്രൂഷ നടത്തിയിരുന്നതെന്ന് ഹിപ്പോളിറ്റസിന്റെ കൃതികളിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം.

ഡീക്കൻ: ഗ്രീക്കിലെ *ഡിയാക്കോണെയിൻ* (diakonein-diakonos) എന്ന ക്രിയയിൽ നിന്നാണ് ഡീക്കൻ എന്ന വാക്കുണ്ടായിരിക്കുന്നത്. ഇതിന്റെ അർത്ഥം ഭക്ഷണമേശയിൽ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നവൻ എന്നാണ്. ചില ഗ്രീക്കു പപ്പിറസ് എഴുത്തുകളിൽ കണക്കുകൾ സൂക്ഷിക്കുന്നവൻ എന്ന അർത്ഥത്തിലും ഈ പദം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട് (അപ്പ 6:2). നാമരൂപമായും ക്രിയാരൂപമായും ഈ പദം പുതിയനിയമത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട് (ലൂക്കാ 10:40; യോഹ 2:5,9; അപ്പ 6:1). ശുശ്രൂഷകൻ, സേവകൻ എന്നീ അർത്ഥങ്ങളിൽ പുതിയ ഉടമ്പടിയുടെയും (2 കോറി 3:6) ദൈവത്തിന്റെയും (2 കോറി 6:4) നീതിയുടെയും (2 കോറി 11:15) ക്രിസ്തുവിന്റെയും (2 കോറി 11:23) സേവകരെന്ന നിലയിൽ ഈ വാക്ക് ശിഷ്യന്മാരെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ശുശ്രൂഷകളുടെ വൈവിധ്യത്തെപ്പറ്റിയും (1 കോറി 12:3) പ്രവചനവും പ്രബോധനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ശുശ്രൂഷയെപ്പറ്റിയും (റോമാ 12:7) പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ സഭയിലെ ഔദ്യോഗികശ്രേണിയായാണോ ഡീക്കൻ സ്ഥാനം വിവക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതെന്ന കാര്യം തർക്കവിഷയമാണ്.

ഫിലി 1:1 പ്രകാരം ഡീക്കൻ എന്നത് ഒരു ഔദ്യോഗിക സ്ഥാനമാണ്. ബിഷപ്പിനുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഗുണങ്ങൾ പ്രതിപാദിച്ചുകഴിഞ്ഞയുടനെ പൗലോസ് ശ്ലീഹാ ഡീക്കനുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഗുണങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ന്നുണ്ട് (1 തിമോ 3:8-13). സഭയിൽ ഡീക്കന്റെ ജോലിയെന്താണെന്ന് പുതിയനിയമം വ്യക്തമാക്കുന്നതേയില്ല. ഭക്ഷണമേശയിൽ ശുശ്രൂഷകരാകാനാണ് ഇവർ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതെന്ന സൂചനയുണ്ട് (അപ്പ 6:1-6). അവർ ആത്മാവിനാലും അനാഥന്മാർക്കും നിരന്തരവും (അപ്പ 6:3) വിശ്വാസവും പരിശുദ്ധാത്മാവുള്ളവരും (അപ്പ 6:5) ആയിരിക്കണമെന്ന് നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നു. കൈവയ്പുശുശ്രൂഷവഴിയാണ് അവർ ഈ ദൗത്യത്തിനായി നിയുക്തരാകുന്നത് (അപ്പ 6:6). സ്തേഫാനോസും പീലിപ്പോസും ശിഷ്യന്മാരെപ്പോലെതന്നെ പ്രസംഗിക്കുകയും മാമ്മോദീസ നല്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഇതും അവരുടെ ജോലിയായി പിന്നീട് കരുതപ്പെട്ടിരിക്കാം. പക്ഷേ, അപ്പ 6:1-6 ൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്ന ഏഴുപേർ ഒരിക്കലും 'ഡീക്കൻ' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അതിനാൽ, എന്തെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക ജോലിക്കായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവർ എന്നതിലുപരി മെത്രാന്റെ സഹായിയായിട്ടാവും ഡീക്കൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടത്. ഭക്ഷണമേശയിലെ സഹായിയെന്നതിനേക്കാൾ, ഡീക്കൻ കർത്താവിന്റെ മേശയിലെ സഹായിയായിരുന്നിരിക്കണം. കുർബാന അർപ്പിക്കുമ്പോൾ ഡീക്കൻ ബിഷപ്പിനെ സഹായിച്ചിരുന്നിരിക്കണം. സിനഗോഗിലെ ശുശ്രൂഷകയായ ഫോയ്ബെയെപ്പറ്റി പൗലോസ് സ്ത്രീഹാ പറയുന്നുണ്ട് (റോമാ 16). പക്ഷേ, ജോലിയെന്നതിലുപരി സഭയ്ക്കു ചെയ്ത സേവനത്തെയാവും ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നത്. സഭയെ ശുശ്രൂഷിക്കുവാനും ഡീക്കന്മാരെ സഹായിക്കുവാനും സ്ത്രീകളുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് 1 തിമോ 3:11 വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ഡോ. ജോസഫ് പാപ്പാനി

14
ഫിലെമോൻ
എഴുതിയ ലേഖനം

ആമുഖം

വി. പൗലോസിന്റേതായി അറിയപ്പെടുന്ന 13 ലേഖനങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ചെറുതാണ് 25 വാക്യങ്ങളും മൂലഭാഷയായ ഗ്രീക്കിൽ 335 വാക്കുകളും മാത്രമുള്ള ഈ ലേഖനം. ഒളിച്ചോടിയ ഒരടിമയെ അവന്റെ യജമാനന്റെ അടുക്കലേക്ക് തിരിച്ചയക്കുമ്പോൾ കൂടെ കൊടുത്തയക്കുന്ന വ്യക്തിപരമായ ശിപാർശകളാണിത്. ഇപ്രകാരം ഒരു സ്വകാര്യ കത്ത് എങ്ങനെ ദൈവനിവേശിതവും ബൈബിളിന്റെ ഭാഗവുമായി പരിഗണിക്കുന്നു എന്ന സംശയം പലരും ഉന്നയിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ അടുത്തു പരിശോധിച്ചാൽ, ഒരടിമയെക്കുറിച്ച് നല്കുന്ന ശിപാർശയ്ക്കുപരി, വിശ്വാസത്തെയും ധർമ്മികതയെയും സമൂഹ ഘടനകളെയും സംബന്ധിച്ച നിർണ്ണായകമായ പല കാര്യങ്ങളും ഈ ലേഖനത്തിൽ പരാമർശ വിഷയമാകുന്നുണ്ട് എന്ന് കാണാനാവും.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ് - കാലം

പൗലോസാണ് ഈ ലേഖനം എഴുതിയത് എന്നതിൽ കാര്യമായ സംശയമൊന്നുമില്ല. ലേഖനം മുഴുവൻ പൗലോസ് തന്റെ സ്വന്തം കൈകൊണ്ട് എഴുതിയതായി പൊതുവേ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വാക്കുകളുടെ പ്രയോഗവും വാക്യഘടനയും, പ്രകടമാകുന്ന ധർമ്മിക-ദൈവശാസ്ത്ര ചിന്തകളും എല്ലാം പൗലോസിന്റെ തനിമ പ്രകടമാക്കുന്നുണ്ട്.

ഗ്രന്ഥകർത്താവിനെക്കുറിച്ച് തർക്കമില്ലെങ്കിലും എഴുതപ്പെട്ട കാലത്തെയും സ്ഥലത്തെയുംകുറിച്ച് ഭിന്നഭിന്നഭാവങ്ങളുണ്ട്. തടവുകാരനായിരിക്കെയാണ് താൻ കത്തെഴുതുന്നത് എന്ന് പൗലോസ് രണ്ടു തവണ എടുത്തുപറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ എവിടെയാണ് ഈ തടവറ എന്നു പറയുന്നില്ല. റോമിലെ തടവറ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചാണ് (എ.ഡി. 61-63) പൊതുവേ അറിയപ്പെടുന്നത്. അതിനാൽ അവിടെ നിന്നാണ് പൗലോസ് ഈ കത്തെഴുതിയത് എന്നത്രേ ഇന്നും ഭൂരിപക്ഷഭിപ്രായം. ഒളിച്ചോടുന്ന അടിമകൾക്ക് അറിയപ്പെടാതെ കഴിയാൻ ആ വലിയ നഗരത്തിൽ

എളുപ്പമായിരുന്നതിനാലാവാം ഒന്നേസിയോസ് എന്ന അടിമ കൊളോസോ സിൽനിന് റോമിലേക്ക് പോയത്.

എന്നാൽ ഈ ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായത്തിന് വിരുദ്ധമായി നില്ക്കുന്ന രണ്ടു രാജ്യങ്ങൾ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ എടുത്തു കാട്ടാറുണ്ട്. റോമിലേക്കുള്ള ദൂരം തന്നെയാണ് പ്രധാന ഘടകം. ഏകദേശം 1500 കിലോമീറ്റർ ദൂരത്തേക്ക് ഒരടിമ ഒളിച്ചോടി എന്നു കരുതുന്നതിൽ അസാധാരണതാം കാണാം. അതിനും പുറമേ താൻ തടവറയിൽനിന്ന് താമസിയാതെ മോചിതനാകുമെന്നും അപ്പോൾ ഫിലെമോനെ സന്ദർശിക്കാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടെന്നും അതിനാൽ തനിക്കായി ഒരു മുറി ഒരുക്കണമെന്നും (വാ. 22) ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ താൻ അത്ര അകലത്തല്ല എന്ന ഒരു പ്രതീതിയാണ് പൗലോസ് നല്കുക. ഇക്കാരണങ്ങളാൽ റോമിൽ നിന്നായിരിക്കുകയില്ല പൗലോസ് എഴുതിയത് എന്ന് കരുതുന്നവരുണ്ട്.

പൗലോസ് ദീർഘകാലം തടവിൽ കിടന്ന രണ്ടാമത്തെ സ്ഥലം പലസ്തീനയിലെ കേസരിയാ ആണ് (58-60). എന്നാൽ ഇത് റോമിനേക്കാൾ അകലെയാണ്. തന്നെയുമല്ല, ഒളിച്ചോടിയ അടിമ എന്തിന് അവിടെ എത്തി എന്നതിന് വിശ്വസനീയമായ വിശദീകരണവുമില്ല. മൂന്നാമത്തെ സ്ഥലം എഫേസോസാണ്. ഇവിടെ മൂന്ന് വർഷത്തോളം (54-57) പൗലോസ് പ്രവർത്തിക്കുകയുണ്ടായി. അവിടെവെച്ച് തടവറയിലും കുറച്ചുകാലം കഴിയേണ്ടിവന്നു. അതിനാൽ എഫേസോസിൽ നിന്നായിരിക്കാം ഈ കത്തെഴുതിയത് എന്ന നിഗമനത്തിന് കൂടുതൽ സാധ്യതയുണ്ട്. രണ്ടു നഗരങ്ങളും തമ്മിൽ ഏകദേശം 160 കിലോമീറ്റർ ദൂരമേയുള്ളൂ. എഫേസോസും ഒരു വലിയ നഗരമായിരുന്നു. ഒളിച്ചോടുന്ന അടിമയ്ക്ക് ചെന്നെത്താൻ കൂടുതൽ എളുപ്പമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ ലേഖനവും കൊളോസോസുകാർക്കെഴുതിയ ലേഖനവും ഒരേകാലത്ത് ഒരേ സാഹചര്യത്തിൽ രചിച്ചതായും കൊളോസോസുകാർക്കുള്ള ലേഖനം പൗലോസിന്റെ ജീവിതാന്ത്യത്തോടടുത്ത് എഴുതപ്പെട്ടതായും പൊതുവേ കരുതുന്നതിനാൽ ഈ നിഗമനത്തിനും പ്രശ്നങ്ങളുണ്ട്. അതിനാൽ, എന്ന്, എവിടെവെച്ച്, രചിക്കപ്പെട്ടു എന്ന് കണിശമായി നിശ്ചയിക്കുക എളുപ്പമല്ല. റോമിൽവെച്ച് എഴുതി എന്ന ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായം തള്ളിക്കളയാനാവില്ല.

കാനോനികത

ഫിലെമോൻ എഴുതപ്പെട്ട ലേഖനത്തിന്റെ കാനോനികത ഒരിക്കലും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഏ.ഡി. 144ൽ പാഷണ്ഡതയുടെ പേരിൽ സഭയിൽനിന്ന് പുറത്താക്കപ്പെട്ട മാർസിയോൺ രചിച്ചതാണ് ഇന്ന് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ ഏറ്റവും പുരാതനമായ പുതിയ നിയമ കാനോൻ. അതിൽ 1-2 തിമോ, തീത്തോസ് എന്നീ ലേഖനങ്ങളും ഒഴികെ പൗലോസിന്റെ പത്ത് ലേഖനങ്ങൾ ലൂക്കാ എഴുതിയ സുവിശേഷവുമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. തുടർന്ന് രൂപംകൊണ്ട എല്ലാ പട്ടികകളിലും ഈ ലേഖനമുണ്ട്.

അനുവാചകർ

പൗലോസിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട സഹപ്രവർത്തകൻ ഫിലെമോൻ, അയാളുടെ ഭവനത്തിലെ സഭ, സഹോദരി ആഫിയാ, ആർക്കിപ്പസ് ഇത്രയും

പേരെയാണ് ലേഖനം അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നത് (വാ. 2). എവിടെയാണ് അവരുടെ വാസം എന്ന് പറയുന്നില്ല. ലീക്കൂസ് നദീതടത്തിലെ ഒരു നഗരമായ കൊളോസോസിലാണ് അവർ വസിച്ചിരുന്നത് എന്ന് പൊതുവേ കരുതപ്പെടുന്നു. ഒന്നേസിയോസ് എന്ന അടിമയുടെ ഉടമയാണ് ഫിലെമോൻ, കൊളോസോസിലെ സഭയ്ക്കെഴുതിയ ലേഖനത്തിൽ ഒന്നേസിയോസിനെ “നിങ്ങളിൽ നിന്നുതന്നെയുള്ള ഒരാൾ” (കൊളോ 4:9) എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിൽനിന്ന് ഫിലെമോനും കുടുംബവും ആ നഗരത്തിലാണ് വസിച്ചിരുന്നത് എന്ന് അനുമാനിക്കാൻ കഴിയും. ആഫിയാ ഫിലെമോന്റെ ഭാര്യയായി കരുതപ്പെടുന്നു. ആർക്കിപ്പസ് അവരുടെ മകനാണ് എന്ന അഭിപ്രായത്തിന് അനേകം വ്യാഖ്യാതാക്കളുടെ പിന്തുണയുണ്ട്. ഇതിനെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നവരും കുറവല്ല. കൊളോസോസിലെ സഭയിൽ അധികാരമുള്ള ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു അയാൾ (കൊളോ 4:17) എന്നല്ലാതെ മറ്റ് വിവരങ്ങൾ ലഭ്യമല്ല.

കൊളോസോസിലെ സഭയുടെ നേതൃനിരയിലുള്ള ഒരാളായിരുന്നു ഫിലെമോൻ. അയാളുടെ വീട്ടിൽ ഒരു ക്രൈസ്തവസമൂഹം സമ്മേളിച്ചിരുന്നു. പൗലോസിൽനിന്നാണ് അയാൾ സുവിശേഷവും ജ്ഞാനസ്നാനവും സ്വീകരിച്ച് ക്രിസ്ത്യാനി ആയത് എന്ന സൂചന പൗലോസ് തന്നെ ലേഖനത്തിൽ നല്കുന്നുണ്ട് (വാ.19). അയാളുടെ അടിമയായി ഒന്നേസിയോസ്.

ലേഖനത്തിന്റെ സാഹചര്യം

തടവറയിൽ കഴിയുന്ന പൗലോസിന്റെ അടുക്കൽ ഒന്നേസിയോസ് വന്നു. ഒളിച്ചോടിവന്നതാണെന്ന് പൊതുവേ കരുതപ്പെടുന്നെങ്കിലും അങ്ങനെയൊന്ന് ലേഖനത്തിൽ പറയുന്നില്ല. തന്റെ തടവറയിൽ വെച്ച് പൗലോസ് അയാൾക്ക് പിതാവായി എന്ന ലേഖനത്തിലെ പരാമർശം (വാ.10) ഒന്നേസിയോസിന്റെ മാനസാന്തരത്തെയും മാമ്മോദീസായെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പൗലോസ് അയാളെ പുത്രനെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കുകയും തന്റെ സുവിശേഷവേലകളിൽ പങ്കുചേർക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ വേലയിൽ തുടർന്നും നിയോഗിക്കാൻ താല്പര്യമുണ്ടെങ്കിലും ഉടമയുടെ അനുവാദം കൂടാതെയാകരുത് എന്ന് നിർബന്ധമുള്ളതിനാൽ ഒന്നേസിയോസിനെ ഉടമയായ ഫിലെമോന്റെയടുത്തേക്ക് തിരിച്ചയച്ചു. അയാളെ സഹോദരനായി സ്വീകരിക്കണം എന്ന് ശുപാർശ ചെയ്യുന്നതാണ് പഠനവിഷയമായ ലേഖനം.

ഒന്നേസിയോസ് തന്റെ യജമാനനെ വിട്ടുപോകാനുണ്ടായ കാരണം എന്തെന്ന് ലേഖനം വ്യക്തമാക്കുന്നില്ല. അതിനാലാണ് ഒളിച്ചോടിയതാവാം എന്ന് പൊതുവേ കരുതപ്പെടുന്നത്. യജമാനന്റെ വസ്തുവകകളിൽ എന്തോ മോഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി എന്ന് കരുതുന്നവരാണ് ധികപങ്കും വ്യാഖ്യാതാക്കൾ. നഷ്ടപരിഹാരം നല്കിക്കൊള്ളാം എന്ന പൗലോസിന്റെ വാഗ്ദാനത്തിൽനിന്നാണ് (വാ. 18) ഈ നിഗമനം. എന്നാൽ അടിമയുടെ ജോലിമുടങ്ങിയത് തന്നെയായിരിക്കും ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്ന നഷ്ടം എന്ന് കരുതാനും ന്യായമുണ്ട്. പൗലോസിന്റെ കാലത്ത് റോമാ സാമ്രാജ്യത്തിൽ നിലവിലിരുന്ന അടിമത്ത വ്യവസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ച് ഒരു ഏകദേശ രൂപമുണ്ടായിരിക്കുന്നത് ഈ ലേഖനം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സന്ദേശം ഗ്രഹിക്കാൻ സഹായിക്കും.

അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതി

പുരാതനസമൂഹത്തിൽ പൊതുവേ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാതെ, അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നതാണ് അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതി. പലകാരണങ്ങളാൽ ഒരാൾ അടിമയാകാം. യുദ്ധത്തിൽ തോറ്റ് തടവുകാരാകുന്നവരെ അടിമകളായി ലേലം ചെയ്തു വില്ക്കുമായിരുന്നു. അടിമക്കച്ചവടക്കാർ സ്വതന്ത്രരായ മനുഷ്യരെ വേട്ടയാടി പിടിച്ച് വില്ക്കുമായിരുന്നു. ഇത് രണ്ടിനും പുറമെ, കൊടുത്തുവീട്ടാനാവാത്ത കടത്തിന്റെ പേരിലും ഒരാൾ അടിമയാക്കപ്പെടാം. അടിമയുടെ മക്കളായി ജനിക്കുന്നവർ ജന്മനാ അടിമകളായിത്തീരുന്നു. കുറ്റകൃത്യങ്ങൾക്ക് ശിക്ഷയായും അടിമത്തമുണ്ടാകാം. അടിമകളാക്കപ്പെടുന്ന കായികാഭ്യാസികൾ പ്രതിയോഗിയുടെ മരണത്തിൽ കലാശിക്കുന്ന ദ്വന്ദ്വയുദ്ധങ്ങൾ, മൃഗങ്ങളുമായുള്ള പോരാട്ടങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിനോദങ്ങൾക്കായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ സ്വമനസാ അടിമയായി സ്വയം വില്ക്കുന്നവരുമുണ്ടായിരുന്നു. കാരണം റോമാ സാമ്രാജ്യത്തിൽ പൊതുവേ അടിമകളുടെ അവസ്ഥ അത്ര ദയനീയമായിരുന്നില്ല - ചില ജോലികൾ ഒഴികെ.

വനികൾ, നിർമാണപ്രവർത്തനങ്ങൾ, കപ്പലിലെ തണ്ടുവലി തുടങ്ങിയ ജോലികൾ കഠിനമായിരുന്നു. എന്നാൽ വീട്ടുവേലയ്ക്കായി നിയുക്തരായിരുന്ന അടിമകളുടെ ജീവിതം പൊതുവെ സുരക്ഷിതവും താരതമ്യേന സുഖപ്രദവുമായിരുന്നു. ആഹാരവും വസ്ത്രവും പാർപ്പിടവും അവർക്ക് ഉറപ്പായിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും ക്ഷാമകാലത്ത് ദരിദ്രരായ സ്വതന്ത്രരുടേതിനേക്കാൾ മെച്ചമായിരുന്നു അടിമകളുടെ ജീവിതം. അതിനാലാണ് ചില പ്ലോയെങ്കിലും മനുഷ്യർ അടിമകളായി സ്വയം വില്ക്കാൻ തയ്യാറായത്.

അടിമകൾക്ക് പൊതുവെ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടാനുള്ള അവസരമുണ്ടായിരുന്നു. ആരെങ്കിലും വിലകൊടുത്തുവാങ്ങി സ്വാതന്ത്ര്യം നല്കുന്നതാവാം; അല്ലെങ്കിൽ സ്വയം അധാനിച്ചു മിച്ചം വയ്ക്കുന്ന തുകയിലൂടെ തന്റെ മോചനം വിലയ്ക്കുവാങ്ങുന്നതും ആവാം. നല്ല വിദ്യാഭ്യാസവും സമൂഹത്തിൽ ഉന്നതമായ സ്ഥാനവും ഉള്ള അടിമകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. യജമാനന്റെ സ്വത്തിനുമേൽനോട്ടം വഹിക്കുന്ന അടിമകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും കാരണത്താൽ യജമാനനും അടിമയും തമ്മിൽ തർക്കമുണ്ടായാൽ മൂന്നാതൊരാളുടെ മാധ്യസ്ഥം തേടാൻ അടിമയ്ക്ക് അവകാശമുണ്ടായിരുന്നു. യജമാനനുമായി നല്ല ബന്ധവും സാധീനവുമുള്ള ജനസൂഹ്യത്തിന്റെ മാധ്യസ്ഥം തേടുക സാധ്യമായിരുന്നു.

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഒണേസിമൂസ് പൗലോസിനെ കാണാൻ വന്നതു മനസിലാക്കാൻ കൂടുതൽ എളുപ്പമുണ്ട്. ഒളിച്ചോടി എന്നതിനേക്കാൾ, തന്റെ യജമാനൻ ഏറെ ബഹുമാനിക്കുന്ന പൗലോസിനെ ഒണേസിമൂസ് തേടിയെത്തിയത് മധ്യസ്ഥം യാചിക്കാനായിരിക്കാം. പൗലോസിന്റെ മാധ്യസ്ഥം ഫിലെമോൻ മാനിക്കും എന്ന വിശ്വാസമായിരിക്കാം ഇപ്രകാരം ഒരു സാഹസത്തിന് അയാൾക്കു കിട്ടിയ പ്രേരണ. യേശുവിന്റെ സുവിശേഷം അറിയാനും സഭയിൽ അംഗമാകാനും തുടർന്ന് പൗലോസിന്റെതന്നെ സഹപ്രവർത്തകൻ എന്ന ഉന്നതപദവിയിൽ എത്താനും അയാൾക്ക് കഴിഞ്ഞു.

അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതിയോട് പൗലോസിന്റെ പ്രതികരണം

സമൂഹത്തിൽ നിലവിലിരുന്ന അനീതി നിറഞ്ഞ അടിമത്ത വ്യവസ്ഥിതിയെ എതിർത്ത് ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നതിന് പകരം അതിനെ അംഗീകരിക്കുകയും ഊട്ടിയുറപ്പിക്കുകയുമാണ് പൗലോസ് ചെയ്തത് എന്ന ആരോപണം ഉന്നയിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. പല ലേഖനങ്ങളിലും അപ്പസ്തോലൻ അടിമത്തത്തെ കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുകയും ക്രൈസ്തവർ എന്ത് നിലപാട് സ്വീകരിക്കണം എന്ന് വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട് (കൊളോ 3:22-4:1; എഫേ 6:5-9; 1 കോറി 1:21-22; 1 തിമോ 6:1-2; തീത്തോ 2:9-10). അനുസരണവും വിധേയത്വവുമാണ് അടിമകളിൽനിന്ന് പൗലോസ് പൊതുവെ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. ഇതേ നിലപാട് 1 പത്രോ 2:18-21 ലും കാണാം.

നിലവിലിരിക്കുന്ന സംവിധാനങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്യുകയോ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുകയോ ചെയ്തില്ലാ എന്ന് പറയുന്നത് വലിയൊരളവിൽ ശരിയാണ്. റോമാ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനശിലകളിൽ ഒന്നായിരുന്നു അടിമത്ത സമ്പ്രദായം. അതിനെ ഒറ്റയടിക്ക് ഇല്ലാതാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് തികച്ചും അപ്രായോഗികവും മൗഢ്യവുമാണെന്ന് സ്പാർട്ടക്കസ് മുതലായവർ നടത്തി പരാജയപ്പെട്ട അടിമകളുടെ വിപ്ലവത്തിൽ നിന്നുള്ള പാഠം വ്യക്തമായിരുന്നു. പൊതുസമൂഹത്തിലെ അനീതികളെ തുടച്ചുമാറ്റാൻ ശക്തമായിരുന്നില്ല കടുകുമണിപോലെ തുടങ്ങിയ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ മുന്നേറ്റം. എന്നാൽ ഇത് മാത്രമല്ല അടിമത്തത്തെ സംബന്ധിച്ച പൗലോസിന്റെ വീക്ഷണം.

പൊതുസമൂഹത്തിൽ അടിമത്തം നിലനിൽക്കുന്നെങ്കിലും ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയിൽ എല്ലാവരും തുല്യരും തുല്യമഹത്വവും അവകാശങ്ങളും ഉള്ള സഹോദരങ്ങളും ആണെന്നതത്രേ പൗലോസിന്റെ അടിസ്ഥാനപ്രബോധനം. “യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസം വഴി നിങ്ങൾ എല്ലാവരും ക്രിസ്തുവിനെ ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. യഹൂദനെന്നോ ഗ്രീക്കുകാരനെന്നോ, അടിമയെന്നോ, സ്വതന്ത്രനെന്നോ, പുരുഷനെന്നോ, സ്ത്രീയെന്നോ വ്യത്യാസമില്ല. നിങ്ങളെല്ലാവരും യേശുക്രിസ്തുവിൽ ഒന്നാണ്” (ഗലാ 3:26-28). ബാഹ്യമായ അടിമത്തം നിലനില്ക്കുമ്പോഴും ആന്തരിക സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കാൻ ക്രൈസ്തവനു സാധിക്കും. “സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്ക് ക്രിസ്തു നമ്മെ മോചിപ്പിച്ചു... അടിമത്തത്തിൽ നിന്ന് മോചനം നേടാനും പൗലോസ് ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. “സ്വതന്ത്രനാകാൻ സാധ്യതയുണ്ടെങ്കിൽ അത് പ്രയോജനപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുക” (1 കോറി 7:21); “നിങ്ങൾ വിലയ്ക്കു വാങ്ങപ്പെട്ടവരാണ്; നിങ്ങൾ മനുഷ്യരുടെ അടിമകളായിത്തീരരുത്” (1 കോറി 7:23).

ഇതിൽനിന്നെല്ലാം പൗലോസിന്റെ വീക്ഷണം വ്യക്തമാണ്. ബലപ്രയോഗത്തിലൂടെ വ്യവസ്ഥിതികളെ പുറമെ നിന്ന് മാറ്റുകയല്ല നേരെമറിച്ച്, മനുഷ്യന്റെ ആന്തരിക പരിവർത്തനത്തിലൂടെ അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതിയെ ഉള്ളിൽ നിന്ന് പൊളിച്ചെഴുതുകയാണ് അപ്പസ്തോലൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന സുവിശേഷത്തിന്റെ മാർഗം. മനുഷ്യർ എല്ലാവരും ദൈവമക്കളും, അതിനാൽത്തന്നെ പരസ്പരം സഹോദരങ്ങളുമായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നിടത്ത് പിന്നെ അടിമയും ഉടമയുമുണ്ടാകില്ല. മനുഷ്യനെ അടിമയാക്കുന്ന സകല സംവിധാനങ്ങൾക്കും അന്ത്യം കുറിക്കുന്ന സമൂഹവും

സമഗ്രവും രക്തരഹിതവുമായ ഒരു വിപ്ലവമാണ് അപ്പസ്തോലൻ വിഭാവനം ചെയ്യുന്നത്. ഇപ്രകാരമൊരു വീക്ഷണത്തിന്റെ ഏറ്റവും വ്യക്തമായ ഉദാഹരണമാണ് പഠനവിഷയമായ ലേഖനം

വിഭജനം

- 1. അഭിവാദനം 1:3
- 2. പ്രശംസ, കൃതജ്ഞത 4:7
- 3. അഭ്യർത്ഥന 8:22
- 4. ആശംസകൾ 23:25

വ്യാഖ്യാനം

വളരെ ചെറുതെങ്കിലും ഏറെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം രചിച്ച ഒരു ലേഖനമാണിത്. കത്തുകളെ, പ്രത്യേകിച്ചും ശിപാർശകത്തുകളെ സംബന്ധിച്ച ഗ്രീക്ക് സാഹിത്യ നിയമങ്ങൾ കർശനമായി പാലിച്ചുകൊണ്ടാണ് രചന നടത്തിയിരിക്കുന്നത്. ആവശ്യപ്പെടുന്ന കാര്യം സാധിക്കാനായി ആദ്യമേ അനുവാചകന്റെ താല്പര്യവും ശ്രദ്ധയും പിടിച്ചുപറ്റാൻ സാധിക്കുന്ന രീതിയിൽ അഭിവാദനവും കൃതജ്ഞതയും ആശംസകളും അനുമോദനങ്ങളും അർപ്പിച്ചതിനുശേഷമാണ് ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യം നയചാതുരിയോടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. യാചനാരൂപത്തിലാണ് കാര്യങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നതെങ്കിലും വാക്കുകൾക്കു പിന്നിൽ അധികാരമുണ്ട്; ആജ്ഞാപിക്കുന്നില്ല എന്ന് പറയുമ്പോഴും ആവശ്യപ്പെടുന്ന കാര്യം ചെയ്തുതരാൻ അനുവാചകർ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന സൂചനയുണ്ട്. സ്നേഹത്തിന്റെയും യാചനയുടെയും ഭാഷയിലും ആവശ്യപ്പെടുന്ന കാര്യം തിരസ്കരിക്കാതിരിക്കാൻ വേണ്ട നിർബന്ധവുമുണ്ട്. ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിലുള്ള കൂട്ടായ്മയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ലേഖനം രചിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഡോ. മൈക്കിൾ കാരിമറ്റം